

Nịnh Mông Tình Nhân

Contents

Nịnh Mông Tình Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21	40
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	47
27. Chương 27	49
28. Chương 28	50
29. Chương 29	52
30. Chương 30	55
31. Chương 31	56
32. Chương 32	58
33. Chương 33	59
34. Chương 34	61
35. Chương 35	63
36. Chương 36	66
37. Chương 37	68

Nịnh Mông Tình Nhân

Giới thiệu

Tạm dịch tiêu đề: Quả Chanh Tình Nhân Thể loại: Hiện đại, hắc bang, cường – cường, 1×1, thâm tình lão đại công x đạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-mong-tinh-nhan>

1. Chương 1

Lâm Tiểu biết Hứa Kiệt lần đầu vào thời điểm 14 tuổi. Sau suy tính lại thời điểm kia hẳn là Hứa Kiệt chỉ mới được 13 tuổi thôi. Mà ngẫm lại việc ấy

, Lâm Tiểu ngược lại lộ điểm chán ghét đối với cái tên Sở Ưu cũng 14 tuổi kia. Hắn còn nhớ rõ ràng, lần đầu nhìn thấy Hứa Kiệt cũng không thật sự tính là quen biết y, chẳng qua là lướt qua vội vàng gặp mặt y một lần, tên cùng tất cả mọi thứ đều không biết. Chỉ biết y theo sau làm vệ sĩ cho đại thiếu gia Sở Ưu một người có khuôn mặt trầm tĩnh.

Nhưng mà hắn thực xinh đẹp, nhìn ngoài căn bản không giống một vệ sĩ, trông có vẻ giống một hài tử, da thịt trắng nõn, gương mặt vô cùng tinh xảo nhưng cũng rất thanh tú đẹp đẽ, dáng người còn chưa trưởng thành, nhưng tay chân lại dài, có lẽ sau này cơ thể cũng rắn rỏi kiên cường, tuấn tú. Cho nên Lâm Tiểu lập tức chú ý tới y. Mặc dù, Hứa Kiệt ở phía sau lưng Sở Ưu trưng ra một bộ dạng phục tùng, một lời cũng không nói, nhưng Lâm Tiểu lại vô cùng chú ý tới y, hơn nữa còn ấn tượng rất sâu sắc.

Lần thứ hai gặp lại thực bình thường, chính là ở trong trường học cùng mọi người chạm mặt nhau nên dừng lại chào hỏi qua loa mà thôi. Nếu không phải nhờ lần đầu gặp gỡ tin chắc lần này gặp mặt sẽ làm cho Lâm Tiểu chỉ trong vòng 3 ngày quên sạch về Hứa Kiệt, về sau hắn biết rõ Hứa Kiệt đi theo Sở Ưu, 15 năm dài đằng đẳng hắn vẫn đi theo Sở Ưu, Lâm Tiểu nhớ lại việc này liền nghiêng rằng tức giận, dĩ nhiên không hoàn toàn chán ghét hắn, bởi vì hắn đích thực là 1 người ưu tú làm cho Lâm Tiểu vẫn luôn có ý nguyện lật đổ hắn nhưng cũng khó lòng thực hiện.

Chính vì lần gặp gỡ thoáng qua ấy, về sau làm cho Lâm Tiểu rơi vào một vòng luẩn quẩn, hắn bắt đầu đau khổ, chán ghét Sở Ưu, chán ghét hắn y mày kiếm mất sang[1], chán ghét hắn thành tích vượt trội, chán ghét năng lực quản lý xuất sắc...Thậm chí cảm thấy hắn là con người đáng ghét nhất trên thế giới này, nhưng lại đối với hắn ngày đêm mong chờ, mỗi ngày đến trường đều nghĩ mọi cách cùng hắn gặp mặt ở cổng trường, thậm chí không tiếc mỗi ngày dậy sớm nửa tiếng, Sở Ưu lại rất cẩn thận kiểm soát chính bản thân mình, hắn có thói quen mỗi ngày đến trường đều hết sức cố định thời gian không sai lệch quá 3 phút, cho nên mỗi ngày Lâm Tiểu vừa nghĩ cùng hắn chào hỏi liền nghiêng rằng, thế nhưng mỗi buổi sáng đều đúng 6h30 rời giường, cũng chưa hề tới trễ. Đến nỗi 2 ngày nghỉ thì hết sức khó khăn mới tình cờ ở nơi công cộng chạm mặt một lần, tỏ vẻ như bằng hữu lâu năm muốn nghỉ cách kéo dài thời gian, cùng Sở Ưu trò chuyện nhiều hơn, tưởng chừng như không nhớ để hắn đi, lưu luyến không rời, so với bằng hữu thân thiết cũng khó có được cảm giác này.

Suốt ba năm kia thật sự thoải mái, mỗi ngày ở cửa đều gặp Sở Ưu, tất nhiên theo phía sau hắn là Hứa Kiệt, cùng mỉm cười chào nhau, ánh mắt đều lười rời khỏi người Hứa Kiệt, nhưng y trước sau như một bày ra khuôn mặt lãnh đạm, hơn nữa đầu luôn cúi thấp, Lâm Tiểu có cảm giác như chưa bao giờ thấy rõ khuôn mặt y, cho nên vô cùng ngứa tay, muốn vươn tay ra giữ lấy cảm y, nâng khuôn mặt kia lên, không kiếng nề gì xem tới thống khoái, đáng tiếc mong muốn này chưa bao giờ được thực hiện, cũng chỉ có thể vãn vẹo tay chân, cùng Sở Ưu tán gẫu vài câu, sau đó tất cả lại rời đi.

Bất quá ba năm này, giữa hai người ngược lại thêm vài phần giao tình, mọi người xem như biết mặt nhau, đều làm sáng rõ ràng làm bằng hữu còn tốt hơn so với làm kẻ thù, con người Sở Ưu thì không cần phải nói qua, từ trước tới giờ mọi người vây quanh hắn như sao vây quanh mặt trăng, tất cả mọi người đều biết hắn sau này nhất định trở thành nhân vật lợi hại, Lâm Tiểu từ nhỏ đã được mọi người coi là nhân trung chi long[2], có chút trưởng thành sớm, có chút âm tình bất định, nếu mang thù oán với ai, hỉ nộ luôn không

hiện ra ngoài, mà thủ đoạn trả thù phi thường lợi hại, bản thân tuyệt đối không bao giờ ra mặt, luôn ngấm ngấm ra tay, làm cho đối phương ngược lại không oán thù mà vô cùng cảm kích hân, điểm này làm cho chú hân cảm thấy thật hài lòng, luôn tán dương hân sau này sẽ đem Lâm thị phát triển rộng lớn nhưng Lâm Tiểu chỉ cười cười, nói:

“Chú quá khen, ta không có quyết tâm mạnh mẽ như vậy đâu, ngược lại là chú hiện tại quản lý công ty phát triển tốt như vậy, ta hết sức bội phục, về sau còn cần chú phải chỉ dạy ta nhiều”.

Chú Lâm phấn khởi cười to: “Tiểu tử ngươi mới mấy tuổi đầu như vậy đã học được cách nịnh nọt người khác rồi, ngươi so với lão tử còn lợi hại hơn, tiểu tử ngươi lại dễ trò lừa bịp khôn ngoan như vậy, nghĩ muốn lừa gạt ta? ”.

Lâm Tiểu bị nói trúng tim đen liền trưng ra bộ dạng xấu hổ: “Ta đã sớm biết cái gì cũng không thể gạt được chú, chú lợi hại như vậy ta nào dám gạt người, những người khác so với chú một ngón tay cũng không bằng, vì vậy chơi đùa bọn họ cũng không tệ.”

Quả nhiên tâm tình chú Lâm trở nên thật vui vẻ.

Bất qua sau này Lâm Tiểu cũng đã xác định không gia nhập vào Lâm thị để trở thành người đứng đầu trong giới tài chính, không lâu sau hân cũng giống Sở Ưu bước vào con đường hắc đạo. Trải qua vài năm điên cuồng đổ máu liều mạng, hân cùng Sở Ưu hợp lực cho ra đời 1 tổ chức ma-fi-a tuy chỉ là 1 tổ chức mới xuất hiện nhưng thế lực rất đáng nể. Dù vậy cách làm việc của hai người lại đối lập nhau, nhưng mà Lâm Tiểu nội tâm vô cùng tinh tường không hề để lộ ra ngoài, Sở Ưu cũng không thua kém, bất luận làm việc gì đều rất nhanh nhẹn, dứt khoát, tóm lại mỗi người mỗi vẻ, Sở Ưu có phần chơi đùa, nghĩ tới cuối cùng vẫn muốn trở lại Sở gia quản lý toà nhà văn phòng 30 tầng đồ sộ kia. Chính mình phải liều mạng toàn lực mới có thể cùng đứng một chỗ với Sở Ưu vì vậy trong lòng Lâm Tiểu không khỏi cảm thấy có chút nản lòng, có thể Sở Ưu sinh ra đã là đối thủ của hân, ngay cả vệ sỹ của hân cũng thập phần xinh đẹp hơn của mình rất nhiều, mặc dù hân đã tuyển chọn vô cùng kỹ lưỡng, còn làm hại hân bị vú nuôi chê cười nhiều ngày, nói hân thật hẹp hòi cổ quái, tuyển vệ sỹ cùng tuyển vợ không sai khác nhau là mấy, Mục Văn cũng coi như tuần tú, nhưng so với Hứa Kiệt vẫn là kém cỏi hơn.

Kỳ thật, công việc này có chút liều lĩnh, đấu tranh trong cuộc sống cũng không thể xem như không có niềm vui a, lúc mới bắt đầu còn rất nhỏ yếu, không thể không cậy vào thế lực của người khác, dựa vào việc cùng Sở Ưu ra vào gặp mặt, hai người bọn họ cùng dần nảy ra giao tình, đối với năng lực của Sở Ưu hân tuyệt đối tán thành, nội tâm Lâm Tiểu quanh năm luôn ấp ủ một kế hoạch nham hiểm, hân đương nhiên lựa chọn cùng Sở Ưu hợp tác, trong khoảng thời gian này liên tục cùng Sở Ưu gặp mặt làm cho Lâm Tiểu trong lúc ngủ cũng có thể cười. Như vậy hân mỗi ngày đều có thể gặp mặt Hứa Kiệt, không chỉ là liếc qua như ngày xưa, cũng không chỉ luôn thấy khuôn mặt cúi thấp của y mà còn có thể thấy rõ ràng khuôn mặt xinh đẹp kia, quan trọng hơn là có thể được nghe Hứa Kiệt nói chuyện, mặc dù đối tượng cùng y nói chuyện là Sở Ưu, thật chán ghét a, tuy rằng chỉ nói về chuyện công sự, nhưng cũng làm cho Lâm Tiểu cảm thấy tâm tình thật tốt. Lần đầu tiên nghe được giọng nói của Hứa Kiệt, Lâm Tiểu thực sự rất kích động.

Lâm Tiểu vẫn nhớ rõ ngày đó thời tiết không tốt lắm, hân lần đầu cùng Sở Ưu hợp tác, hai người tại thư phòng thảo luận thật tỉ mỉ chi tiết ngày hôm sau điều động xuất đi 1500 vạn đạn dược, sủng ống như thế nào, đối với hai người mà nói trận này xem như dốc hết tài lực, cho nên vô cùng thận trọng, đối với kế hoạch này đắn đo cân nhắc vô vùng kỹ lưỡng, cùng nhau bàn chuyện trong thư phòng cho tới lúc ngoài trời một mảng tối đen, lúc này Hứa Kiệt mở cửa tiến vào, hướng Sở Ưu nói chuyện:

“Ưu thiếu gia!! tin tức truyền về, nhóm người Yamaguchi cũng để ý tới kho hàng này, nên sẽ cho người ra tay”

Từ khi cửa mở Lâm Tiểu vẫn luôn dõi theo y, lúc này Hứa Kiệt ngẩng đầu lên, gương mặt kia tỏa sáng, đôi mắt sáng lung linh tràn đầy màu sắc, làm cho con ngươi[3] của hân gần như đuối mù, lần đầu tiên nghe được thanh âm của y, trầm âm, nhu hòa, nhẹ nhàng, ngoài ý muốn có điểm mềm lòng dao động, đã để lại cho hân yêu thích cực kỳ khủng khiếp rồi, y cùng Sở Ưu nói gì đấy hân cơ hồ không để được trong lòng, chỉ nghe thấy một thanh âm cực kỳ ôn nhu truyền đến bên tai, giống như trân châu quý giá lạc trong tay hân, giống như quên hết tất cả mọi thứ say mê trên đời...

Dáng vẻ say mê dán trên người Hứa Kiệt đến lúc y hướng cửa đi ra ngoài, tiếng đóng cửa nhẹ nhàng cắt đứt

tâm tư hần, chờ hần chặt vật phục hồi lại tinh thần, phát hiện Sở Ưu giống như cười mà không phải cười nhìn hần, Sở Ưu có vẻ như hiểu ra việc gì, bằng không vì sao nụ cười kia lại mập mờ như vậy? Bằng không về sau hai bên hợp tác hần lại luôn để cho Hứa Kiệt liên lạc? Bằng không vì sao trong lần đại chiến sống mái với nhau hần có thể yên tâm để Hứa Kiệt đang bị trọng thương lưu lại trong tay hần mà không thêm quan tâm hần sẽ ụy hiếp.

Chú thích:

[1] mào kiếm mắt sáng: lông mào hình lưỡi mác, ý nói Sở Ưu có lông mào rất đẹp

[2]nhân trung chi long: rồng trong loài người, ý nói là người tài năng, giỏi giang xuất chúng hơn hẳn mọi người

[3]con người: tròng đen của con mắt

2. Chương 2

Nhớ tới lần kia trong trận chiến sống mái với nhau thật ác liệt, bản thân Hứa Kiệt bị trọng thương, Lâm Tiểu cho tới bây giờ còn đau lòng tựa như chết đi sống lại, mấy ngày sau Hứa Kiệt hôn mê bất tỉnh, mặt mày tái nhợt, ngay cả làn da cũng khô khốc, tựa như trẻ em bị mất đi một lượng nước lớn trong người, không khỏi làm Lâm Tiểu sinh khí. Hần bày ra bộ dạng vô cùng hối hận khi cùng Sở Ưu tranh đoạt địa bàn trong trận chiến lần này. Ở trong giới hắc đạo tranh chấp sinh tồn là điều tất yếu, một địa bàn không thể có 2 người cùng đứng đầu, giống như núi không thể hai hổ. Hần không động thủ trước thì Sở Ưu cũng nhất định động tới hần, đây chẳng qua là hần cướp được thể chủ động. Lâm Tiểu một mực suy nghĩ nếu như không phải hần động thủ trước, dành thời gian cho Sở Ưu chuẩn bị đầy đủ hơn nữa thì Hứa Kiệt cũng không bị thương nhiều như vậy a.

Đi theo Sở Ưu vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, Hứa Kiệt cũng trở thành một nhân vật vô cùng nổi danh trong giới hắc đạo, kỹ thuật bắn súng cực chuẩn, sử dụng súng hiệu Smith & Wesson[1] là loại súng lục ngắn 9mm, dung lượng 7 viên đạn nhưng băng đạn bên trong thì nguy trang giống như chỉ có thể dung nạp được 6 viên đạn, bách phát bách trúng. Hơn nữa là người thân cận làm việc nhanh chóng mà lại hiệu quả, là một sát thủ có tiếng tăm trong giới hắc đạo, thân thể dẻo dai phản ứng nhanh nhẹn, rất ít khi bị thương, nếu không phải vì bảo vệ cái tên đáng ghét Sở Ưu kia thì chắc chắn Hứa Kiệt tuyệt đối sẽ không bị thương.

Vào thời điểm cả một gian nhà phát sáng cùng tiếng chày nổ, Lâm Tiểu đúng lúc vừa quay đầu lại liền chứng kiến toàn bộ quá trình bị thương của Hứa Kiệt. Hồi tưởng lại những sự việc đã diễn ra, cảnh tượng lúc ấy như một cuốn phim quay chậm lại, Sở Ưu đang tập trung tinh thần chỉ huy cuộc chiến, bỗng một viên đạn bay tới thân ảnh cao to kia, Hứa Kiệt vội lao qua, đem Sở Ưu đẩy ngã xuống đất, Lâm Tiểu lúc này nhìn thấy viên đạn, trong đầu một mảng suy nghĩ sợ hãi Hứa Kiệt sẽ bị thương, ngoại trừ ý nghĩ này, trong đầu Lâm Tiểu hoàn toàn trống rỗng, chỉ có trái tim đập điên cuồng trong ***g ngực rất dọa người làm cho hần không thể chịu đựng được, trong ngực nổi lên một trận đau đớn, không thể kiềm lòng nên cuối cùng cũng hô to: “Hứa Kiệt”. Cho dù gào thét bao nhiêu đi chăng nữa cũng không thể ngăn nổi viên đạn kia, mà chính hần cũng không nghe rõ thanh âm của mình.

Sở Ưu một mình mạo hiểm, bên người chỉ có Hứa Kiệt, có lẽ là hần đã rất tin tưởng vào năng lực Hứa Kiệt, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không kịp tiếp ứng, Sở Ưu dứt khoát bỏ lại Hứa Kiệt một mình, chính mình ra lệnh rút lui, trong thời gian ngắn đã rút về địa phận an toàn. Chỉ còn lại một mình Hứa Kiệt nằm trên mặt đất, khuôn mặt thấp thoáng trong ánh lửa thấp phần xinh đẹp động lòng người.

Lâm Tiểu tựa hồ đã quên đi âm thanh tiếng đạn đang diễn ra trong trận đấu súng giằng dụa của 2 phe, không chút do dự xông ra ngoài, ra lệnh ngừng bắn, làm cho cả hai bên kinh ngạc không thôi, thủ hạ của Lâm Tiểu không hiểu sao tự nhiên phải dừng lại, nhưng vẫn nghe theo lệnh của lão đại, đối thủ bên kia cũng tự nhiên mà dừng lại theo, một khoảng không gian im ắng, không còn tiếng súng, chỉ có thanh âm rất nhỏ của hỏa tiêu “đùng”, mọi người thấp thoáng nhìn thấy trong ánh lửa một bóng người vội vàng lao tới ôm chặt lấy Hứa Kiệt đang bị thương chạy về chỗ an toàn

Mục Vân giữ chặt lấy cổ tay mình, lần đầu tiên không làm tròn trách nhiệm, vậy mà trở mặt chứng kiến lão đại làm ra hành động điên rồ tới vậy, chính là...Chính là thật oan uổng a, ai có thể ngờ sự việc lại có thể xảy ra như thế, ai có thể nghĩ tới một Lâm lão đại đáng vẻ luôn lãnh khốc lại có thể làm ra loại chuyện kia, chỉ vì muốn đoạt về một con tin mà chính bản thân mình ra tay, hẳn vì thắng lợi lần này mà cũng quá liều lĩnh a.

Bất quá tình hình hiện tại có điểm kỳ quái, lão đại nhất được con tin đem trở về liền hoàn toàn quên đi chiến cuộc. Một mình lái xe trở về, đến một lời nói cũng không lưu lại, Mục Vân ở đằng sau gọi to cũng không thém để ý, ngược lại khiến cho Mục Vân cùng mọi người không hiểu chuyện ngơ ngác nhìn nhau, càng kì quái hơn chính là, Sở Ưu cũng đột nhiên dừng lại như chờ lệnh, cuối cùng mọi người xấu hổ nhìn nhau, về sau trận đấu này đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi trong giới hắc đạo, mọi người ví trận đấu này là đầu voi đuôi chuột[2], cả hai bên đều dốc toàn bộ sức lực vào trận chiến này cuối cùng không hiểu nguyên nhân gì lại làm ra hành động dừng bắn, qua mấy ngày lão đại của hai bên gặp mặt nhau uống trà, đàm tiếu chấm dứt trận đối đầu lần này.

Nhưng có lẽ phần thắng lần này hẳn là thuộc về Lâm Tiểu. Sở Ưu lần sau gặp mặt Lâm Tiểu, ngoài ý muốn đành tỏ vẻ nhún nhường, gần như chấp tay vái, Lâm Tiểu thâm nghĩ vốn dựa vào trận đấu lần này hẳn hoàn toàn thắng được toàn bộ địa bàn sẽ đem giao tình này kết làm bằng hữu với Sở Ưu, hảo hảo giữ mối quan hệ này tới lúc hẳn rời khỏi giới hắc đạo, bất quá tin tức này đối với những bang phái khác tuyệt không phải là một tin tốt lành, về sau Sở Ưu nhượng lại địa bàn nhưng lại dùng thủ đoạn ác nghiệt sử dụng tấn lôi trong vòng 3 tháng đã tiêu diệt gọn 4 tiểu bang. Ngồi cùng một mảnh giang sơn, nghiêm nhiên trở thành một hắc đạo tai to mặt lớn. Đương nhiên công sức Lâm Tiểu bỏ ra không nhỏ, cho nên mọi người đoán rằng bọn họ đã ở nơi khác gặp mặt bàn bạc để đưa ra thỏa thuận, hai người bởi vậy mà thế lực ngày càng to lớn, cùng nhau thắng lợi. Lần này gặp gỡ cơ hồ làm cho hắc bạch hai bên trở nên thân thiết hơn, nhưng lần gặp gỡ này thập phần ngắn ngủi, chỉ khoảng 20 phút, hai người lúc đó đi ra về mặt đều tươi cười, quan hệ dường như rất thân mật, thậm chí có người nghe được Sở Ưu gọi Lâm Tiểu là “Tiểu Ảnh”, Sở Ưu cũng là người đầu tiên dám gọi Lâm Tiểu như vậy, hiển nhiên lần gặp gỡ này vô cùng thoải mái. Chính là ngay cả Lâm Tiểu cũng như vậy, thật làm cho người khác khó có thể tin được, tất cả mọi người ở phòng ngoài không nghĩ bọn họ có thể ngồi cùng nhau nhàn nhã uống trà. Lúc đầu khi vừa mới thấy mặt Sở Ưu, Lâm Tiểu đã tỏ vẻ chán ghét hẳn, nhưng không ngờ câu đầu tiên mà Sở Ưu đối với Lâm Tiểu nói lại là:

“Hứa Kiệt thế nào?”

Lâm Tiểu ban đầu có vẻ sững sốt nhưng sau đó liền oán hận mà nói:

“Ta đã dùng hình phạt nghiêm khắc tra tấn y, bất quá y cái gì cũng không nói”.

Sở Ưu bật cười “xùy”: “Không tồi, không tồi, Hứa Kiệt xương cốt cứng cáp chắc là sẽ chịu đựng được thôi, Tiểu Ảnh hãy trả lại người cho ta đi”

Lâm Tiểu vẻ mặt lạnh lùng: “Đừng gọi ta là Tiểu Ảnh, Sở tiên sinh, người nghĩ ta dễ dàng thả người đi như vậy sao? Người cũng quá ngây thơ rồi”

Sở Ưu vẫn cứ mỉm cười, hơn nữa vẫn làm theo ý mình, không hề thay đổi vẫn gọi Lâm Tiểu là Tiểu Ảnh. Hắn nói:

“Ta cũng biết là không dễ dàng, vậy người nêu ra điều kiện đi”

Lâm Tiểu trong lòng tức giận, đưa ra điều kiện hết sức hà khắc, một tắc lại muốn tiến lên một thước a. Sở Ưu kiểm chế cũng rất tốt, lông mi không hề lay động, mỉm cười đáp ứng, Lâm Tiểu trong lòng sợ hãi, giống như điểm yếu của mình đã bị hắn bắt trúng, cuối cùng Sở Ưu cười nói:

“Tiểu Ảnh những điều kiện này ta đều đáp ứng, chúng ta bây giờ cũng không nên so đo cao thấp, xung đột nhau, chỉ bằng kết làm bằng hữu cùng giúp đỡ nhau, người thấy thế nào?”

Lâm Tiểu không cần suy nghĩ liền đáp:

“Lặp lại lần nữa, thỉnh không cần gọi ta là Tiểu Ảnh, ta nghĩ chúng ta không cần phải làm bằng hữu, chỉ cần không công kích, động chạm lẫn nhau là đủ rồi”.

Sở Ưu vẫn mỉm cười nói: “Vậy người hi vọng sau này tự tay nổ súng với Hứa Kiệt?”

Sở Ưu hỗn đản này!

Lâm Tiểu nghiêng rằng, muốn nhào tới cắn cho hắn một phát.

Sở Ưu mỉm cười, đưa cho hắn một bản kế hoạch nói: “ Cái này ngươi xem qua một chút đi, ngày mai ta tới đón Hứa Kiệt, thuận tiện cùng ngươi thảo luận một chút”.

Lâm Tiểu tiếp nhận bản kế hoạch, trong lòng không khỏi nói nhỏ: “ Cũng không có con dấu, thật là thiếu chuyên nghiệp.”

Nhưng mà Lâm Tiểu vẫn cầm bản kế hoạch tỉ mỉ nghiên cứu, không thể không thừa nhận Sở Ưu thật sự là một nhân vật không tầm thường a, mặc dù bản thân mình cũng có nhiều lợi ích nhưng luôn có cảm giác bị Sở Ưu sắp đặt, rơi xuống thế yếu.

Chính là trong lòng dường như có một ngọn lửa lớn vô cùng phấn chấn, đem kế hoạch lớn kia coi như thần tượng mà sùng bái, thắng lợi lớn như vậy, hơn nữa lại từ tay cái tên Sở Ưu danh tiếng kia lấy được.

Chú thích:

[1]Súng hiệu Smith & Wesson

300px-M&Prevolver

Biết rõ chi tiết về súng thì truy cập nguồn: vi.wikipedia.org/wiki/Smith_%26_Wesson_Model_10

[2] đầu voi đuôi chuột: ý mỉa mai, xem thường

3. Chương 3

Thắng lợi ư? Lâm Tiểu trên đường trở về không khỏi cười khổ. Từ đầu tới cuối đều có cảm giác bị người khác khống chế, kiểm soát. Trước mắt tựa hồ như thắng lợi nhưng có cảm giác rằng chiến thắng ấy là do người khác cho mình, nếu là thế thì tính làm gì a. Cái tên họ Sở hỗn đản kia, quả nhiên là đã sớm hiểu được không ít sự tình, cứ một lúc lại lấy ra uy hiếp, gây khó dễ. Nhìn hắn như vậy lại trân trân ghen hòng không nói được gì chỉ có thể nhìn bộ dáng hắn tươi cười, thực sự là muốn giết hắn mà!

Nhưng làm sao dám giết hắn, nếu giết hắn không biết Hứa Kiệt lại trở thành bộ dạng như thế nào nữa? Y tuy bộ dạng trầm tĩnh như vậy nhưng tuyệt đối trung thành với chủ nhân a, y hiện tại vẫn đang nằm hôn mê bất tỉnh ở trên giường. Nghĩ tới đây Lâm Tiểu lại càng phóng xe nhanh chóng về nhà, ngày mai cái tên Sở Ưu kia lại tới đón yếu nhân[1] đi rồi, thời gian y ở bên cạnh hắn cũng không còn nhiều nữa.

Vội vàng trở về nhà, lao thẳng lên phòng ngủ, lại đứng ở cửa, ngoài ý muốn chính là Hứa Kiệt vậy mà đã tỉnh dậy rồi, nhưng vết thương quá nặng thân thể vẫn chưa thể cử động được, sắc mặt tái nhợt, tinh thần cũng chưa tốt hơn là bao, chỉ là đôi mắt mở to, dò xét căn phòng, tuy rằng căn phòng này hết sức giản dị nhưng tất cả mọi đồ đạc trong phòng đều được lựa chọn kĩ càng từ Italy mua về, trong phòng lại không nhiều đồ đạc, chỉ có giường cùng một cái bàn, cũng không có gì phô trương hay xa hoa. Nếu không phải Hứa Kiệt đã ở Sở Gia bao nhiêu năm, thì chắc cũng không thể hiểu hết được giá trị của nó, y căn bản có thể thể nhận biết được giá trị của chiếc giường cùng bàn kia đã muốn ngang ngửa một căn nhà. Xem ra là kẻ rất có tiền a, mặc kệ là thế nào đi nữa, y cũng cảm thấy thật thoải mái khi ở trong căn phòng này, chỉ tiếc là hắn lại không biết đây là nơi nào. Cho tới khi nhìn thấy ánh mắt ở cửa, sau đó cùng người ở cửa nhìn nhau một lúc, người này... hình như có chút quen thuộc?

Lâm Tiểu thấy Hứa Kiệt nhìn hắn không rời mắt, ánh mắt trong suốt long lanh thập phần động lòng người, nhưng trong ánh mắt ấy rõ ràng hiện lên một vẻ nghi hoặc, liền không khỏi buồn bực, nhìn y giống như khát nước, miệng khô không thể thốt nên lời, liền vội vàng đi vào rót cho y một ly nước, nhưng y lại cự tuyệt không chịu uống, ngược lại hỏi một vấn đề hết sức buồn cười:

“ Ngươi là ai?”

Hả? Lâm Tiểu hoài nghi phải chăng hôm qua Hứa Kiệt sốt cao quá nên đã trở thành hồ đồ mất rồi, làm sao lại có thể hỏi một câu kỳ quái như thế được?

Mặc dù như vậy nhưng hắn vẫn trả lời thật dứt khoát: “Lâm Tiểu”.

Hứa Kiệt trầm mặc suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Trách không được làm cho ta có cảm giác người thật quen thuộc, giống như đã từng gặp ở đâu rồi”.

Lâm Tiểu cười lớn.

Cho dù suốt ba năm gặp mặt nhau, nhưng Hứa Kiệt lại luôn luôn cúi thấp đầu... Lại nói tới thời gian 15 tháng gần đây cùng nhau hợp tác làm ăn 8 lần, trong thời gian này Hứa Kiệt đã làm gì? Chuyện rõ ràng như thế lại mơ hồ không biết.

Trong lòng không khỏi có chút thương tâm, hết sức chuyên chú nhìn y lâu như vậy, sau đó không chút do dự liền tiến lại gần y. Tuy rằng trong nội tâm đã sớm hiểu ra trong lòng y không có giống như hắn nghĩ, nhưng thật không nghĩ tới đến danh tính của hắn mà y cũng không nhớ. Thật làm cho người ta buồn lòng mà.

Có lẽ nhìn thấy biểu tình của hắn hơi kỳ quái, Hứa Kiệt gương gao giơ tay lên nắm lấy tay hắn, có ý muốn an ủi: “ Ta nhớ ra rồi, người chính là Lâm Tiểu, hèn gì ta nhìn người trông giống hắn như vậy”.

Đằng sau câu nói kia là một âm thanh rất nhỏ, có lẽ là đã chuyển thành lẩm bẩm lầu bầu, Lâm Tiểu đỏ mặt cười, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, giơ tay còn lại đặt lên bàn tay lạnh buốt kia, thu hút tất cả mọi chú ý của y.

Bàn tay này thật trắng, có chút thô ráp lại thật lạnh lẽo. Thật đẹp, ngón tay thon dài, đầu ngón tay nhọn mà lại thanh tú, xinh xắn, bất luận là ai cũng không hề nghĩ đây là bàn tay của một sát thủ. Nhưng giờ phút này, bàn tay này lại thật nhẹ nhàng, không có một chút khí lực nào đang được đặt ở trên tay hắn. Chỉ là rất muốn an ủi hắn, mặc dù không có lý do gì cả, chẳng lẽ mình đã nói sai gì rồi ư? Người này thoát nhìn giống như đã bị tổn thương, cho nên thật muốn an ủi hắn.

Dường như đã có hiệu quả, Lâm Tiểu quay lại rất chuyên tâm chăm chú nhìn vào bàn tay hắn, tựa như đây là lần đầu tiên có người đối với hắn làm ra hành động này, làm cho y có cảm giác giống như là muốn đem tay mình ăn sạch. Vội vàng dời đi lực chú ý, Lâm Tiểu sẽ không để lộ ra biểu tình thương tâm đến vậy.

Cho nên Hứa Kiệt cười lộ lên, nụ cười kia đẹp khuynh nước khuynh thành.

Làm cho Lâm Tiểu lập tức trở nên kinh diễm.

Ngắm nhìn Hứa Kiệt đã từ rất lâu, nhưng trước kia y luôn cúi thấp đầu, khuôn mặt lại toát ra một sự lạnh lùng, làm cho hắn muốn nhưng cũng không thể thấy rõ ràng được, chứ đừng nói tới việc được ngắm nhìn hắn cười thoải mái tới vậy, nụ cười tinh khiết trong veo như mặt nước, ẩn chứa dáng vẻ đặc ý, khuôn mặt đang tái nhợt kia đột nhiên tỏa sáng rực rỡ. Làm cho bộ dạng Lâm Tiểu lại trở nên thần hồn điên đảo, mặc dù trước kia hắn đã vì Hứa Kiệt mà điên đảo rồi.

Một lúc sau, Hứa Kiệt dường như nhớ tới mối quan hệ của bọn họ, đột nhiên khuôn mặt trở nên lạnh lùng, thu tay lại cho vào trong chăn, nhìn thẳng vào nam nhân ôn hòa kia nói: “ Chúng ta vẫn đang đối địch nhau a, người bây giờ muốn làm gì?”

Lâm Tiểu mỉm cười: “Ta đã cùng Sở Ưu bàn bạc rồi, bây giờ chúng ta đã trở thành bằng hữu, ngày mai hắn sẽ tới đón người.”

Hứa Kiệt có chút nghi ngờ nhìn hắn.

Lâm Tiểu không nhịn được giơ tay ra, sờ vào hai gò má lạnh lạnh của y, nói: “Cho dù không có sự thỏa thuận kia, hiện tại người bị thương nặng như vậy, làm sao chịu được sự tra tấn, vì vậy người cứ yên tâm đi.”

Hứa Kiệt nghĩ: “ Người có tra tấn ta cũng vô dụng đi, ta cái gì cũng sẽ không nói ra.”

Lâm Tiểu cười to, thường ngày Hứa Kiệt nhìn lạnh lùng lãnh khốc như vậy, nguyên lai lại là một tiểu tử đầy tâm tính a, thật làm cho người ta nhìn không được có ý nghĩ muốn thương yêu hắn.

Hứa Kiệt nhìn hẩn cười mà không hiểu gì, vô cùng bất mãn, không vừa lòng nói: “Người rốt cuộc là đã làm cái gì a, chẳng lẽ người uy hiếp Sở Ưu thiếu gia?”

Y hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Tiểu: “Người nếu như dám làm vậy với Sở Ưu thiếu gia, ta nhất định sẽ giết người.”

Lúc này lại không giống một tiểu tử rồi, đây có thể được hiểu là tình cảm kính trọng, trung thành đối với chủ nhân không, cho nên đang ngoan hiền liền lập tức trở thành một con nhím xù lông liều mạng bảo vệ chủ nhân a, nhưng bộ dạng lại càng thêm xinh đẹp, hết sức động lòng người.

Lâm Tiểu trong lòng trở nên thật chua xót, từ trước tới nay đều hết sức gây sự chú ý tới y, nhưng Hứa Kiệt như thế nào trong mắt vẫn luôn chỉ có một mình Sở Ưu. Cái tên Sở Ưu hỗn đản này! Vì vậy mà người Lâm Tiểu ghét nhất trên đời này chính là Sở Ưu.

May mà trước kia đã hiểu rõ mọi chuyện, cho nên đã sớm ngâm đắng nuốt cay làm quen với sự tình này, liền vội vàng trấn an, mỉm cười nhẹ nhàng sờ mặt y, tiện thể ăn một chút đậu hũ, cười nói: “Yên tâm chúng ta đã thỏa thuận rồi, ta không còn cùng hẩn tranh giành quyền lực nữa đâu, ta cũng rất sợ hẩn chết, như thế nào lại có thể làm hại hẩn nữa.”

Hứa Kiệt cảm thấy Lâm Tiểu cười có chút kỳ quái, tuy rằng giọng điệu có chút chua xót, nhưng thái độ lại không tệ lắm, hơn nữa ánh mắt của hẩn làm cho người khác cảm thấy rất yên tâm, nghĩ chắc hẩn cũng không nói đùa, liền cảm thấy an lòng hơn.

Lâm Tiểu cười nói: “Người ngủ nhiều ngày như vậy, hiện tại ta gọi người mang cháo lên cho người.”

Nói xong liền đứng dậy.

Hứa Kiệt liền vội vàng bắt lấy tay hẩn, Lâm Tiểu cúi đầu xuống nhìn, Hứa Kiệt hai mắt sáng lấp lánh: “Mì thịt bò, ta muốn ăn mì thịt bò.”

Lâm Tiểu bật cười, vươn tay vuốt nhẹ mặt hẩn: “Người bộ dạng như thế này còn muốn ăn mì thịt bò, ngoan ngoan ăn cháo, dưỡng sức khỏe thật tốt rồi nói sau.”

Không đành lòng nhìn Hứa Kiệt xịu mặt xuống, đành phải nói: “Ngày mai bác sĩ tới, ta sẽ hỏi hẩn xem người có thể ăn mì được không.”

Hứa Kiệt vừa lòng, gật đầu.

Chính mình cũng thật kỳ quái, giống như liền cảm nhận được Lâm Tiểu hết sức bao dung, chiều chuộng y vậy, sẽ không đối với hẩn đòi hỏi nhiều như vậy, có lẽ là do thời điểm ánh mắt hẩn nhìn mình thật ôn hòa, ngay cả mình cũng cảm nhận được, dù như thế nào thì hẩn cũng sẽ không cự tuyệt mình.

Chú thích:

[1] Yếu nhân: người quan trọng trong lòng.

4. Chương 4

Bưng lên một chén ngẫu lược cùng với cháo trắng, bữa ăn này chỉ có hai màu nhìn thật thanh đạm, là do bác sĩ đã căn dặn phải ăn như vậy, cho nên dù Hứa Kiệt mếu máo không chịu ăn thì cũng vô dụng. Bởi vì đây không phải là người thân nên y cũng không thể cứ tự nhiên làm nũng được, chỉ là do Lâm Tiểu luôn giữ thái độ ôn nhu tươi cười, đỡ y nửa nằm nửa ngồi, lưng dựa vào đầu giường, cẩn thận đút cho y ăn từng miếng. Mấy ngày hôm nay chưa ăn cái gì nên kỳ thực ăn cháo trắng cũng không tệ, cháo được nấu kỹ hạt gạo mềm dẻo, gần như hòa tan vào trong miệng, nhưng vẫn giữ được màu trắng như tuyết của hạt gạo, hơn nữa sẽ cảm thấy rất ngon miệng nếu ăn cùng với một đĩa xì dầu màu đen, bữa ăn sáng như vậy cảm thấy cũng rất thơm ngon. Hứa Kiệt vậy mà ăn tới hai chén, nhưng có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

“Đây là cái gì hả?”

“Quả cà”

“Hả? ”. Hứa Kiệt nhăn nhó mặt mũi: “Ta không ăn cà”

Lâm Tiểu cười: “Đây là món ăn tốt cho đàn ông đó nhá”

Hứa Kiệt nhíu nhíu cái mũi: “Nhưng mà quả cà này thật kỳ quái a, không giống quả cà tỳ nào”.

Lâm Tiểu nói: “Không giống thì cũng là quả cà, ta rất thích ăn nó, nếu người không thích ta sẽ gọi người làm cái khác”

Hứa Kiệt có chút ngưng ngừng: “Như vậy thì quá phiền toái a”

Lâm Tiểu lại có thói quen khó sửa, vươn tay ra sờ sờ y, nhẹ nhàng nói: “Không, cái này rất đơn giản, chỉ cần đem quả cà cắt thành miếng, rắc muối cùng hạt tiêu lên, sau đó vắt cho ráo bớt nước, rồi rán chung với 1 ít thịt gà hoặc thịt vịt, cuối cùng để hơi nguội là có thể ăn rồi”

Hứa Kiệt nghe xong ngơ ngác nhìn hắn nói: “Ta dù sao cũng không có khả năng biết làm nó, nhưng mà vẫn không thể để người làm được”

Lâm Tiểu cười nói: “Có liên quan tới nhau sao, chúng ta dù sao cũng đang hợp tác với nhau, sau này còn có thể trở thành bằng hữu a”

Hứa Kiệt vốn không khôn khéo trong việc ăn nói, đương nhiên cũng không thể tìm ra lời phản bác, tuy rằng vẫn cảm thấy có điểm không đúng nhưng vẫn là một câu cũng không thể nói ra.

Hơn nữa Lâm Tiểu cũng kể rất nhiều chuyện a, Hứa Kiệt đành ngây ngốc tại đó cùng Lâm Tiểu nói chuyện

, tuy rằng Hứa Kiệt không nói quá nhiều, chỉ dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn hắn, nghe hắn nói thỉnh thoảng nhẹ nhàng cười theo hắn, cũng không dám cười to sợ miệng vết thương động.

Cho nên Hứa Kiệt đối với Lâm Tiểu có ấn tượng vô cùng tốt, mặc dù không có người phụ họa nhưng hắn có thể nói hết một đêm luôn a, hắn nói rất nhiều chuyện, chuyện hắn đã từng đi du lịch rất nhiều nơi, nói về địa phương, nhân văn phong tình vô cùng sinh động. Có mấy thành phố qua lời kể của hắn trở nên thật xinh đẹp mỹ miều vô cùng, làm cho Hứa Kiệt cảm thấy rất muốn tới đây du lịch, không khỏi tò mò:

“Người đã đi rất nhiều quốc gia ư?”

“Đúng vậy ta thực hy vọng cả đời này không ngừng đi hết tất cả mọi nơi trên thế giới này, xem hết tất cả các phong cảnh, tựa như thi sĩ ngâm thơ rong chơi hết các chốn, cũng không phải vội đến vội đi như khách du lịch, có thể nếu cảm thấy ưa thích thì sẽ ở lại đây một vài năm sau đây lại đi chỗ khác.”

Hứa Kiệt cảm thấy thật khó hiểu, những phong hoa tuyết nguyệt kia tuyệt không xứng với nam nhân này, đây có phải là một thủ đoạn sắc bén không, hắn là một lão đại của hắc đạo, xử lý mọi việc đều rất quả quyết, sắc sảo làm sao có thể như vậy đã thỏa mãn nguyện vọng của hắn?

“Vậy người vì cái gì không làm như vậy đi?”

Lâm Tiểu nhìn hắn mỉm cười, cho dù khuôn mặt y hơi nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại sáng long lanh, vẻ mặt lộ ra sự ngây thơ đáng yêu, cho dù là một sát thủ lại thật ngây thơ trong sáng, giống như chưa từng nhiễm qua bụi trần.

Hắn thật nhẹ nhàng nói: “Ta không muốn rời khỏi thành phố này”

Đó là bởi vì không muốn rời xa người.

Ánh trăng chiếu vào căn phòng, làm mọi thứ trở nên thật lung linh, Hứa Kiệt cảm thấy Lâm Tiểu mỉm cười thật phần rung động lòng người, làm cho y cảm thấy thật an tâm, vì thế mà cơn buồn ngủ lại nặng nề kéo tới, ngủ tại nơi mà cả người và vật, tất cả mọi thứ xung quanh đều xa lạ.

Cảm giác thăm mền này như thế nào cũng cảm thấy không tốt đẹp chút nào.

Nhìn sự thần nhiên của y lại thấy vô cùng chua xót, nhưng mỗi lần được gặp gỡ lại là một lần cảm thấy vô cùng vui sướng, mỗi một lần nói chuyện cùng nhau là một lần nhịp tim đập mãnh liệt hơn, mỗi một lần ánh mắt giao nhau tưởng chừng như đây là giấc mộng đẹp nhất trên đời.

Nhiều năm trôi qua đều như vậy, vạn nhất nếu một ngày nào đó không còn như vậy, liệu trái tim kia có còn đủ sức mà đập nữa không?

Y đang ngủ vô cùng say sưa, thật không muốn quấy rầy y.

Cho nên hắn chỉ đứng bên cạnh giường, nhìn y ngủ, dùng âm thanh rất nhỏ, ngay cả chính mình cũng không nghe thấy tiếp tục nói chuyện, nhiều năm trôi qua như vậy, hắn có rất nhiều điều muốn nói với y, chỉ sợ là một đêm cũng không đủ để hắn nói hết.

Đêm tối chậm rãi qua đi, sắc trời đã dần dần ửng sáng, khuôn mặt Hứa Kiệt đã trở nên hồng hào có chút khí sắc hơn. Ngược lại, Lâm Tiểu lại vô cùng buồn bực, hắn còn rất nhiều điều vẫn chưa nói ra, hôm nay người lại phải đi, vậy còn những lời trong lòng kia, biết lúc nào ta mới cùng người nói ra hết đây.

Bất quá, nếu như hôm nay không kịp nói hết cùng người cũng không sao, những lời này ta sẽ không bao giờ quên, cho nên chúng ta nhất định sẽ còn cơ hội gặp lại, đến lúc ấy ta sẽ nói hết cùng người.

Cũng không biết phải chờ đợi tới bao lâu, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thay đổi, lúc Lâm Tiểu có cơ hội bộc bạch hết tất cả mọi tâm tư cũng chính là lúc Sở Ưu làm lễ thành hôn. Sở Ưu quả thật là thiên chi kiêu tử, mệnh phúc hơn người, hắn rốt cuộc cũng đã có người yêu a, đó là một nữ nhân ôn nhu xinh đẹp, bối cảnh gia đình vững vàng, có học thức, có tài ăn nói, ung dung khí chất, quả thực là thập toàn thập mỹ, cái tên Sở Ưu hỗn đản này, vạn khí thật là tốt, làm cho người ta cảm thấy ghen tỵ.

Lâm Tiểu kỳ thật cũng không nghĩ tới mình sẽ tham gia hôn lễ này, nhưng mà đã hai năm qua hắn cùng Sở Ưu bề ngoài kết giao, hảo hảo làm huynh đệ tốt, bây giờ không đi liệu có thể chấp nhận được sao? Huống chi...hắn là có chút lo lắng cho Hứa Kiệt.

Hứa Kiệt vẫn luôn chuyên tâm bảo hộ cho Sở Ưu, vẫn luôn đứng phía sau bảo vệ hắn, chỉ là sắc mặt y có hơi nhợt nhạt, may mà bản thân hắn có làn da trắng như tuyết, làm cho mọi người không để ý đến sự khác biệt này.

Làn môi mỏng mím thật chặt, trong mắt ánh lên một mảng tro tàn, không giống như năm xưa, trong mắt y luôn tràn ngập màu sắc, Lâm Tiểu trong lòng xót xa, đem Sở Ưu mang đến mấy trăm lần, xác định chính mình đến đây quả thật không uống phí.

Lâm Tiểu để ý thấy không chỉ có một mình hắn quan tâm chú ý y, mà còn có một nam hài tử thập phần đáng yêu cũng để ý, lo lắng cho y luôn tận lực ở bên cạnh y, mọi lúc mọi nơi, cùng y trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng lại hối thúc y ăn một ít thức ăn, ngoài ý muốn lại chính là Hứa Kiệt đối với hắn thập phần khoan dung, thỉnh thoảng miễn cưỡng quay đầu đối với tên kia cười cười nói nói, tuy rằng là miễn cưỡng nhưng là cũng đã cười rồi a, làm cho trong lòng Lâm Tiểu không khỏi khó chịu.

Cho nên dù trong lòng có chút khó chịu nhưng hắn đối với đứa nhỏ này cũng thập phần cảm kích, về sau mới biết được đây chính là tiểu thiếu gia Sở Úc nổi tiếng của Sở gia, tính tình phi thường đáng yêu hào phóng, từ nhỏ đã như hòn ngọc quý trên tay mọi người, nghe nói là một người bốc đồng, ngay cả Sở Ưu cũng có phần sợ đứa nhỏ này, đương nhiên Lâm Tiểu đã muốn xem hắn như bằng hữu, cho nên gặp được cơ hội liền không chút do dự hết lòng gắng sức giúp hắn.

Khó khăn nhần nhện chịu đựng ở lại đại tiệc đến một nửa, Lâm Tiểu càng ngày càng trở nên lo lắng, tình trạng của Hứa Kiệt trông vô cùng kém, Lâm Tiểu cảm thấy được y tựa hồ như muốn ngã xuống, trong lòng nóng như lửa đốt, tính tình cũng tự nhiên trở nên khó chịu hơn, Sở Ưu mang theo cô dâu tới mời rượu, nhìn hắn tươi cười lộ ra vẻ mặt hạnh phúc lại cảm thấy vô cùng tức giận, nhin không được hung hăng trừng hắn, rượu kính đến trước mặt, Sở Ưu thân mật bắt lấy vai hắn cười nói: “Hôm nay đệ đệ này muốn hảo hảo kính ca ca một ly”.

Cô dâu cũng cười nâng ly rượu lên.

Lâm Tiểu uống một hơi cạn sạch, nhưng chỉ thản nhiên nói một câu lạnh nhạt: “Chúc mừng”.

Sở Ưu nháy mắt cười nói: “Người em này xin đi trước, Tiểu Ảnh người cần phải cố gắng lên”.

Sau đó ghé tới lỗ tai hắn nói: “Dẫn hắn đi đi, ta cùng người sẽ liên lạc sau”.

Lâm Tiểu khẽ giật mình, nói không ra lời, nhìn thấy Sở Ưu thoáng cười gượng một tiếng, Lâm Tiểu lúc này mới thoát thân rời khỏi đây.

5. Chương 5

Một phen kéo Hứa Kiệt đang ở sau lưng Sở Ưu lại, thấp giọng nói: “Hứa Kiệt ta muốn người giúp ta một việc”.

Hứa Kiệt liếc hẩn một cái, liền quay đầu nhìn sang Sở Ưu, Sở Ưu vốn đang chú ý tình hình bên này, bắt gặp ánh mắt của Hứa Kiệt nhìn tới, liền gật gật đầu với y. Hứa Kiệt cúi thấp đầu suy nghĩ, đối với Lâm Tiểu nhỏ giọng nói: “Chờ ta một chút”.

Đi qua nhìn thấy Sở Ưu đang ăn ở một góc trong nhà hàng, cùng hẩn nói chuyện, Sở Ưu đặt chén đĩa xuống bàn, lôi kéo tay hẩn tựa hồ như đang hỏi hẩn chuyện gì, Hứa Kiệt trấn an làm hẩn yên lòng, sau đấy sờ sờ đầu hẩn, nói lời tạm biệt rồi mới bước qua đây.

Kéo Hứa Kiệt bước ra ngoài, mới phát hiện ngoài trời mưa đang rơi lất phất, Lâm Tiểu liền để Hứa Kiệt một mình đứng ở bậc thang, sau đấy chính mình lại bãi đỗ xe, lái xe qua chỗ y, chờ y bước lên mới cất giọng nói: “Sở Ưu làm sao lại chọn tổ chức ở cái khách sạn rách nát này chứ, lại còn không có người đỗ xe giúp nữa”

Hứa Kiệt vốn không muốn nói chuyện, nhưng thật sự nhịn không được: “Người là cái đồ quê mùa a, khách sạn chỉ có người giúp đỗ xe lại gara thôi, còn tự mình rời đi thì phải tự lái chứ, ta cũng chưa từng thấy ai phàn nàn chuyện này ngoài người a.”

Lâm Tiểu gật gật nước mưa trên tóc: “Ta sau này sẽ cho xây dựng một cái khách sạn có cả người đỗ xe lại đây nữa”.

Hứa Kiệt nghe thấy thế liền không để ý tới hẩn nữa.

Một lát sau y hỏi: “Sở Ưu thiếu gia bảo ta giúp người cái gì?”

Lâm Tiểu cười nói: “Sở Ưu muốn đi nghỉ tuần trăng mật nên liền cho ta mượn người một tháng, dù sao hôm nay là lễ cưới của hẩn, hẩn cũng không rảnh rồi, chúng ta nên đi sớm một chút.”

Hứa Kiệt gật đầu, nhắc tới vấn đề này, ánh mắt không khỏi trở nên ảm đảm cúi đầu nhìn xuống dưới.

Lâm Tiểu mang y trở về nhà hẩn, đây không phải là chỗ mà lần trước Hứa Kiệt bị thương đã tới, năm ngoái Lâm Tiểu chuyển nhà, dời tới đường Dương Minh, là khu nhà ở cao cấp, thiết bị trong nhà vẫn lắp đặt giống như ngôi nhà cũ, màu sắc trong nhà cũng thập phần thanh nhã, ánh đèn chiếu rọi thật nhẹ nhàng tạo một cảm giác ấm áp, Lâm Tiểu để y ngồi xuống sofa mềm mại trong phòng khách, chính mình tới quầy rượu, cầm ly rượu ALIGOTE [1] đã được 75 năm đi qua:

“Đến đây, uống một chút rồi nghỉ ngơi”.

Cái ghế sofa kia thật lớn, là chính Lâm Tiểu đặc biệt đặt làm, thật mềm mại lại lớn, cơ hồ có thể đem cả người nằm lên đấy, Hứa Kiệt giờ phút này cả người dường như bị vùi lấp vào cái ghế sofa to kia, Lâm Tiểu đặt ly rượu thủy tinh lên bàn, nhìn thấy Hứa Kiệt đang loay hoay ở ghế sofa, cảm thấy y thật vô cùng đáng yêu, Lâm Tiểu cười đến cơ hồ đã muốn mê muội, Hứa Kiệt liền hung hăng trừng mắt hẩn, ngay cả rượu cũng chưa lấy tới nữa.

Lâm Tiểu cố gắng nhịn cười, đi qua nâng ly rượu lên tay, chính mình cũng ngồi xuống.

Một đêm này, Lâm Tiểu lại không nói một câu nào, ngược lại, Hứa Kiệt một người không thích nói chuyện hôm nay lại nói vô cùng nhiều. Lâm Tiểu đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể khiến y nói đến như vậy, lúc mới bắt đầu Hứa Kiệt thập phần kháng cự, không chịu mở miệng lấy một lời, nhưng vào thời điểm này, dưới ánh sáng êm dịu, nhẹ nhàng của ngọn đèn, cứ như vậy thưởng thức một ly rượu ngon, ôn nhu lắng nghe hẩn nói, cứ thế tự nhiên mắc câu hẩn, lời nói ra, càng ngày nói càng nhiều, rốt cuộc không thu được lại nữa...

Lâm Tiểu ôn nhu, điềm đạm lắng nghe, động tác nhẹ nhàng mà rót rượu cho y, nghĩ muốn uống làm sao cho nhanh chóng say khướt đi, bằng không đêm nay Hứa Kiệt khẳng định khó có thể mà ngủ được, trong tình trạng say rượu mông lung này, rượu vào lời ra Hứa Kiệt lại vô tình nói tới Sở Ưu đã cẩn thận, quan tâm, chăm sóc như thế nào...nói Sở Ưu ôn nhu, cương quyết, động lòng người, nói Sở Ưu ưu tú, xuất chúng nổi bật, thành công...kỳ thật một phen làm cho hắn trở nên đau lòng tới mức nào, nhưng trên gương mặt vẫn tỏ ra thật ôn nhu, thật chăm chú lắng nghe, an ủi Hứa Kiệt.

Đoạn tình cảm này, làm cho nước mắt Hứa Kiệt giống như từng giọt thủy tinh chảy xuống, rơi trên gương mặt tú lệ kia, thật sự giống như trên châu. Lâm Tiểu muốn ôm y vào ngực vỗ về nhẹ nhàng an ủi y, nhưng như thế nào cũng không nỡ, chính là không nỡ hù dọa tới hắn, tay vừa duỗi ra liền thu lại, chỉ có thể lấy tạm khăn giấy đưa tới cho y, dùng nó thay cho đôi tay của mình.

Thẳng tới lúc hắn mệt mỏi, rượu cũng đã uống đủ rồi, liền trên ghế sofa nằm ngủ. Lâm Tiểu mới cẩn thận dùng chính đôi tay của mình lau nhẹ những giọt nước mắt còn vương lại trên gò má lạnh lẽo kia, nhẹ nhàng ôm hắn vào phòng ngủ của mình, cẩn thận đặt lên giường, muốn làm cho y nghỉ ngơi thật thoải mái.

Mà lúc này Lâm Tiểu lại một mình đi tới sân thượng, cầm nửa chai rượu còn lại, cùng hộp thuốc lá, cứ như vậy, một tay cầm rượu, một tay cầm thuốc ngồi tới lúc bình minh.

Lâm Tiểu phát hiện, việc khiến cho Hứa Kiệt vui vẻ cũng không dễ dàng, bởi vì Sở Ưu chiều cố y quá tốt.

Buổi sáng, Sở Ưu sai người đưa hành lý tới cho Hứa Kiệt, Lâm Tiểu thấy xong liền muốn ngắt đi, giày có 28 đôi, tất cả đều là của y, toàn bộ đều là nhãn hiệu ở Thụy Sĩ, vô cùng đắt đỏ, đương nhiên cũng rất thoải mái, việc này ... chẳng lẽ Hứa Kiệt ở đây một tháng lại có thể dùng hết từng này giày ư?

Nghe nói Hứa Kiệt còn rất thích nhãn hiệu giày này.

Đây thật sự là một vệ sĩ ư? Rõ ràng là một đại thiếu gia giàu sang, lại còn vô cùng kiêu cách điệu đà.

Áo khoác ngoài bốn kiện màu xám, ba kiện màu đen, âu phục tất cả đều được đặt may tại Italya, toàn bộ đều là hàng tự thiết kế, quần áo được phân loại rõ ràng theo màu sắc, tính chất công việc, trong hành lang xếp hàng dài 14 cái vali Louis[2] duy chỉ chứa đồ dùng cá nhân và quần áo của y, Lâm Tiểu đi ra nhìn thấy liền cho rằng hoàng tử Anh quốc đang ở tại nhà hắn.

Hứa Kiệt từ phòng ngủ đi ra trông thấy chỉ nhú mây, nhẹ nhàng nói: “Như thế nào lại mang tới nhiều đồ như vậy?”

Sau đó liền chính mình xuống ăn điểm tâm, Lâm Tiểu đành phải phai người xuống sắp xếp thu dọn giúp y.

Một lúc sau, Sở Ưu gọi điện thoại tới, Lâm Tiểu rên rỉ: “Ta cũng không biết nên sắp xếp đồ đạc này đặt ở đâu nữa”.

Trong điện thoại liền truyền tới giọng cười nhẹ nhàng của Sở Ưu: “Tiểu Kiệt một mực bắt bẻ đòi như vậy a, cũng không nói rõ lý do, những đồ không thích liền không đụng tới, Tiểu Úc thường xuyên nói Tiểu Kiệt trời sinh đã là một thiếu gia tính tình nóng nảy.”

Lâm Tiểu vẫn oán giận nói: “Người cũng quá nuông chiều y a, Sở Úc thanh danh bên ngoài còn không nói làm gì, nhưng Hứa Kiệt vì sao cũng là như thế a”

Sở Ưu nghe thấy cũng không giận: “Ta đây luôn xem Tiểu Kiệt là đệ đệ của mình, luôn yêu thương, chiều chuộng y, cùng Tiểu Úc không có gì khác nhau, ta yêu thương hắn nhiều một chút cũng không có gì là lạ, huống chi...Ta không yêu thương, quan tâm hắn thì còn ai đối với hắn như thế”.

“Ta ngaz

” Lâm Tiểu suýt chút nữa là nói ra, khó khăn nhịn xuống, trong thâm tâm không khỏi chua xót.

Sở Ưu cười vô cùng quá phận: “Ta biết là người vì sao phàn nàn, có phải do ta chiều chuộng hắn quá, làm người không dễ dàng nịnh nọt hắn a? Nếu là người cho dù quan tâm hắn nhiều chút cũng không phải là không tốt”

Cái gã hồ ly này.

Lâm Tiểu âm thầm nghiên rằng.

Sở Ưu nói tiếp: “Tất cả đầy đều là nhu cầu cần dùng, dù sao trên đời này, hàng hiệu cũng rất nhiều, tất cả đều vô cùng tốt, dù sao cũng dễ hầu hạ, điều khiến người khác đau đầu nhất đấy chính là Tiểu Kiệt khá kén ăn, may mà thân thể hắn cũng không tệ lắm. Phần lớn tất cả rau dưa đều không chịu ăn, buổi sáng lại vô cùng bất bẻ, nếu không thực sự thích sẽ không chịu ăn, nếu buổi sáng mà ăn kiểu Tây thì y sẽ vô cùng miễn cưỡng, y thường thích ăn một loại bánh mì hình vuông của Đức, tất nhiên cũng có thể cho thêm một ít lúa mạch. Đầu bếp phải là người thực sự có tài nấu ăn giỏi. Y không chịu uống sữa tươi, chỉ uống nước ép trái cây còn tươi mới, đối với bữa ăn kiểu Trung, y ghét nhất là ăn cháo, y sẽ cho là người thật lạt hậu. Ngược lại nếu là mì thịt bò lại có thể ăn hai chén, thật dọa người mà, Người phải cẩn thận y.”

Lâm Tiểu thật sự muốn cười phá lên, lần trước sau khi bị thương hôn mê tỉnh dậy y cũng đòi ăn mì thịt bò, thật sự khó làm cho người khác không cười được.

“Còn có nhớ rõ cho y ăn trái cây, hắn chỉ thích ăn hoa quả hai mùa xuân và thu, còn những thứ khác chỉ thích uống nước ép, đồ ngọt phải hạn chế, rằng y không được tốt lắm, nếu phát tác đau nhức, tính tình y rất khó chịu, người sẽ không chịu được...”

Lâm Tiểu buồn cười: “Người như thế này là có ý gì? Người lúc nào lại trở nên dài dòng như vậy rồi hả? Người đi chăm lo cho người khác đi, Hứa Kiệt giao cho ta, người còn lo lắng gì nữa chứ?”

Cúp điện thoại, lại cảm thấy Sở Ưu cũng không thật sự đáng ghét, có phải là hắn quan tâm Hứa Kiệt quá rồi không?

Chú thích:

[1]ALIGOTE: Tên đầy đủ Bourgogne Aligote (Lige). Rượu Pháp có màu vàng nhạt, rượu vang bóng, hoa màu trắng và hương vị nho chín, sống động trong miệng, dễ chịu, có một hương vị khoáng sản hoàn hảo.

[2]Louis: Tên đầy đủ Louis Vuitton một công ty và nhãn hiệu thời trang xa xỉ của Pháp – ý nói những chiếc vali mà Hứa Kiệt đựng đồ thuộc hàng cao cấp

6. Chương 6

Lâm Tiểu hướng dưới lầu nhìn xuống, liền thấy Hứa Kiệt cả người đang rơi tòm vào ghế xô pha, khuôn mặt ngơ ngác ngạc, dáng vẻ trông rất hứng thú, một cánh tay che khuất gương mặt, làm hắn liên tưởng tới cảnh một con mèo lười biếng nằm ngủ bên cạnh bếp lò, tuy rằng y lại trở thành bộ dạng như vậy, nhưng trong mắt Lâm Tiểu lại thập phần đáng yêu.

Hắn đi xuống lầu ăn điểm tâm, trên mặt bàn có đầy đủ cả đồ Trung quốc lẫn thức ăn phương tây, tất cả đều đa dạng, màu sắc lại vô cùng hấp dẫn rất lôi cuốn a

! Không phải nói Hứa Kiệt không thích ăn cháo sao, nhưng như thế nào hết lần này tới lần khác đều ăn cháo, tất cả những món khác lại không chịu động tới. Lâm Tiểu thấy kì quái liền hỏi: “Hứa Kiệt không phải người không thích ăn cháo sao?”

Hứa Kiệt lười biếng hỏi lại: “Ai nói ta không thích ăn cháo? Cũng không phải là cái gì không thể ăn được. Trong nhà người tất cả mọi thứ đều rất tốt, nơi này của người quả thật không tồi, ngay cả món cà lần trước người làm cho ta ăn cũng rất ngon ngaz

~”.

A, Lâm Tiểu nghe được những lời như vậy giống như mở cờ trong bụng, một bên lỗ tai trở nên tê liệt, cái gì cũng không có nghe rõ nữa, thật sự là không có tiền đồ mà, Hứa Kiệt mới có nửa câu tán thưởng hắn liền lập tức không biết Đông Tây Nam Bắc, so với được nhận huy chương gì đó còn cao hứng hơn rất nhiều, có thể thấy hắn phải kìm nén cảm xúc rất nhiều, chỉ thiếu điều không nhảy cẫng lên hoan hô, vui mừng. Kỳ thật nghĩ lại, không biết tính tình cũng đã thay đổi rất nhiều, lúc bắt đầu luôn luôn nghĩ như thế nào để hướng y thổ lộ, ở trong lòng luôn lo sợ bất an, nghĩ tới Hứa Kiệt sau khi nghe được lời tỏ tình của hắn

không biết sẽ có phản ứng như thế nào nữa, chính mình tự ngậy ngốc đứng cười một mình, rồi lại tự làm đau mình, quả thật luôn là một vấn đề lớn đối với hắn. Càng về sau hắn lại càng giống như tẩu hỏa nhập ma, tự cho phép mình bỏ qua quá trình thổ lộ, lại ảo tưởng nghĩ cùng y sinh hoạt trong một ngôi nhà như thế nào, như thế nào yêu y, sủng y, vì y mà làm hết tất cả mọi việc, nghĩ đến y sẽ biết ơn mà đáp lại hắn như thế nào, cuộc sống hạnh phúc như vậy hắn đã từng nghĩ tới rất nhiều, thậm chí còn nghĩ tới những cảnh cùng y cãi nhau, sau đó làm hòa như thế nào, tất cả những việc ấy hắn đều đã suy nghĩ tới mười lần tám lượt, tất cả đều chi tiết, tỉ mỉ, rất chân thật, đối thoại cũng rất cho là đặc sắc, làm cho hắn có cảm giác mình có thể đi làm biên kịch đạo diễn, ít nhất là viết kịch bản cho phim tình cảm, khẳng định rất nổi tiếng. A, thật sự là điên khùng mà, nên đi xuống thôi, đáng ra hắn phải ảo tưởng tới một kết cục bi kịch chứ, khiến cho nhiệt lệ âm thầm tuôn trào trong lòng người.....

Khó khăn lắm hắn mới từ trong ảo tưởng của bản thân thoát ra, Lâm Tiểu bắt đầu ăn điểm tâm, thịt xông khói và trứng, giăm bông, xúc xích cuộn, bánh mì nướng, một chén nhỏ cơm chiên, bánh bao nhân hạt sen (bánh bao ngọt) và các loại bánh khác.....lần lượt nếm qua mọi thứ.

Hứa Kiệt từ trên xô pha thò đầu ra nhìn hắn hiếu kì hỏi: “ Một mình ngươi ăn nhiều như thế ư?”

Lâm Tiểu cười nói: “Sao lại một mình ta, đây là ta chuẩn bị cho cả ngươi, nhưng không nghĩ tới sức ăn của ngươi nhỏ như thế”.

Hứa Kiệt đáp: “ Ta không thoải mái nên không muốn ăn.”

Lâm Tiểu biết rõ trong lòng y không thoải mái, hướng hồ đêm qua còn uống say, tự nhiên sẽ không ăn được là điều dễ hiểu, cũng không muốn miễn cưỡng hắn, chỉ là chính mình lại đột nhiên gấp thức ăn liên tục. Lâm Tiểu cảm thấy buổi sáng nếu không ăn no thì sẽ không có tinh thần. Bình thường nếu ra ngoài ăn sáng, bàn khác gọi một đĩa thức ăn dành cho 4 người, còn hắn đã ngồi xuống thì một mình ăn hết 10 đĩa, có khi còn cảm thấy chưa đủ, thật khiến người khác sợ hãi.

Hứa Kiệt âm thầm lú lười, người này đem thức ăn trên bàn ăn cũng hết hơn phân nửa rồi, cái này xem như cũng có tài năng ăn uống a.

Lâm Tiểu sau khi ăn no, tiến lại ngồi trên xô pha, uống một ngụm trà xanh, cảm thấy vô cùng thoải mái, liền bắt đầu nghĩ làm thế nào để Hứa Kiệt vui vẻ trở lại, kỳ thật cũng không phải là khó, dù sao Hứa Kiệt hôm qua vừa chịu một trận đả kích xong, Sở Ưu cùng Triệu tiểu thư kết hôn là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, bất quá Hứa Kiệt buồn cũng là chuyện đương nhiên vì y ở cùng Sở Ưu đã lâu nên tình cảm gắn bó chỉ mong là y sớm nghĩ thông suốt mọi chuyện, không nên buồn bực mãi như thế.

Nghĩ tới cũng cảm thấy trong lòng ề ảm, trơ mắt nhìn người mình thương đau buồn vì người khác, chính mình cũng không thể vì thế mà khóc lớn một trận, còn phải vắt hết đầu óc ra suy nghĩ cách trêu chọc y cười nữa, đau khổ như vậy mà không có ai cảm thông, nghĩ tới thật thấy bất công.

Bất quá, cũng đành vậy thôi, dù gì y vẫn là quan trọng nhất, Hứa Kiệt có thể vui vẻ trở lại thì đáng cay này đối với hắn cũng không quan trọng.

Bắt đầu đẩy đẩy y: “ Đứng nằm nữa, đứng lên khoác áo vào, chúng ta ra ngoài.”

Hứa Kiệt quay người vào trong, không để ý tới lời hắn nói.

Cảm thấy thật buồn cười, con người đúng là có bản năng làm trái ngược với suy nghĩ của chính, chắc hẳn Hứa Kiệt cũng có thể cảm nhận được Lâm Tiểu trong lòng sủng ái y, cho nên mặc dù lúc này vẫn chưa thực sự quen thuộc nhưng y cũng đã vô tình đối với hắn tùy hứng buông thả hơn rồi, càng về sau lại càng lợi hại, dù sao bất kể y như thế nào hắn cũng sẽ không sinh khí, nếu như là chính mình không đúng, làm sai việc gì, thì một lúc sau hắn vẫn quay sang làm mặt cười với y, cho nên y muốn làm gì thì làm, cũng không hề cảm thấy áy náy.

Lâm Tiểu đi lên lầu lấy giúp y một chiếc áo khoác màu xám, kéo hắn đứng lên: “Đến, mặc cái này vào, đưa ngươi đến 1 nơi sẽ giúp ngươi thấy tốt lên”

Hứa Kiệt bán tín bán nghi, nhưng trong lòng cũng có cảm giác sẽ tốt. Suy nghĩ thoáng qua trong đầu làm cho y đứng ngẩn ngơ, thật sự là không muốn động đây, bất quá Lâm Tiểu từ trước cho tới nay luôn giữ

chữ tín, nói được thì làm được, nhìn hần lần này lại có cái gì đó bịp bợm. Thì miễn cưỡng đứng lên mặc áo khoác theo hần đi ra ngoài.

7. Chương 7

Cả hai đi ra ngoài cũng không có mang theo xe, chỉ là đi dạo cùng nhau, Lâm Tiểu dẫn hần đi dạo chơi trong hoa viên, hôm nay thời tiết thật sự rất đẹp, bầu trời không có lấy một gợn mây, ánh mặt trời ấm áp, trong không khí dường như phảng phất hương hoa, thập phần ngọt ngào, Hứa Kiệt dường như không có hứng thú thưởng thức, chỉ vô thức đi theo sau Lâm Tiểu, Lâm Tiểu hết mang y đi đông đi tây, sau đó dừng lại trước cánh cửa của một căn tầng hầm.

“Nga~! tới nơi này làm gì, không phải nói sẽ ra ngoài sao?”

Lâm Tiểu lấy chìa khóa ra mở cửa: “Không! chúng ta không ra ngoài, chỉ là đi dạo trong vườn thôi, tới nơi này xem những thứ mà ta đã cất giữ mấy năm qua”

Tiến vào cửa, bật đèn lên. Đây là một tầng hầm vô cùng rộng lớn. Khoảng 2000 m². Giống như diện tích một căn nhà thực sự. Phía trong là hàng chục bóng đèn tỏa sáng rực rỡ.

Hứa Kiệt không khỏi trầm trồ một tiếng, một mình tiến lên phía trên.

Nơi này là một địa trận tập bắn súng, được trang hoàng vô cùng tinh xảo, mọi thiết bị rất hoàn mỹ, nhất là xung quanh vách tường toàn bộ đều trưng bày súng ống, tất cả đều là những thứ tốt nhất, cơ hồ tất cả mọi thứ hoàn mỹ tinh hoa trên thế giới đều hội tụ ở đây, trách không được Hứa Kiệt phải kinh ngạc.

Lâm Tiểu khẽ cười, như thế nào mà hần lại không sớm biết Hứa Kiệt sẽ thích một nơi như vậy chứ, làm hần mất công mấy ngày đêm khổ công bỏ ra không biết bao nhiêu tổn hại về sức người sức của chỉ vì một nụ cười của y. Thật sự là đáng giá mà, vì y mà tất cả mọi chuyện đều không đáng bận tâm.

Hứa Kiệt vươn tay ra, muốn cầm một khẩu AK-47 tự động, khẩu súng mà Lâm Tiểu cất giữ được sản xuất năm 1951, lần ấy số lượng ra thị trường rất ít, chỉ là sản xuất ra để thử nghiệm, cũng chưa từng được đưa thử ra chiến trường, số lượng lại vô cùng ít, có thể xem nó là đồ cổ, cho nên Hứa Kiệt vô cùng muốn sờ thử: “Ta có thể cầm thử lên xem không?”

Lâm Tiểu cười: “Người đừng khách khí, cứ cầm lên bắn thử vài phát xem sao”

Hứa Kiệt có chút ngượng ngùng: “Tốt xấu gì cũng là đồ cổ sao có thể tùy tiện, người lắp vào đây bao nhiêu viên đạn vậy?”

Lâm Tiểu trả lời: “Người quản nhiều như vậy làm cái gì, cứ cầm lên bắn thử xem sao”.

Hứa Kiệt cầm lên quan sát tỉ mỉ, khẩu AK-47 này là vì thời tiết khắc nghiệt, nóng bức ở sa mạc hoặc giá rét như ở bắc cực mà sáng chế ra. Bởi vì trọng lượng rất nhẹ, thể tích lại nhỏ cùng với tốc độ nhanh mà nó rất hữu dụng trong chiến trường. Chính là nếu so sánh nó với những thứ khác thì chắc chắn bền vững và an toàn, đáng tin cậy hơn rất nhiều, nó được truyền lực bằng thể khí, then cài cũng bít-tông không bị ôxi hóa. Nếu liên tục bắn đạn, sẽ làm cho kim loại nóng lên nở ra hoặc nếu vật lạ, tro bụi tiến vào bên trong thương súng, thì kết cấu máy móc của nó cũng có thể tiếp tục hoạt động.

Lâm Tiểu lấy trong hộp ra 30 viên đạn đưa cho Hứa Kiệt, cho vào súng 30 viên, Hứa Kiệt nheo mắt bắn một phát, vẫn chưa thỏa mãn, AK-47 độ chính xác rất cao, mỗi phút có thể bắn ra 90 phát, cho nên trong này chỉ có 30 viên làm sao đỡ nghiền được chứ. Nhìn y một bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn, Lâm Tiểu cầm lấy khẩu AKM đưa cho y, cười nói: “Đã thử 47 thì cũng nên thử cái này, càng cảm nhận được nó tốt hơn”.

Nhìn bề ngoài nó cùng AK-47 trông rất giống nhau, mà trên thực tế chúng lại không có cùng họ hàng với nhau, AKM lại càng nhẹ hơn (vỏ vện chỉ có 3,15 kg), chỉ có những chuyên gia về súng mới có thể nhìn qua bên ngoài mà đã phát hiện được điểm khác nhau. Báng súng thẳng và có phần dài hơn, ốc vít đều được thay thế. Tất cả các bộ phận của máy móc đều được chống phân hủy, Người ta còn tạo được một loại có cách thức xếp báng súng biến thể, tên của nó là AKMS.

Vẫn còn 30 phát (đạn), Hứa Kiệt lập tức đón lấy thử tiêu chuẩn của loại AK-74, có chứa kim loại báng súng AKS, dùng cho bộ đội đặc chủng, lính thiết giáp cùng nhân viên cấp cao nhà nước dùng.

Aksu. Aksu so với khẩu súng trường Kalashnikov thì ngắn hơn, trông giống như một khẩu súng tiểu liên, vẫn giữ nguyên sức mạnh và hiệu suất của súng trường tấn công.

AK-74 được giữ lại này lúc trước là một loại súng tự động kiểu mẫu, mặc dù bây giờ có mấy linh kiện cùng trước kia không giống nhau. Nó hơi dài một chút, (ban đầu là 86,5 cm, bây giờ là 93 cm), băng đạn uốn lượn, độ thoát khí nhỏ một chút. Then cài được cải biên rất thích ứng với tiêu chuẩn hiện nay. Do được hợp kim chế tạo, nòng súng có thể chịu đựng được áp lực rất lớn.

Một trận khói thuốc súng, Hứa Kiệt cười nói: “Nga, 10 phút ôn lại chiến sử của bộ AK, quả thật là danh bất hư truyền, ta quen dùng súng ngắn, mấy cái loại này cũng không có hiểu biết nhiều.”

Lâm Tiểu cười nói: “Người có muốn so sánh một chút giữa AK với dòng M-16 nổi danh kia”.

Cũng không chờ y trả lời, hắn tự động đưa ra một khẩu thuộc thời đại đầu của dòng M-16.

Vào những năm 60 của thế kỷ 20, M-16 là một loại súng được thiết kế có những đặc tính riêng biệt, tất cả các loại súng thuộc loại M-16 đều được sử dụng hợp kim nhôm, tất cả những công nghệ đó đều cho thấy, Mỹ là một nền công nghệ có trình độ cao. Hơn nữa M-16 có kết cấu hết sức phức tạp, sử dụng nó cùng bảo quản cũng là một vấn đề phiền toái, trước khi sử dụng M-16, binh sĩ thường phải trải qua một đợt huấn luyện dài hạn, nói tóm lại M-16 là một loại được thiết kế sử dụng trong những việc trọng đại. Người khởi đầu trên thế giới làm ra loại súng này, đều làm cho các quốc gia khác nhao nhao bắt chước theo. Hơn nữa súng trường M-16 từ trước tới nay trong tài liệu chưa hề được ghi chép lại, tại nước Mỹ sau khi M-16 ra đời, các quốc gia khác thiết kế vũ khí hạng nhẹ đều mượn ý tưởng từ loại M-16 này. Sử dụng vật liệu nhẹ hơn và rẻ hơn để giảm trọng lượng và chi phí thấp hơn

Sau khi bắn thử một loạt các loại thuộc M-16, Hứa Kiệt quay đầu lại hướng Lâm Tiểu cười nói: “Nếu cho ta chọn, ta sẽ chọn thiết kế của loại AK”

“Nga

~” Lâm Tiểu bày ra bộ dáng khó hiểu muốn hắn giả thích.

Hứa Kiệt nói: “Ta cảm thấy được kích thích miệng súng chính là điểm mấu chốt quyết định đường đạn và sức bắn của nó. Ta có thể so sánh, AK-47 là 5,45 milimet, còn SS109 là 5,56mm rõ ràng là hơn một chút. Đầu tiên viên đạn có đường kính là 5,45 mm, còn chiều dài viên đạn là 4,6 so với SS109 có lớn hơn do vậy đường cắt cũng lớn hơn, mục tiêu xuyên qua cũng cao hơn. Mặt khác đường kính này làm cho độ chính xác bắn trúng mục tiêu cao hơn, lúc bay trên không có thể làm ổn định đường bay khó có thể phá hỏng, dễ làm cho viên đạn xoay mình, mở rộng miệng vết thương. Người xem bia bắn ngắm viên đạn, ta tin rằng nếu 5,45 mm đạn kia làm bị thương người hắn là thương tổn cực kì nghiêm trọng, khó có thể mà sống sót.”

Sớm biết Hứa Kiệt đối với chuyện súng ống có hứng thú lớn như vậy, bây giờ nhìn hắn chơi súng chuyên tâm, si mê vô cùng say sưa như vậy, tựa như quên hết đi phiền muộn lúc trước, Lâm Tiểu không khỏi cười rộ lên, tâm trạng được an ủi rất nhiều.

8. Chương 8

Đối với việc Lâm Tiểu cất giữ một loạt súng quý hiếm như vậy Hứa Kiệt cũng cảm thấy rất hứng thú, dù sao cũng không phải là tinh phẩm hay đồ vật gì quý hiếm thuộc vào bảo vật quốc gia không thể tàng trữ, y một mặt chuyên tâm nghiên cứu, hoàn toàn bỏ quên Lâm Tiểu đang ở sau lưng, Lâm Tiểu cũng không quan tâm tới điều đó bởi vì hắn đang nhân cơ hội Hứa Kiệt tâm trạng thoải mái không đề phòng mà say mê ngắm nhìn y, trên khoé miệng y mang theo tia cười, hai mắt tỏa sáng, chăm chú ngắm soi những đồ vật kia, khuôn mặt kia mặc dù lạnh băng giống như kim loại nhưng thực sự là vô cùng xinh đẹp muốn chết.

Mỹ nhân quả nhiên vẫn là mỹ nhân, cho dù trên tay cầm súng, mặt lạnh như băng, nhưng vẫn khiến người khác nhìn không được muốn tới gần.

Thời gian cứ thế trôi qua nhanh chóng, đã tới giờ ăn cơm trưa, nhưng Hứa Kiệt lại hoàn toàn không muốn đi ăn, chỉ chú ý tới việc chơi cùng mấy khẩu súng kia. Lâm Tiểu ôn nhu cười nói: “Những thứ này đều không thể ăn được, vẫn nên đứng dậy đi ăn cơm thôi.”

Hứa Kiệt không chịu, trả lời hằn: “Người cứ đi đi, không cần để ý tới ta.”

Lâm Tiểu sao có thể cam lòng mặc kệ y chứ, đành phải nhượng y, quyết định ăn cơm tại nơi này, lúc đó Hứa Kiệt mới miễn cưỡng buông súng đứng dậy đi theo hần.

Vừa vào cửa liền có một vật gì đấy không rõ ràng lao thẳng vào phía trước, Hứa Kiệt không chú ý, vẫn vô thức bước tiếp. Phía sau Lâm Tiểu nhìn thấy vô cùng hoảng sợ, cho đến lúc nghe được cái kia kêu lên: “Hứa Kiệt, Hứa Kiệt chúng ta thật lâu rồi mới gặp nhau.”

Lúc này mới rõ ràng, người này chính là Sở Úc.

Hứa Kiệt đã ôm lấy hần: “Úc thiếu gia sao người lại ở đây?”

Sở Úc một đôi mắt tròn sáng long lanh, bầu má trắng phấn nộn, tinh xảo như một búp bê, cong miệng phàn nàn: “Thật nhàm chán a, ta khó khăn lắm mới quay trở lại một lần, ca ca lại chọn lúc này để đi hưởng tuần trăng mật, người lại chạy tới đây, ta bên cạnh đều không có người để chơi cùng.”

Lâm Tiểu biết rõ, tiểu thiếu gia này từ thời trung học đã bắt đầu tới Anh quốc du học rất ít khi về nước, hần cũng chỉ mới gặp qua có hai lần, bất quá nghe nói đứa nhỏ này vô cùng ương ngạnh tùy hứng, ngay cả Sở Ưu cũng không có biện pháp, nhưng là... Hứa Kiệt giống như rất sủng hần.

Quả nhiên là thật, nhìn Hứa Kiệt cười cười mà xem: “Ưu thiếu gia chọn hưởng tuần trăng mật lúc này rõ ràng là muốn tránh mặt người, hần sợ người quấy rầy hần, ta...cũng giống hần nha!”

Sở Úc tỏ vẻ tức giận dậm dậm chân: “Hứa Kiệt... người khi dễ ta! Ta muốn nói cho ba ba biết”.

Hứa Kiệt vội vàng nói: “Ah, đã đắc tội tiểu thiếu gia rồi, làm sao đây, ta tốt nhất là bây giờ nên trốn đi thôi.”

Sở Úc ôm lấy Hứa Kiệt cười rộ lên.

Nga, làm sao lại tỏ ra ngang ngược như thế chứ, rõ ràng là đáng yêu kinh khủng mà.

Lâm Tiểu cười nói: “Tiểu Úc hôm nay là lần đầu tiên tới chỗ này của ta, vừa vặn lại đến giờ ăn cơm trưa, không bằng chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, Tiểu Kiệt tiếp khách.”

Sở Úc lúc này mới đối mặt với hần nói: “Hứa Kiệt chính là đại thiếu gia, vô cùng kén ăn, cái này cũng không ăn, cái kia cũng không chịu ăn, cùng hần ăn cơm phiền chết đi được, ta mới chính là không muốn cùng hần ăn cơm.”

Hứa Kiệt vươn tay ra gõ đầu hần.

Sở Úc nhăn nhó cái mũi, đối với Lâm Tiểu cười nói: “Người thật muốn mời ta ra ngoài ăn cơm chứ? Ta đây có được chọn địa điểm ăn không?”

Lâm Tiểu cười: “Đương nhiên, Úc thiếu gia muốn tới nơi nào? Chúng ta đi nơi đó.”

Sở Úc cao hứng: “Đi Khải Duyệt Hiên đi, ta ở nước ngoài mỗi ngày đều nghĩ tới muốn đến nơi này.”

Hứa Kiệt bĩu môi: “Vẫn là ở nơi này ư? Người chưa từng nghĩ sẽ muốn đổi địa điểm ư? Mỗi lần hỏi người đều muốn tới đây, có cái gì tốt chứ?”

Sở Úc đối với hần làm mặt quỷ, giả vờ không để ý tới y nữa.

Quả nhiên Hứa Kiệt vô cùng kén ăn, lại để cho Lâm Tiểu hao tổn tâm trí. Sở Úc chọn cả bàn đồ ăn, vô cùng cao hứng ăn hết cái này tới cái kia, nhưng Hứa Kiệt lại bất động cau mày, không chịu ăn gì cả.

Trên bàn là đủ đủ, cùng bí đao, nhìn rất hấp dẫn nhưng Hứa Kiệt vẫn nhú mày, đem cái đĩa đặt trước mặt Sở Úc, Sở Úc không khách khí ăn rất ngon lành.

Còn có cả cá hồi và cá mú, hai loại cá được cuốn lại, uốn lượn thành đóa hoa, phía dưới được lót bằng lá sen, hồng trắng, xanh, có đầy đủ ba màu, nhìn vô cùng bắt mắt, hấp dẫn, nhưng Hứa Kiệt chỉ miễn cưỡng ăn một miếng sau đấy liền không gặp miếng thứ hai.

Một đĩa thịt chim cùng thịt bò xào, được xào cùng với khoai sọ, chứa đầy thịt bò cùng sò điệp, được đầu bếp làm rất tỉ mỉ tinh xảo, nhưng Hứa Kiệt nói mình không ăn thịt bò, sau đó lại để sang một bên.

Trên bàn còn có hạt trân châu nấu vệt, kích thước khá lớn chắc cũng gần bằng con chim sẻ, là đặc sản ở hồ Động Đình, thịt vệt rất thơm vị lại ngon, thập phần mới lạ, Hứa Kiệt có điểm hứng thú, kéo một cái chân vệt nho nhỏ, nhìn rồi lại xem, ngược lại đã ăn được hai cái. Lâm Tiểu trong bụng âm thầm nhớ kỹ.

Tráng miệng có bánh gạo Baltic, toàn bộ đều từ Baltic chuyển về, còn có dứa cùng xôi làm thành một hỗn hợp thập cẩm, được chưng nhuyển nát, vừa có vị ngọt lại có vị chua, Hứa Kiệt có vẻ hứng thú với nó, đã ăn hẳn một cái.

Cuối cùng là mứt ô mai, Hứa Kiệt và Sở Úc mỗi người một xâu, còn chia sẻ cho Lâm Tiểu một xâu bắt phải ăn hết, Lâm Tiểu đành qua loa ăn hết, sau đấy gọi bồi bàn đóng gói thêm mang về. Cũng có thể vì mứt ô mai này mà Sở Úc kiên quyết không chịu về nhà, không đến nhà Lâm Tiểu thì đi đâu đây.

Bữa cơm này Sở Úc vô cùng hài lòng, ăn no bụng cũng không muốn động dậy, nhưng Hứa Kiệt... Lâm Tiểu rất lo lắng, không biết y đã no chưa.

Sở Úc cười nói: “Hứa Kiệt thật là không biết thưởng thức mà, thức ăn tốt đến vậy mà không chịu ăn, người gọi cho hân Hamburger, cái thức ăn đáng bỏ đi này mà cũng có thể ăn vào, sớm muộn gì cũng sinh bệnh cho xem, những ngày bình thường chúng tôi đã phải đi lòng vòng bên ngoài rất nhiều chỉ để tới KFC hay McDonald”.

9. Chương 9

Sau khi dùng cơm tối xong, Lâm Tiểu lôi kéo Hứa Kiệt cùng Sở Úc lên ban công tầng thượng uống trà trò chuyện, Hứa Kiệt thật sự rất thích đồ ăn ngọt, uống hồng trà cũng cho thêm một phần đường, thói quen này của người Anh thật sự xấu mà. Lâm Tiểu phải ra sức khuyên can mãi, Hứa Kiệt mới bắt đầu bỏ thìa đường xuống, uống hồng trà tinh khiết.

Tiểu Úc cười nói: “Người không biết đây thôi, trong nhà của ta căn bản không dám để đường tinh tinh, tất cả chỉ vì Hứa Kiệt không biết tiết chế bản thân, mọi người đều phải vì hân mà luôn luôn để ý nhiều chuyện tinh tinh này nọ”.

Hứa Kiệt trừng mắt liếc hân, nhưng cũng không thể phản kháng được gì, bởi vì tất cả đều đúng sự thật.

Sở Úc nói: “Nếu không ai để ý tới, y có thể một lúc cho tới 4 viên đường vào hồng trà, thật sự không ai dám nghĩ tới một người lại có thể uống được một ly trà như vậy, có một lần ta không cẩn thận uống phải, a, quả thật là muốn lấy mạng người mà. Đừng nói là ta ở Anh lâu như vậy nhưng cũng không thể học được tật xấu này của họ, uống hồng trà luôn cho thêm đường hoặc sữa, nếu uống hết ly đấy trong dạ dày chất đầy đường, cả buổi không thể tiêu hóa nổi.”

Lâm Tiểu mỉm cười, về phương diện này Sở Úc thập phần hoạt bát, những lúc như thế này hân luôn làm cho mọi việc trở nên náo nhiệt hơn, đem lại bầu không khí sôi nổi, vui vẻ, như thế này trông rất đáng yêu, chẳng trách Sở Ưu cùng Hứa Kiệt lại yêu thương, chiều chuộng hân tới vậy, ngay cả chính mình mới cùng hân ở chung một ngày mà cũng cảm thấy rất thích hân. Nhìn cách hân cùng Hứa Kiệt tranh luận, những lúc bất lực không thể đối đáp lại Hứa Kiệt thì chỉ có thể trừng mắt liếc y, như vậy cũng đủ làm cho người khác mắc cười.

Sở Úc vẫn tiếp tục kể lể về thói xấu của người Anh: “Ở nước Anh mọi người rất ít khi ăn hoa quả, ngay cả chuối tiêu (chuối già) cũng rất vất vả mới kiếm được, ở đây chỉ có táo là nhiều, hơn nữa táo lại rất nhỏ và chất, không giống như táo ở nước ta vừa lớn lại ngọt. Hứa Kiệt sống ở đây cũng rất thích hợp, y dù sao cũng không thích ăn hoa quả, khích lệ dụ dỗ mãi y mới có thể miễn cưỡng ăn một ít. Ở nước Anh hoa quả

đa số đều nhập khẩu. Quýt của Tây Ban Nha thì rất nhỏ, lại chua chắt khác gì chanh. Ta nói cho những người ở đây biết, ở đất nước chúng ta có trái quýt to gần bằng cái chén cơm lớn, hơn nữa có mua một giỏ về nhà cũng để đầy cho mồi meo chẳng ai muốn ăn. Còn dưa hấu, ở đất nước ta là vùng trồng dưa nổi tiếng nhất, có dưa Ha-Mi (dưa lưới), đu đủ, khế, anh đào, dâu tây, hồng bì, nhiều vô kể, còn có đào bồ từ, lê. Bọn người đó đến nhìn cũng chưa từng được nhìn qua hồng Mao Đan (trái chôm chôm), quả văn đàn, lựu, dứa.

Ở nước Anh, khách sạn sang trọng, lớn nhất mới có dứa (trái thơm) để ăn, nhưng cái khách sạn này là do ta thiết kế, cũng là thuộc sở hữu của gia đình ta. Mà lại chẳng có ai muốn đi hái dứa, Hứa Kiệt chịu ăn long nhãn, vải, sơn trà coi như là đã nể tình lắm rồi.

Thật đáng thương cho người Anh, ở đây đến cả hải sản cũng thật khan hiếm. Cá lại giống như một tảng băng, đông cứng lại nhét vào tủ lạnh, lúc nào muốn ăn còn phải chờ cho tuyết tan ra, người nói xem như thế thì có ai muốn ăn chứ? Lại còn không có hành tây, mùi tanh nồng nặc lên. Còn có một món súp hải sản Maseilles, cái món này được chế biến qua tay người Anh quả thực giống như ăn vẩy cá sống. Ăn cơm Tây muốn ăn cá quả thật khó khăn.”

Lâm Tiểu cười to, xem ra Sở Úc phải rất bức mình về vấn đề này.

Hứa Kiệt lại bắt mẫn bĩu môi: “VẬY mà người lại không chịu trở về, vẫn sống chết ở lại bên kia làm cái gì?”

Sở Úc thở dài: “Có thể ở lại đây thật là tốt biết bao nhiêu, ở đây bầu trời luôn xanh mát, thật sự rất đẹp, công viên sạch sẽ được chăm sóc chỉnh chu, thoáng mát đẹp đẽ, chỉ vì công viên Hải Đức mà ta đã có thể muốn ở lại đây cả đời rồi, huống chi ở đây còn có nhiều công viên lớn, đẹp hơn thế nữa... Vườn cây ở đây thực sự rất đẹp, có nhà kính khổng lồ, còn có thể thấy được hoa Tử Kinh vô cùng quen thuộc. Có vườn hoa hồng, cả một mẫu đất rộng mênh mông chỉ trồng mỗi hoa hồng.

Đúng rồi, hoa hồng là loài hoa của vương quốc Anh, mỗi nhà nhà nào cũng đều trồng, khí hậu ở đây thích hợp nhất để trồng nó, vào thời điểm sương tuyết rơi nó cũng nở rộ, có đôi khi còn có cả một đóa hoa hồng đông cứng lại trong tảng băng, nhìn vô cùng lung linh”. Mùa hè cuối cùng của hoa hồng “Nói thật không chính xác, ở nước Anh hoa hồng được dùng để gửi lời cảm ơn, quả thực làm cho người ta chán ghét mà, hết sức bình thường, vô cùng bình thường.

Công viên ở đây rất nhiều, lại ít người, sóc chạy nhảy qua lại từ cây này qua cây khác, thỉnh thoảng lại có vài cặp vợ chồng già tản bộ, chào hỏi, giúp đỡ lẫn nhau, tâm sự, có thể ngồi mấy giờ liền. Chim bồ câu trắng bay tới bay lui.

Người ở nước Anh thực sự không biết hưởng thụ mà, bọn người đó có rất nhiều thói quen xấu, nhưng mà tính dân tộc lại thật sự cao quý, ở Anh thực cảm thấy thoải mái, dễ chịu, yên tâm.

Huống chi....”

Sở Úc cười nham hiểm: “Tại đó yêu đương thực sự là một loại hưởng thụ, giống như thiên đường vậy.”

Hứa Kiệt cơ bản là lười biếng lắng nghe, lúc này đột nhiên tinh thần lại vô cùng phấn chấn: “Thật sự?”

Sở Úc gật đầu: “Đúng vậy, vào mỗi buổi chiều cuối tuần có thể cùng người mình yêu thương tản bộ, cùng nhau ăn một cái bánh put-đing, ăn kem ly. Bình thường có thể ngẫu nhiên đi vào khu phố cổ mua sắm, tuy nhiên chủ yếu vẫn là đi dạo thôi. Buổi tối cùng nhau nghe nhạc kịch. Gặp được dịp nghỉ lễ có thể đi chơi Paris hay Milan hoặc những nơi khác cũng thực tuyệt vời. Sáng sớm có thể cùng nhau đi săn, mặc áo bông dày dặn kín mít, trốn trong bụi cỏ, chờ vịt trời bay lên, một mũi tên đi qua, thế là chúng ta có thể có món lẩu vịt rồi. Ta cảm thấy như thế thực tàn nhẫn nhưng cũng không thể bỏ qua không thử lần nào được, thực sự rất lãng mạn mà, ở đây trời lạnh, cùng người yêu trốn trong bụi cỏ, không phải rất tình thú đi! Thật sự tại châu Âu mà nói, cùng người mình yêu sống ở đây thật lãng mạn muốn chết mà”.

Đại khái nghĩ tới người kia, Sở Úc ánh mắt không biết đã nhìn tới nơi nào, trên gương mặt nhất thời có điểm đỏ ửng lên, khóe mắt tại đuôi lông mày nheo lại, cười vui vẻ, thấy Lâm Tiểu có vẻ dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tới (Viết đến đây cảm thấy có chút áy náy, thực sự xin lỗi fan tiểu Úc, tốt đẹp như vậy nhưng bắt đầu về sau lại là cái dạng kia – Lời tác giả)

Ah, mình cũng sống tới 22 rồi còn không biết thời điểm như thế còn đang ở đâu nữa, đời này cũng không biết có thể hay không được nói tới chuyện yêu đương nữa.

Nghĩ đến liền không khỏi quay đầu nhìn Hứa Kiệt, Hứa Kiệt cũng có chút ngơ ngác, đại khái chắc là cũng đang nghĩ tới vấn đề này. Đột nhiên cảm thấy trong nội tâm bị xúc động chạm tới nơi ôn nhu nhất trong trái tim, thật sự là đau muốn chết mà.

10. Chương 10

Cũng không phải là không thể bỏ qua, chẳng qua là trong thâm tâm hắn tình yêu này là vô cùng quan trọng, mặc dù hắn đã làm rất nhiều việc ngốc nghếch, thậm chí nguyện ý vì y mà buông tha tất cả mọi thứ trên thế giới này, nhưng giờ phút này chứng kiến cảnh Hứa Kiệt đứng dưới ánh mặt trời, dáng vẻ ôn nhu, nhưng lại có vẻ quý phái, yên lặng âm đạm, hắn hoàn toàn bất lực, chỉ có thể đối diện im lặng nhìn về mặt này của y, trong lòng vô cùng quan tâm nhưng lại không biểu hiện một tia lo lắng nào ra ngoài, chỉ cảm thấy trong lòng đau đốn giống như đã chết...

Điều này không phải giống như đứa trẻ mới nếm phải mùi vị của tình đầu sao...

Tuy nhiên giờ phút này trong lòng y lại đang nghĩ tới người khác, có thể có quan hệ gì?

Từ trước tới nay đã luôn dặn lòng sẽ không thêm quan tâm, trong lòng y đang nghĩ tới ai, chỉ cần y vui vẻ, thì dù trong lòng y là ai đều không có quan hệ gì. Nhưng giờ phút này nhìn y cô đơn, tịch mịch như vậy, trong lòng lại không khỏi đau nhức...

Lâm Tiểu thật sự vì y mà cảm thấy đau lòng thay.

Buổi tối Hứa Kiệt đang ngủ tại phòng dành cho khách nhà Lâm Tiểu, dưới ánh trăng, lông mày Hứa Kiệt nhíu lại, mặc dù ngủ say nhưng nét mặt vẫn hiện rõ điểm không vui, Lâm Tiểu đứng ở đầu giường, thật lâu ngẩng nhìn hắn đang ngủ, không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của hắn đượm một nỗi buồn, thời gian trôi qua, nhưng ánh mắt hắn vẫn dừng lại trên khuôn mặt Hứa Kiệt, lưu luyến không chịu rời đi...

Đến lúc nào hắn mới không phải ở trong bóng tối len lút ngấm nhìn y?

Lúc nào mới có thể quang minh chính đại nhìn vào mắt y?

Lúc nào mới có thể cùng y nói hết tâm tư trong lòng?

Lúc nào có thể đường đường chính chính ôm y vào trong lòng?

Nga~, kì thật tất cả những điều ấy đều không quan trọng, cho dù vĩnh viễn không có khả năng cũng không vấn đề gì, chỉ cần y luôn có thể cười một cách thoải mái và thật lòng nhất, mặc kệ y bởi vì ai, không phải là hắn mà cười thì Lâm Tiểu cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Cho nên một mực lặng lẽ nhìn y ở bên cạnh bảo vệ cho Sở Ưu.

Cho nên mới quên rằng hắn đã từng hận Sở Ưu như thế nào, quên rằng đã từ tay hắn mà đoạt lấy giang sơn, vì vậy mới cùng Sở Ưu vui vẻ kết làm bằng hữu.

Chỉ là...

Chỉ là mỗi đêm xuống hắn đều cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng, chua xót, thời điểm hắn yêu say đắm người ta, chẳng nhẽ kiếp này tình yêu của hắn chỉ mãi trôi qua trong âm thầm như thế này thôi sao?

Vô số lần hắn nhớ tới thời điểm lần đầu gặp mặt y, tình yêu này giống như định mệnh không hiểu vì sao lại rơi vào người hắn, thời điểm ấy, mọi thứ xung quanh hắn giống như đều biến đổi, kể từ đó cái tên Hứa Kiệt giống như định mệnh sáng chói xoay quanh hắn...

Không cách nào có thể tự kiềm chế bản thân.

Sắc trời dần dần sáng lên, Lâm Tiểu tựa hồ cảm thấy có cái gì đẩy làm hắn chói mắt, ngẩng đầu nhìn lên thì ra là trời đã gần sáng, chân trời một mảng đỏ hồng sáng chói, không khỏi giật mình, vậy mà hắn có thể ở đây cả đêm chỉ để ngắm gương mặt say ngủ của y.

Lâm Tiểu mơ hồ nghĩ tới: Ta vì sao lại có thể ở đây nhìn hẩn suốt đêm? Thật là kì quái mà.

Tại thời điểm chuẩn bị bước ra ngoài.

Nhưng chỉ vừa nhấc đôi chân cả đêm không động dậy đã mỏi gần chết lại không thể ngờ tới, hẩn cứ như vậy mà ngã lẩn trên sàn nhà.

Một thanh âm thật lớn vang lên, Hứa Kiệt vội vàng bừng tỉnh, một phát từ trên giường nhảy dựng lên: “Là Ai?”

Vừa ngồi dậy đã thấy Lâm Tiểu chập vật nằm sấp trên sàn nhà không đứng dậy được.

Hứa Kiệt không khỏi buồn cười, vội nhảy xuống dìu hẩn đứng lên: “Người làm sao vậy?”

Lâm Tiểu vẻ mặt cười khổ: “Ta vào đây là muốn gọi người rời giường, nhưng không biết vấp phải thứ gì đó”.

Hứa Kiệt đỡ hẩn dậy: “Để ta nhìn xem người bị ngã ở đâu?”

Lâm Tiểu vội cắt lời: “Chỉ là ngã một cái thôi, không sao, chúng ta hàng ngày tiếp xúc với súng đạn còn không sao, huống hồ chỉ là ngã nhẹ một cái, cái này thì có là gì đâu.”

Hứa Kiệt cố gắng hết sức nén cười, nhưng mà ánh mắt cong cong đã sớm làm cho Lâm Tiểu nhìn thấy, Hứa Kiệt nói: “Đúng a, súng đạn gì cũng đều đã gặp qua, cái này có tính là gì chứ”.

Nhìn y cười tới sáng lạng, thập phần đẹp mắt.

Lâm Tiểu không thể kiềm chế được, vươn tay ra chạm đến khuôn mặt của y, da thịt mềm mại, mịn màng.

Hứa Kiệt chỉ cảm thấy một bàn tay lớn ôn nhu đang ở trên mặt, ôn hòa ấm áp tựa hồ muốn đi sâu vào nội tâm y, thật nhẹ nhàng.

Lâm Tiểu giống như bị điện giật thu tay lại đi, trong lòng một bụng lo lắng.

Hứa Kiệt kinh ngạc nhìn xem hẩn, ánh mắt thanh tịnh giống như người vô tội, không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

11. Chương 11

Sở Ưu sau tuần trăng mật trở về thì tự mình lái xe tới đón Hứa Kiệt, lúc này Sở Ưu đã sớm trở về nước Anh, Sở Ưu lúc này bước vào liền thấy Hứa Kiệt một thân cuộn tròn giống như một con mèo được nướng chiều nằm trên ghế sa lông, bên cạnh y là Lâm Tiểu có vẻ đang bận đọc tài liệu gì đó, hai người mặc dù đều không nói gì, nhưng nhìn lại cảm thấy rất thân mật, tự nhiên, tựa như trong phòng này không tồn tại người thứ ba. Sở Ưu đứng ở cửa do dự một lúc lâu, thực sự muốn dứt khoát chỉ một mình bản thân quay trở về.

Không ngờ tới lúc này Lâm Tiểu lại phát hiện ra hẩn, đứng lên cùng hẩn chào hỏi một câu nhạt nhẽo.

Sau lưng hẩn Hứa Kiệt ngồi dậy, mím môi nhìn hẩn, vẻ mặt ủy khuất, không chịu mở miệng nói chuyện, chỉ có ánh mắt là thẳng tắp theo dõi hẩn, giống như xung quanh không có người khác.

Lâm Tiểu quay đầu lại nhìn Hứa Kiệt, bất gặp cảnh tượng này liền rũ mắt xuống lặng lẽ đi tới thư phòng.

Lúc quay trở lại hai người kia đã rời khỏi đây, Lâm Tiểu biết rõ, Sở Ưu cũng không phải là người không hiểu biết lễ nghĩa làm người, nhưng hẩn lại không có để lại một lời cáo biệt, hay cảm ơn hẩn trong thời gian qua đã chăm sóc cho Hứa Kiệt, trên đời này cũng chỉ có duy nhất Sở Ưu là người biết rõ hẩn sẽ khổ tâm nhất nhưng lại cư nhiên như vậy mà im lặng rời đi, đây quả thật là một sự châm chọc mà.

Lại một cuộc từ biệt nữa, chỉ không biết sẽ bao giờ mới được gặp lại nhau như thế này, lúc ấy không biết cả người và mọi vật xung quanh đã thay đổi như thế nào.

Im lặng hồi lâu, suy nghĩ không biết mấy năm nữa lại có một cuộc hội ngộ như này.

Lâm Tiểu cảm thấy thật mờ mịt, chẳng lẽ vận mệnh lần đầu tiên gặp gỡ đã an bài như vậy, làm hắn hao tổn mấy năm năng lượng, cho nên không dám cùng y gặp mặt nhiều lần.

Bất quá cũng không thể cứ thế mà cách xa nhau, nhất định sẽ có cơ hội gặp lại nhau.

Chỉ là từ bây giờ tới lúc đó không biết xã hội này đã thay đổi như thế nào?

Một tháng nay tựa hồ như cái gì cũng không còn, Hứa Kiệt vẫn như cũ luôn đứng sau lưng bảo vệ Sở Ưu, y vẫn luôn im lặng, Lâm Tiểu và Sở Ưu vẫn luôn đứng ra bàn bạc chuyện trọng đại, hai người cùng bắt tay nhau hợp tác, chỉ có việc công được bàn luận, bất kể việc riêng tư gì cũng đều không nhắc tới, hẳn nhiều khi ánh mắt sẽ liếc qua vai Sở Ưu nhìn ra phía sau, lướt nhanh qua khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng của Hứa Kiệt, vẫn giống như buổi đêm đã qua kia nhẹ nhàng thờ dài...

Chỉ là sự việc đang thay đổi, Sở Ưu từng bước dời đi trọng tâm, phần lớn thời gian của hắn đều ở Sở Thị trong văn phòng tầng 30, đương nhiên thành tích lúc nào cũng nổi bật.

Lâm Tiểu thật cao hứng, như vậy Sở Ưu rất hiếm khi gặp nguy hiểm, dẫn tới Hứa Kiệt sẽ luôn được an toàn, mặc dù vẫn luôn âm thầm bảo vệ y, nhưng làm sao có thể ngăn mỗi nguy hiểm ập đến với y một cách toàn diện, triệt để nhất. Vô số lần hắn ở trong mơ nhìn thấy Hứa Kiệt bị thương nặng, nằm trong ***g ngược hẳn mà hấp hối, giống như đêm hôm trước hắn mơ thấy sắc mặt y tái nhợt, máu tươi chảy ướt đầm bàn tay hắn, tại thời khắc ấy, vì quá hoảng sợ mà hắn đã tỉnh dậy, tim đập kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực đau muốn chết.

Sau đấy, Sở Ưu vì một đoạn tình cảm mà muốn tới Thụy Sĩ để quên hết tất cả, Sở Ưu nói thì Hứa Kiệt cũng muốn cùng đi, chỉ là không ai ngờ tới, chuyến đi này lại kéo dài tới 3 năm.

Chưa từng rời khỏi đây để đi xa như thế, Lâm Tiểu thật sự rất muốn cùng đi với bọn họ, nhưng lại bị Sở Ưu cản lại: “Người cũng nghỉ ngơi suy nghĩ một chút đi”.

Lâm Tiểu nhìn Sở Ưu anh tuấn bên cạnh, thật sự vô cùng động lòng người, trong nội tâm hiện lên một ý niệm ghen tức trong đầu: “Trách không được Hứa Kiệt cứ thế mà yêu thích hắn”.

Không phải mình không tốt, mà bởi vì Sở Ưu thật sự quá tốt đi, hắn lại chiếm hết cả thiên thời địa lợi.

“Ta cũng không mệt mỏi”.

Sở Ưu nhàn nhạt cười thoáng qua: “Đã nhiều năm như vậy, làm sao lại không cảm thấy mệt mỏi chứ, người hãy cho mình một cơ hội hảo hảo nghỉ ngơi thật tốt đi, làm như vậy chỉ khổ bản thân mình thôi”.

Lại cười nhạt một tiếng, giống như một câu nhạt nhẽo nói cho qua vậy... Lâm Tiểu lại cảm thấy trong nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, giống như ngay bây giờ rất muốn khóc một trận cho thỏa.

Tuy nhiên hắn lại giả tưởng Sở Ưu chính là tình địch của mình, không chịu thừa nhận, nhưng thật sự chỉ có Sở Ưu cho tới nay đều thấy rõ ràng nhất, thấy được trong nội tâm hắn luôn phảng phất vĩnh viễn không thể mỗi ngày đều là tình yêu.

Thật sự không phải là cảm kích a, nếu không có người này, chính hắn đôi khi liền hoài nghi nhiều năm như vậy có thể nào không? Thời gian lâu dài như vậy rốt cuộc đoạn tình cảm này có thật không vậy? Đã quá lâu, lâu thành thói quen, lâu cũng đã quên kỉ thực chỉ phát triển trong lòng mình mà thôi, nếu có muốn buông cũng không cần tới ai phải nhắc nhở.

Sở Ưu vịn vai hắn: “Tiểu Kiệt cũng nên trưởng thành, để hắn một mình bên ngoài cũng xem như là có lợi cho hắn, có lâu tới bao nhiêu rồi cũng sẽ qua đi, người có thể chờ đợi y hay không?”

Lâm Tiểu nói không ra lời, chỉ cảm thấy từng lời nói của Sở Ưu từng câu từng câu đều làm cho hắn cảm thấy thật nặng nề, mỗi một câu cũng giống như bàn tay ôn nhu đang vuốt ve nỗi đau của hắn, chậm rãi chậm rãi mà làm tổn thương nó.

Sở Ưu dưới ánh mắt nhàn nhạt hiện rõ vết thâm quầng, trông bộ dạng có vẻ mệt mỏi, Lâm Tiểu không khỏi hỏi hắn: “Người hiện tại như thế nào?”

Sở Ưu nhìn qua ô cửa sổ một lát sau mới chậm rãi trả lời: “Tiểu Ưu phi thường thương tâm.”

Thanh âm này thoát nghe có vẻ hết sức bình thường, nhưng từng chữ từng chữ nghe được người ta đều sẽ có cảm giác người nói ra lời này đều đang đau lòng, khổ sở, lại bất lực.

Lâm Tiểu biết rõ, Sở Ưu vô cùng yêu thương em trai hắn, hắn cũng nhớ rõ Tiểu Úc bộ dạng đáng yêu thế nào, nhớ rõ hắn tại sân thượng nhà mình nhắc tới cuộc sống ở nước Anh tốt như thế nào, tình yêu ngọt ngào như thế nào, nhớ rõ lúc kia trong đôi mắt hắn luôn có ánh cười, nhưng bây giờ dĩ nhiên là không thể như vậy rồi.

Lâm Tiểu đành phải an ủi vỗ vỗ vai Sở Ưu: “Tiểu Úc rồi sẽ tốt thôi, người đừng quá lo lắng, chính mình cũng nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Sở Ưu nói: “Lúc ấy ta chỉ muốn giết cái tên ấy, hắn như vậy mà dám làm vậy với Tiểu Úc, Tiểu Úc trong nhà chưa từng phải nếm qua một điểm ủy khuất nào. Nhưng mà Tiểu Úc lại gắt gao lôi kéo ta buông tay, trong mắt nó tất cả đều là nước mắt, ta... Ta biết rõ nó không nỡ tổn thương người đó.”

Ai nha, đúng đấy, cho dù thế nào cũng không thể bỏ qua được.

Nếu có thể cam lòng cho qua, hắn cũng không phải nhiều năm như vậy nhưng nhớ mãi không quên. Cứ như vậy mà lớn dần lên theo năm tháng.

12. Chương 12

Thời tiết âm u, trong phòng khách không bật đèn lại càng làm cho không khí thêm u ám.

Hứa Kiệt đã ở lại Thụy Sĩ suốt ba năm rồi, Lâm Tiểu nghĩ, lúc này liệu còn có số mệnh gặp lại nhau nữa hay không?

Hắn cũng không phải rất khấn trương, đã nhiều năm như vậy hắn cũng học được cách gọi thế nào là chờ đợi rồi, nếu không phải như vậy thì hiện tại bây giờ chắc là tìm hắn đã đập loạn nhịp tới điên cuồng rồi, cũng chỉ vì bộ dạng đứng ngồi không yên của người đang ở trong phòng khách cùng hắn, thật sự khấn trương muốn chết, lại làm cho hắn có cảm giác bất an như lúc đầu.

“Lỗi Lạc người có thể ngồi xuống được không, đừng đi qua đi lại làm đầu ta thật chóng mặt mà.”

Lỗi Lạc cười khổ: “Ta như thế nào có thể ngồi yên được, ta giống như đang chờ hình phạt có gì khác nhau chứ, thực sự bị phán án tử hình mà.”

Lâm Tiểu vừa buồn cười vừa tức giận: “Nhìn người xem, thật là tự mình làm tự mình chịu, hiện tại khấn trương cuồng lên như thế làm gì, năm đó người sáng suốt hơn có phải là chuyện đã không tới mức này không?”

Lỗi Lạc nói: “Chuyện này còn cần người phải nhắc nữa sao? Ta đã sớm hối hận muốn chết đi sống lại rồi, nhưng mà hối hận là chuyện của hối hận, bây giờ còn cực kì khấn trương đây này.”

Lâm Tiểu cười to.

Tình huống này làm cho người ta không thể cười nổi mà, một tình yêu vừa yêu vừa oán hận song song nhau, cả hai người đều khổ tâm, may mắn là bây giờ có một kết cục tốt đang chờ hai người, đúng là mọi chuyện dù như thế là đều có thể xoay chuyển được mà.

Mà chuyện của chính mình liệu có còn khả năng thay đổi hay không?

Lâm Tiểu đưa cho hắn một ly rượu: “Người hiện tại khấn trương cũng vô dụng, bây giờ người quyết định sự việc này không phải là người, ngồi xuống đây, uống một ít đi.”

Lỗi Lạc nhẹ nhàng nhận lấy ly rượu uống một ngụm, thở dài: “Nhớ tới chuyện trước kia, thật không hiểu tại sao ta có thể làm ra chuyện như vậy, giống như có quỷ xui khiến vậy, rõ ràng đã làm ra tình huống đáng trách như vậy, thật sự tưởng rằng đã không thể giải quyết được.”

Còn nói: “Nếu như lát nữa Sở Ưu tới, ta đây không chết chắc mới là lạ”

Lâm Tiểu cười nói: “Ta cũng hi vọng người tới không phải là Sở Ưu, dù sao ta cũng không muốn nhìn thấy hân.”

Lỗi Lạc quay đầu liếc hân một cái: “Nha!

Không phải người cùng với Sở Ưu quan hệ rất tốt sao?”

Lâm Tiểu cười nhạt một tiếng, lựa chọn cách im lặng không trả lời.

Lỗi Lạc tâm tư lung lay, tự nhiên cũng không chú ý trong nụ cười của hân ẩn chứa rất nhiều ý.

Hai người loạn thất bát tao [1] hết uống rồi lại nói, kỳ thật Lâm Tiểu cũng có chút khẩn trương hồi hộp, cũng hi vọng người tới không phải là Sở Ưu, mà dù sao người trước mặt hân cũng đang gấp rút, vô cùng khẩn trương, hân ngược lại, lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn, chỉ là ngẫu nhiên nghĩ tới: “Đã qua vài năm không gặp như vậy, không biết Hứa Kiệt có thay đổi gì không nữa.”

Nghĩ tới như vậy có chút lạnh lạnh, có chút trầm mặc, có chút ngây thơ, lại mang một chút khát khao chờ đợi Hứa Kiệt nha.

Hơn nữa chắc là y vẫn xinh đẹp quá phận như cũ đi.

Nghĩ tới đây hân không khỏi cười rộ lên.

Rốt cục cũng đến lúc này, Mục Vân tiến vào thông báo: “Thiếu gia, bọn hân đã tới.”

Ah, cuối cùng cũng đã tới rồi.

Lâm Tiểu cùng Lỗi Lạc đều đồng thanh mở miệng: “ Là ai?”

Mục Vân nói: “ Là Sở thiếu gia...”

Mục Vân hơi ngừng lại một lúc, tựa hồ không biết phải nói như thế nào.

Lỗi Lạc sắc mặt lập tức ảm đạm như tro tàn.

Lâm Tiểu cũng không khỏi có điểm mất hứng, lo lắng, đã thấy Mục Vân nghi nghi còn nói: “Là xe của Sở thiếu gia, nhưng người ngồi bên trong hình như là Hứa Kiệt.”

Lâm Tiểu liền cười ra tiếng.

Lỗi Lạc hung hăng trừng hân, liếc hỏi: “Mục thiếu gia, người đến cùng là nhìn rõ không vậy?”

Ngữ khí như vậy thì không thể làm được việc gì, Lâm Tiểu cảm thấy, Lỗi Lạc kì thật là một người thấp phần cao ngạo, khí phách đầy người, giờ phút này bởi vì tình yêu mà trở nên thật luống cuống, khẩn trương lo lắng, bất đắc dĩ, xem ra tạo hóa thật sự muốn trêu người.

Mục Vân cơ bản không hiểu rõ nguyên nhân hậu quả như thế nào, bất quá ngược lại cảm thấy chính mình đã làm sai chuyện gì, vội nói: “Bởi vì Sở Thiếu gia từ trước tới nay đến đây toàn ngồi ở phía sau, phía trước không có người, nhưng hôm nay phía trước lại có Hứa Kiệt, Sở thiếu gia có tới hay không tôi cũng không thấy rõ lắm.”

Lỗi Lạc thở dài một hơi: “ Không cần quản Sở Ưu có tới hay không, chỉ cần nhìn thấy Hứa Kiệt tới là tốt rồi.”

Lâm Tiểu một bộ dạng đồng tình vỗ vai Lỗi Lạc.

Một lúc sau quả nhiên người bước vào là Hứa Kiệt, một thân màu trắng, cổ áo được bẻ cẩn thận, thân áo phẳng phiu, càng tôn lên khuôn mặt lung linh cùng dáng người thon thả, thật sự vô cùng xinh đẹp xuất chúng.

Lâm Tiểu một mực đem đôi mắt dán lại trên người y, như thế nào đều bắt di bắt dịch, không chịu rời đi.

Trời đất này tuy rộng lớn, nhưng tuyệt chỉ có một người như vậy mà thôi.

Hứa Kiệt gương mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhìn sang Lỗi Lạc, nghiêng đầu đi, căn bản không chịu cùng hân nói chuyện, chỉ đứng ở giữa phòng khách.

Lỗi Lạc đành chấp nhận hết những chuyện này, trong nội tâm vui sướng vô hạn, thầm nghĩ có thể lao ra gặp Sở Úc, một phút đồng hồ cũng không muốn trì hoãn, quay sang đang muốn cùng Lâm Tiểu cáo từ, vừa lúc bất gặp đáng về hiện tại của Lâm Tiểu không khỏi khẽ giật mình.

Lâm Tiểu vẻ mặt âm trầm, đôi mắt lại rạng rỡ giống như phát quang, trong mắt hắn bây giờ rõ ràng chỉ tồn tại một người.

Cái loại chuyên tâm chăm chú này, quả thực có thể cảm thiên động địa[2].

Lỗi Lạc hiểu được, vì vậy cũng không quấy rầy hắn nữa, chính mình bước thẳng ra cửa.

Chú thích:

[1]: rối loạn điên cuồng.

[2]: cảm động trời đất.

13. Chương 13

Nhìn Lỗi Lạc bước ra ngoài xong, Hứa Kiệt đứng ở cửa ra vào không kiên nhẫn lên tiếng: “Lâm Tiểu, người tới cùng là muốn gì đây?”

Haiz! Như vậy thật không khách khí nha.

Lâm Tiểu đột nhiên nhớ lại, Hứa Kiệt từ trước tới nay đều không khách khí như vậy mà luôn một mực mang họ tên hắn ra gọi: “Ta đây thì sẽ làm được gì chứ?”

Ngữ khí nói ra thật sự rất mê hoặc, Lâm Tiểu thật không rõ, hắn có thể làm gì chứ.

Hứa Kiệt đi về phía sa-lông ngồi xuống: “Người không làm cái gì tại sao Ưu thiếu gia lại bảo ta tới đây để đổi lấy cái tên kia chứ? Hừ hắn còn lấy ta ra làm vật trao đổi, ta đây hận không thể làm thịt hắn a”.

Lâm Tiểu cười, Hứa Kiệt ơi là Hứa Kiệt, bộ dạng của người bây giờ thật là đáng yêu nha.

“Ta tốt xấu gì cũng điều binh động lược, phiên toái loi thôi một phen mới có thể bắt cóc hắn, không có lý do gì lại thả hắn đi. Cho nên mới tìm người một chuyến, miễn cho có người nói này nói nọ”.

Hứa Kiệt duỗi cái lưng mỏi, không thèm cởi giày mà nằm chết dí trên ghế sa-lông. Ồ! Chẳng lẽ ngoài cửa nhà Lâm Tiểu có ghi, khách đến đây cứ thoải mái xem như nhà của mình sao?

“Lỗi Lạc không phải tự mình tới sao? Người ở đây phiên toái cái gì chứ? Người cho rằng ta không biết là Lỗi Lạc cùng Ưu thiếu gia đánh cược sao, cố ý truyền tới tai ta tin tức là hắn bị bắt cóc, xem tiểu Úc có thể hay không hốt hoảng chạy về sao, nếu như tiểu Úc trở về Ưu thiếu gia sẽ mang tiểu Úc giao cho hắn, nếu như tiểu Úc không trở về Lỗi Lạc liền hết lần này tới lần khác chạy tới đây quấy rối phải không?”.

Lâm Tiểu nói: “Người đã sớm biết như vậy thì còn hỏi ta làm gì chứ.”

Hứa Kiệt tỏ vẻ hết sức bất mãn: “Ta nếu như sớm biết như vậy thì đã dùng dây thừng mà trói tiểu Úc lại bắt hắn ở lại Thụy Sĩ bằng được rồi, hắn bắt luận đụng tới chuyện gì của tên kia đều không tốt, hừ, tên kia rõ ràng là người xấu mà”

Lâm Tiểu thập phần muốn cười, Hứa Kiệt thật sự là càng ngày càng đáng yêu mà: “Người có trói cũng vô dụng thôi, sự tình đã lâu như vậy rồi cũng nên giải quyết cho ổn thỏa chứ, người cũng đừng quan tâm nhiều nữa.”

Nói xong quay người qua đem y kéo lại gần, giúp y cởi áo khoác: “Như vậy quần áo sẽ bị nhả, ở trên lầu có giường, người lên đó ngủ đi.”

Hứa Kiệt không có động tĩnh gì tỏ vẻ sẽ đứng lên, hắn giống như không có xương cốt gì lại ngã xuống ghế: “Ta mệt chết đi được, bò cũng không bò nổi, thôi nằm ở đây ngủ luôn vậy”.

Lâm Tiểu trước sau như một vẫn không có biện pháp gì làm cho y đứng dậy, đành phải đưa quần áo của y đi treo, chính mình lên lầu cầm một cái chăn mỏng xuống thay y đắp lên. Hứa Kiệt ngủ mơ mơ màng màng, kéo kéo Lâm Tiểu: “Ta muốn ăn cái kia... ôi mút quả.”

Lâm Tiểu mở nụ cười, trấn an vỗ vỗ y: “Được rồi, ngoan, ta gọi người đi mua cho người.”

Hứa Kiệt lúc này mới ngoan ngoãn yên tâm ngủ say.

Lâm Tiểu dặn dò Mục Vân không cho kẻ nào quấy rầy y, sau đó đóng cửa, kéo bức màn lại, trong phòng trở nên yên tĩnh, Lâm Tiểu nhẹ nhàng ngồi lại trên ghế, mơ hồ nhìn về phía sa-lông, trên ấy là hình dáng của y, nhẹ nhàng mà nghe tiếng y hô hấp, Lâm Tiểu đột nhiên cảm thấy, kì thật hạnh phúc cũng không có gì quá khó khăn, chỉ cần như vậy cũng đủ.

Thậm chí không cần phải thân cận, có thể sau vài năm xa cách có thể lại ngắm nhìn y đơn giản như vậy mà thôi, chỉ cần như thế này cũng đã cảm thấy bản thân thật hạnh phúc.

Thời điểm Hứa Kiệt tỉnh ngủ cũng đã qua cơn tối, hần mơ mơ màng màng đứng lên rồi lại ngồi xuống, ôm chăn nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhớ tới mình đang ở trong nước, chậm rãi thông thả duỗi thẳng thắt lưng mỗi nhứ, lười biếng gọi: “Lâm Tiểu”.

Lâm Tiểu vốn đã nhìn thấy hết mọi hoạt động của y, liền cười thầm vui vẻ, không nghĩ tới người y gọi sau khi tỉnh giấc lại là hần, ngược lại lại ngăn người: “Àn, làm sao vậy?”

Hứa Kiệt lúc này mới phát giác ra, nguyên lai là Lâm Tiểu đang ngồi ngay tại cửa sổ phía dưới: “Ta đói bụng, người có mua mút quả cho ta không vậy?”

Lâm Tiểu cười nói: “Mua, nhưng mà nó không phải dùng để làm cơm tối.”

Hứa Kiệt nói: “Vậy cơm tối ăn cái gì?”

Lâm Tiểu đành hỏi y: “Vậy người muốn ăn cái gì?”

Hứa Kiệt cười rộ lên: “Ta muốn ăn đồ ở bên ngoài cơ, nhưng mà không muốn ra ngoài nha, làm sao bây giờ?”

Lâm Tiểu giống như nhận mệnh lệnh: “Ta gọi người đi mua là được mà.”

Hứa Kiệt lập tức cao hứng: “Ta muốn ăn Hamburger, muốn ăn cái loại thật lớn cơ, còn muốn ăn mút ô mai, kem tươi, hai cái chân gà, khoai tây chiên, sữa tươi hoặc coca cola đều muốn, sau đó...Nha, lại nghĩ không ra rồi.”

Lâm Tiểu bắt đầu chóng mặt, hoài nghi liệu có phải y vẫn là một hài tử chưa lớn: “Người ở nước ngoài không ăn những thứ này sao?”

“Thụy Sĩ cũng không phải là nước Mỹ nha, chúng ta lại ở nông thôn, không có Macdonal, muốn ăn lại phải lái xe tới ngoại ô”.

Lâm Tiểu liền vui vẻ gọi điện thoại phân phó người đi mua, sau đó đối với Hứa Kiệt nói: “Sở Ưu không cho người ăn những thứ này sao?”

Hứa Kiệt nhăn nhăn cái mũi: “Hần không cho ta ăn rất nhiều thứ nha, hầu như những thứ ta thích hần đều có không ưa, thật là phiền chết đi được mà.”

Lâm Tiểu nhẹ nhàng cười, tiểu gia hỏa này thật là.

14. Chương 14

Đối mặt với cả bàn ăn đều là thức ăn nhanh Macdonal, Hứa Kiệt vô cùng cao hứng, Lâm Tiểu chỉ ngồi một bên thỉnh thoảng bồi y ăn đôi chút, những đồ ăn làm từ máy móc này hương vị quá nồng, hần một mực đều không thích.

Nhưng mà Hứa Kiệt lại yêu thích, nhìn y cầm một cái Hamburger thật lớn hung hăng cắn một miếng, Lâm Tiểu thật sự nín cười vô cùng khổ sở, cái Hamburger kia xem chừng to gần bằng cái mặt Hứa Kiệt, lại dày ba tầng, nhìn Hứa Kiệt há miệng lớn như vậy để cắn thật sự là đáng yêu muốn chết.

Hứa Kiệt rõ ràng nhìn thấy được bộ dạng nín cười của Lâm Tiểu, chỉ là không để ý tới hần, tự mình một người ăn cũng cảm thấy thật cao hứng, ăn xong cái này sẽ giải quyết hết ô mai đang ướp lạnh, a, bao nhiêu thứ ngon được bày trên bàn thật sự là vô cùng thỏa mãn mà.

Lâm Tiểu đi qua, cầm khăn giấy, lau đi vết bẩn thức ăn dính lại trên miệng y, cười nói: “Trong nước vẫn còn có nhiều điểm tốt hơn Thụy Sĩ đúng không?”

Hứa Kiệt miễn cưỡng mà nói: “Thụy Sĩ cũng có cái tốt của Thụy Sĩ, bất quá ở đây vẫn là thoải mái nhất.”

Ngừng một chút, Hứa Kiệt nói: “Nơi này còn có người nữa nha.”

Lâm Tiểu nhất thời chấn động, giương mắt nhìn Hứa Kiệt, Hứa Kiệt đôi mắt trong veo nhìn hần, thanh tịnh mà bình tĩnh, tựa như một đầm nước sâu trong trẻo không nhìn thấy đáy, không hề bị vấy bẩn tạp chất.

Lâm Tiểu lúc đầu kinh hoàng sau đó dần dần lấy lại bình tĩnh, ah, thiếu chút nữa đã hiểu sai ý của y rồi, lời nói của Hứa Kiệt thật mập mờ mà, hần là cố tình trêu chọc ta đây, như thế nào lại chịu đựng được chứ? Bất quá những lời nói này thật sự làm tâm can của hần rung động, trong lòng có chuyển đổi, làm cho hần cơ hồ mừng tới mức muốn rơi nước mắt mà.

Hứa Kiệt nhẹ nhàng cười nói: “Ta thời điểm ở tại Thụy Sĩ cũng nhiều lúc rất nhớ người nha.”

Lời nói này thật sự đáng giá mà, chưa bao giờ hần nghĩ qua có thể nghe thấy chính miệng Hứa Kiệt nói ra những lời này, Lâm Tiểu trong nội tâm tràn đầy một cổ cảm động, thật sự bây giờ không còn gì để tiếc nuối nữa.

Thời khắc này có chết cũng đáng.

Sau buổi tối ấy, thật lâu về sau Lâm Tiểu vẫn còn cảm thấy trên mặt đỏ bừng nóng ran giống như bị phỏng vậy, Hứa Kiệt nói câu kia, Hứa Kiệt thời điểm nói ra câu đó, ánh mắt trong veo, sáng mắt lưu chuyển, càng phát ra càng làm cho chính hần không thể an ổn, uống thuốc ngủ cũng không thể ngủ được, đành ngồi ngây ngô như vậy cho tới sáng.

Trên ghế sa-lông giống như người kia vẫn đang ngồi ở đó, cứ như vậy nhìn hần cười nói:

“Ta tại Thụy Sĩ thập phần nhớ người thì sao?”

“Ta... nhớ người thì sao.”

“... nhớ người”

Thật sự đã quá nhiều năm, cuối cùng cũng có thể nghe được một câu như vậy, giây dựa trên thế giới này nhiều năm như vậy, đến cuối cùng cũng xứng đáng được nghe thấy lời nói kia từ miệng y: “Ta nhớ người.”

Kỳ thật chính thức nhớ tới, thật sự cũng không có yêu cầu gì quá xa vời, đợi nhiều năm như vậy, đến lúc... đợi được những lời này, đã vô cùng thỏa mãn.

Coi như là sinh ly tử biệt trong tình yêu, lại cũng có thể có những lời kinh tâm động địa như vậy cũng đủ làm chấn động lòng người không phải sao?

Lâm Tiểu thì thảo tự nói: “Hứa Kiệt, Hứa Kiệt, Hứa Kiệt.....”

Chậm rãi thò tay che lại gương mặt.

Hồi lâu lòng bàn tay đã lưu lại toàn nước, có chút ánh sáng phản quang qua...

Trước kia Hứa Kiệt có một khu căn hộ trong một khu phố trung tâm, căn hộ này là do Sở Ưu đích thân tặng y, tuy nhiên Sở Ưu và Sở Úc đều cảm thấy y thật sự không thích hợp để ra ngoài sống một mình, bất quá y đã muốn kiên trì chuyển ra sống riêng, Sở Ưu cũng không đành lòng làm phật ý y, liền đưa ra một yêu cầu nhỏ tự mình đến lắp đặt thiết bị trang hoàng, làm cho căn nhà trở nên thoải mái đầy đủ tiện nghi nhất.

Chỉ là Hứa Kiệt kì thật rất ít khi tới đây.

Dù sao ở lại Sở gia vẫn là thoải mái nhất.

Bất quá đêm nay Hứa Kiệt lại tới nơi này.

Vào cửa y đã giặt mình, trong phòng khách đèn sáng trưng, một mảng đồ vật lung tung bừa bộn, nhưng lại không thấy bóng dáng một ai.

Không đợi Hứa Kiệt phát giác, đại khái là nghe thấy tiếng cửa phòng mở, trong phòng ngủ liền xuất hiện một người, bộ dạng hết sức bình thường, đôi mắt lại phát ra tia kinh diễm, làm cho người kia cả kinh hét lớn: “Tiểu Kiệt, là người?”

Hứa Kiệt tức giận,: “Nên là ta hỏi người mới đúng chứ, người không phải đang ở trong núi sâu kia sao? Như thế nào lại chạy đến nơi này của ta, chà đạp lung tung lên như vậy?”

Đặc Lan vội vàng hỏi: “Người không phải đang ở Thụy Sĩ sao? Như thế nào lại chạy về đây rồi? Tại sao không thông báo với ta một tiếng để ta tới đón người.”

Hứa Kiệt đem đồ vật trên ghế sofa gạt xuống, nói: “Chuyện này cũng không có gì quan trọng, cũng không cần phải nói cho người biết, người năm nay đã cúng bái xong rồi ư?”

Đặc Lan nói: “ Ừm, năm nay hoa nở sớm, đã làm xong rồi.”

Hứa Kiệt gật đầu: “Như thế nào người không ở lại bên kia giúp đỡ Long, lại chạy về nơi này làm gì?”

Đặc Lan có chút ngượng ngùng: “Long bảo ta tới đây, nói ta ở đây làm phiền hắn.”

Hứa Kiệt thoáng chút bật cười: “Đáng đời người, chính mình cùng Bảo Bảo đi cãi nhau.”

Đặc Lan tỏ vẻ bất bình, tức giận nói: “Con chó kia suốt ngày cứ thích cắn ta, Long lại còn bảo ta khi dễ nó nữa chứ.”

Hứa Kiệt cười nói: “Người đã lớn như thế này, lại luôn cùng một con chó ghen tức, cũng không biết cái gì gọi là xấu hổ nữa. Người đừng cho là ta chưa từng thấy qua người khi dễ Bảo Bảo, đừng tỏ ra đáng thương nữa đi.”

Đặc Lan cười: “Kỳ thật chỉ bất quá là ta hơi ngứa tay thôi, Long không biết là kiếm đâu ra nó, từ khi đưa nó về sống chung thì căn bản không để ý tới ta nữa, ta tức quá mới cùng nó chơi đùa một chút, người chưa thấy qua đâu, vốn Bảo Bảo một thân lông vàng óng mượt mà, mềm mại, để cho ta làm cho nó dựng đứng lên, thật sự thú vị vô cùng.”

Hứa Kiệt cảm thấy nếu mình không rời khỏi đây thật sự sẽ bị té xỉu, người này thật không biết xấu hổ mà, y vội đứng dậy tiến vào phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn quay lại nói với Đặc Lan: “Buổi sáng ngày mai cùng Long liên lạc một chút, chúng ta cũng đã lâu như vậy chưa gặp mặt nhau rồi.”

15. Chương 15

Sáng sớm hôm sau, Long quả nhiên mang theo Bảo Bảo tới, hắn vẫn luôn là một người cẩn thận, ôn nhu như lúc trước, làm thức ăn sáng mang đến cho y, đặc biệt còn rõ Hứa Kiệt là người kén ăn, thích ăn những thứ gì, Đặc Lan tỏ vẻ ghen tuông nhưng cũng không thể to gan nói thẳng, chỉ dám lẩm nhẩm nói thầm một mình, thật sự không còn biện pháp nào khác, liền vụng trộm bắt lấy Bảo Bảo cầu nhẹ, kiềm chế tránh phải nặng tay, Bảo Bảo đương nhiên không chịu thiệt, chẳng qua là không lên tiếng, chỉ quay lại cắn cắn hắn, một người một chó cứ như vậy làm không khí trở nên náo nhiệt.

Long cũng không để ý tới bọn hắn, chỉ mỉm cười lôi kéo Hứa Kiệt cùng nhau trò chuyện, bạn bè bao nhiêu năm bây giờ mới gặp mặt nhau, thời gian ấy cũng không hẳn là nhiều, chỉ là 3 năm ấy Hứa Kiệt đi Thụy Sĩ không thể cùng nhau tán gẫu, gặp mặt, nhưng không vì vậy mà cả hai không thể trở nên thân thiết như xưa.

Hứa Kiệt thích ăn nhất là mỳ thịt bò, nhìn y ăn ngon như vậy, Long cười: “Thụy Sĩ xem ra là một vùng đất tốt, trông người khí sắc tốt như vậy, càng ngày càng đẹp ra.”

Lại cận kề xem xét y, cười nói: “Ta cảm thấy người có chút không giống ngày xưa, nhưng mà hết lần này tới lần khác vẫn không thể nghĩ ra là người thay đổi cái gì.”

Hứa Kiệt nói: “Thụy Sĩ đúng là không tệ! Không sai, nhất là ở đây vô cùng yên tĩnh, khí hậu lại tốt, phong cảnh thanh bình, ta ở đó cũng không có gì làm, mỗi ngày chỉ suy nghĩ lung tung từ cái này sang cái khác, thì làm sao lại không giống lúc trước chứ.”

Long dò xét y, mỉm môi cười.

Hứa Kiệt xem Đặc Lan cùng Bảo Bảo càng lúc càng náo nhiệt ấm ỉ, thật sự là không chịu đựng được, liền đi qua ôm lấy Bảo Bảo, nhẹ nhàng vuốt lông mao mềm mại của nó, Bảo Bảo ngoan ngoãn nằm trên tay y, mắt to ẩm ướt, vô cùng đáng yêu.

Long nhẹ nhàng gõ lên đầu Bảo Bảo một cái: “Người là giống chó hoàng gia cao quý, ta đã nói người bao nhiêu lần rồi, không được tìm cái loại ngu ngơ này gây lộn nữa, coi chừng lại để cho loại người này làm hư mắt người.”

Đặc Lan rống to, bộ dáng một vẻ không bội phục, nhưng mà Long vẫn một mực làm ngơ hẩn.

Hứa Kiệt cười nói: “Người như thế nào lại không hỏi ta đã suy nghĩ những gì?”

Long nghe xong, dường như nhớ ra: “Ah~~ đúng rồi, vậy mấy năm qua người đã suy nghĩ những gì vậy?”

Hứa Kiệt cười hì hì: “Ta đã nghĩ thông suốt nhiều chuyện, mỗi sự tình đều suy nghĩ cẩn thận, bất quá... không nói cho người biết.”

Long cười lớn: “Người thật sự đã thay đổi, nhưng là thay đổi tích cực nha, ta ngược lại cũng cảm thấy yên tâm hơn rồi.”

Hứa Kiệt khẳng khái nói: “Kỳ thật không phải không thể nói cho người biết, chỉ là không biết nói như thế nào mới tốt, ta thật sự nói không nên lời.”

Đặc Lan một bên xen vào: “Thật sự, Tiểu Kiệt người thay đổi thật nhiều nha, ngày hôm qua vừa gặp người ta đã cảm thấy kỳ quái rồi, chỉ là không nói nên lời.” Sau đó quay sang đối với Long cười nói: “Hứa Kiệt trở về rồi, ta cũng nên về nhà thôi.”

Hứa Kiệt vội cười nói: “Đặc Lan người không phải lo lắng, ta trở về nhưng không có ý định sẽ ở đây, người vẫn là không cần phải chuyển đi đâu”. Nói xong cười lớn.

Đặc Lan mếu máo: “Tiểu Kiệt, người là cố ý phải không, xem ta thật vất vả mới tìm được cơ hội trở về, giờ lại đánh mất dưới tay người a,”

Hứa Kiệt chỉ cười, quay sang nói với Long: “Ta đã suy nghĩ rồi, ta cũng nên đi làm trở lại, đã nghỉ nhiều như vậy rồi, đáng ra ta không nên ở lại Thụy Sĩ lâu như vậy, chỉ là có không yên tâm về Tiểu Úc nên mới có thể đi lâu như vậy, bây giờ cũng đến lúc trở về hảo hảo làm tốt công việc của mình, Long, ta sẽ tốt thôi, người cứ yên tâm.”

Cùng Long trở thành bằng hữu lâu năm như vậy, mặc dù không nói ra, nhưng Hứa Kiệt biết hẩn thực sự rất quan tâm y, biết rõ hẩn một mực lo lắng cho mình như vậy lại cảm thấy thật áy náy, một mực vì đoạn tình cảm vô vọng này mà bị tổn thương, cho nên...

Hứa Kiệt nhẹ nhàng ôm Long vào lòng: “Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, người nhất định phải yên tâm về ta.”

Long mỉm cười: “Ah, nguyên lai là do bất đồng địa phương, ta hiểu được, thời gian sẽ chứng minh được mọi việc đã tốt lên như thế nào.”

Hứa Kiệt ung dung nói: “Đúng vậy a, người một khi đã minh bạch, thật sự rất nhẹ nhõm, nhớ tới cái gì cũng thật cao hứng, thật sự có thể thoải mái rồi.”

Long thật sự vì y mà trở nên cao hứng, quen biết y đã mấy chục năm, cơ hồ đem tính tình của y hiểu rõ từng chút một, y cứ như vậy luôn là người đơn thuần, ngây thơ, cho nên khó tránh khỏi vì y mà đau lòng,

chứng kiến y thời gian qua đau khổ giãy dụa như thế nào, nhìn y chán nản, nhìn y ở sân bay cứ như vậy mà đi xa, thật sự khổ tâm, nhưng chuyện này dù sao cũng không phải là chuyện của mình, ngoại trừ lo lắng thay y thì tất cả đều không thể làm gì được. Cho nên thẳng tới hôm nay, nhìn y như vậy trong lòng mới có một chút thoải mái.

Thật sự là cao hứng mà, mấy người cùng một chỗ trò chuyện qua lại, không khỏi nói đến Long gần đây phập phồn phần phiến muộn, chương trình làm tới một nửa rồi nhưng vẫn không có cảm xúc gì, vẫn không thể nào làm tiếp, Hứa Kiệt nói: “Tiểu Úc là cao thủ trong lĩnh vực này, muốn hay không ta giới thiệu cho người gặp hần? Có cao thủ cùng nhau nghiên cứu một chút, cũng không phải là tệ a.”

Long cao hứng trở lại, cả buổi liên tục hỏi về Tiểu Úc, sau khi nghe chuyện càng trở nên hưng phấn, muốn Hứa Kiệt giới thiệu Tiểu Úc cho hần.

Long ở đây cùng y trò chuyện cả buổi, trưa còn nấu cơm cho y sau đó thuận tiện kéo Đặc Lan mang đi, nhớ lại bộ dạng của Đặc Lan lúc đó vô cùng vui vẻ, làm cho Hứa Kiệt cười cả buổi.

A, gần đây cười thật nhiều, xem ra thật sự tốt rồi, tuy nhiên lúc ở sân bay chứng kiến Sở Ưu như vậy trong lòng vẫn có chút cảm giác kỳ quái, nhưng tất cả mọi chuyện đã nhẹ nhàng trôi qua rồi, rốt cuộc không cần phải khổ sở lo lắng nữa.

16. Chương 16

Buổi chiều ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ cả một khoảng trời, tâm tình Hứa Kiệt cũng trở nên hưng phấn quá độ, không biết hiện tại nên làm cái gì, Tiểu Úc vừa đi gặp Lỗi Lạc khẳng định cả ngày hôm nay sẽ không thềm đêm xía tới y, trở lại Sở gia, nghỉ tối sẽ cùng Sở Ưu gặp mặt lại không muốn đi, nghỉ ngơi nửa ngày, đột nhiên nhớ tới Lâm Tiểu, Hứa Kiệt nhảy dựng lên, đứng rồi, chính là tối gặp hần, rồi cùng hần tìm một nơi nào thật tốt để đi a.

Chỗ Lâm Tiểu thật sự rất tốt, ở đây tâm hồn nhẹ nhõm, so với ở nhà mình còn tự do tự tại hơn nhiều, muốn cái gì liền có cái đó, mọi yêu cầu của mình người kia đều mỉm cười đáp ứng, thật sự hần rất tốt nha, Sở Ưu đúng là rất tốt với y, luôn sủng y, nhưng Lâm Tiểu lại càng ngoan ngoãn phục tùng y, thật không ngờ trên đời này lại có người tốt đến như thế? Hơn nữa ngay cả diện mạo của hần cũng thật tuấn tú, mắt đẹp, tinh tế, lại mang theo nét cười, thật mê người nha.

Vợ con hần khẳng định sau này sẽ được hưởng thật nhiều hạnh phúc.

Nhưng mà thật không hiểu tại sao đến bây giờ hần vẫn chưa kết hôn? Ưu thiếu gia qua mấy lần tiếp xúc với hần, thật sự thấy hần ngay cả một chuyện xấu nào cũng không có, thật sự hần tu tâm dưỡng tính suốt bao nhiêu năm qua. Xe mở cửa, Hứa Kiệt tuy không tính là khách quen, nhưng người bảo vệ lại luôn nhận ra y, mở cửa lớn mời y bước vào, trong phòng khách im ắng, không có một người, Hứa Kiệt đi lòng vòng trong phòng khách, cuối cùng quyết định ở lại chờ hần.

Mặc dù hành vi này thật không phải phép, nhưng mà Hứa Kiệt thật lười quản, khẳng định Lâm Tiểu cũng sẽ không để ý.

Thật sự là vô cùng yên lặng, cho nên Hứa Kiệt mơ hồ nghe được một mớ âm thanh quái lạ, nghiêng tai lắng nghe, hình như là từ thư phòng truyền tới, Hứa Kiệt lặng lẽ nhẹ nhàng bước qua, cửa thư phòng đóng thật chặt, bên trong tựa hồ như tiếng thở dốc dồn dập?

Hứa Kiệt hiểu kỳ đem lỗ tai dán chặt trên cửa, thanh âm kia ngày càng rõ ràng.

“Ah...ah... không muốn... ...”

Hứa Kiệt ngay lập tức mặt đỏ tới tận mang tai.

Mặc dù không hiểu việc đời nhiều nhưng nghe âm thanh này thì liền biết ngay chuyện gì xảy ra ở phía trong.

Hứa Kiệt liền cấp tốc lui về phòng khách, thập phần không biết xử sự như thế nào. Chỉ cảm thấy không gian rộng lớn của đại sảnh này dần dần đã có một hương vị xâm lấn tới, chính y cũng không thể thở nổi, lại không thể ở lại chỗ này được nữa, thật nhanh chóng muốn bước ra ngoài hít thở không khí.

Vừa đi tới cửa, sau lưng liền nghe thấy tiếng Lâm Tiểu, trong giọng nói mang theo một tia nghi hoặc: “Tiểu Kiệt?”

Hứa Kiệt quay đầu lại, gặp Lâm Tiểu đang đứng ở phía trên cầu thang, hiển nhiên là vừa từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy y liền lên tiếng. Nguyên lai là trong thư phòng không phải hắc, không biết là có chuyện gì đã xảy ra, lại thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tiểu nói: “Người đến từ lúc nào? Ta ngủ trưa nên không biết.”

Hứa Kiệt nói: “Ta vừa tới, nghĩ người không có ở nhà nên đang định chuẩn bị về.”

Lâm Tiểu nhẹ nhàng cười, từ lầu thang trên cao bước xuống, mang theo khuôn mặt vừa tỉnh ngủ, có cảm giác mệt mỏi, quần áo không có gọn gàng, cổ áo còn không cài 2 cúc áo, càng lộ vẻ lười biếng nhưng rất ngại cảm, Hứa Kiệt cảm thấy hắc thật sự mê người.

Cùng nam nhân như vậy một chỗ thật sự thỏa mãn một loại hư vinh.

Lâm Tiểu đi tới gần y, nói: “Ồ, Tiểu Kiệt, mặt người sao lại đỏ như vậy?”

Hứa Kiệt mặt lại càng đỏ hơn, há to miệng không nói được lời nào.

Lâm Tiểu nhẹ nhàng sờ sờ trán, lại sờ mặt y, Hứa Kiệt suy nghĩ nửa ngày, giọng nhỏ nhẹ cất lên: “Trong thư phòng người có người đấy”.

Mặt lúc này lại càng hồng lên, rốt cuộc không nói được nữa.

Lâm Tiểu lập tức minh bạch, cười ra tiếng, ghé sát lỗ tai y nhỏ giọng nói: “Chúng ta qua đó trêu chọc bọn hắc một chút đi.”

Nhiệt khí nhẹ nhàng thổi qua tai y, Hứa Kiệt xấu hổ phảng phất muốn xuất huyết, tay chân trở nên luống cuống, Lâm Tiểu nói cái gì rốt cuộc cũng không nghe được.

Nhìn Hứa Kiệt cúi đầu không nói lời nào, Lâm Tiểu liền dắt tay y đi tới cửa thư phòng, bên trong âm thanh so với lúc này còn lớn hơn một chút, hiển nhiên là trong đây tình hình chiến đấu ngày càng kịch liệt.

Lâm Tiểu lấy ra một cái chìa khóa, nhẹ nhàng cắm vào ổ, xoay nhẹ cửa thư phòng mở ra.

Thật sự là nhiệt huyết sôi trào a...

Hứa Kiệt nhìn thấy một nam tử nửa người trên được đặt trên bàn sách, hai chân đứng trên mặt đất, bờ hông vút cao nhếch lên, một màu da thịt mật ong bóng loáng, nhể nhại mồ hôi, một nam hài tử trên thân trắng nõn, thanh tú, quần áo không chỉnh tề, hạ thân không một mảnh vải đứng phía sau hắc, phân thân cực đại đang cấp tốc ra vào nam tử kia...

Nam hài tử kia ánh mắt tan rã, hàm răng vô lực cắn chặt môi, chỉ có thể theo tiếng va chạm mà rên rỉ thành tiếng.

Thật sự là quá kích thích, hai nam nhân cũng có thể làm tới kịch liệt như vậy ư?

Hứa Kiệt căn bản không dám nhìn nữa, khẩn trương phảng phất thấy chính mình cũng thật đồng dạng, cắn chặt hai môi, cúi thấp đầu xuống, cũng không biết móng tay đã đâm sâu vào lòng bàn tay Lâm Tiểu.

Lâm Tiểu thì thào tự nói: “Nguyên lai là Tiểu Phong ở dưới a”.

Mục Vân đã nhìn thấy bọn hắc, nhưng cũng không có ý định dừng lại, chỉ là hung hăng trừng mắt Lâm Tiểu, đưa tay che khuôn mặt người kia lại.

Lâm Tiểu dốc sức liếc mắt nhìn cười, hướng tay tới Mục Vân ra hiệu gì đó, sau đó liền lôi kéo Hứa Kiệt rời đi, thuận tay đóng cửa lại.

Hứa Kiệt xấu hổ đi cũng không vững, Lâm Tiểu liền kéo y ngồi xuống ghế sa lông, hỏi y: “Như thế nào, lợi hại không?”

Ah, nguyên lai hắn có thể hỏi về loại chuyện bại hoại này.

Hứa Kiệt thật khó khăn mới ngẩng đầu lên trừng mắt với hắn, Lâm Tiểu cười tới không nhìn được nữa, một bên vừa cười vừa nói: “Tốt rồi, không đùa ngươi nữa, kỳ thật cũng không có gì nghiêm trọng lắm, Mục Văn nhất định sẽ không cảm thấy ngượng ngùng”.

Còn nói: “Nhìn ngươi xấu hổ như vậy, người bị bắt cũng không phải là ngươi nha.”

Hứa Kiệt đỏ khóc đỏ cười.

Lâm Tiểu nhìn sắc mặt y, mở lòng bàn tay ra: “Tiểu Kiệt, ngươi xem da mặt ngươi thật mỏng.”

Hứa Kiệt xem xét, cái kia, lòng bàn tay của hắn đã bị móng tay mình bấm đến sắp chảy máu.

Biết mình lúc đó quá khẫn trương đã cầu hắn tới như vậy, Hứa Kiệt thật sự không dám trừng hắn, đành tiếp tục cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Đương nhiên, da mặt ta làm sao dày như của ngươi được.”

Lâm Tiểu nhìn bộ dạng quần bách của y, trong nội tâm có chút mềm nhũn, bèn lảng sang một chủ đề khác: “Ngươi hôm nay như thế nào lại đột nhiên tới tìm ta vậy?”

Hứa Kiệt nói: “Ta không có việc gì để làm, thực sự nhàm chán, không có chỗ nào để tới nữa.”

Lâm Tiểu lập tức hiểu rõ, cuộc sống của Hứa Kiệt vốn là một cái vòng tròn luẩn quẩn, y đã đi nước ngoài mấy năm, bây giờ trở về nhất định sẽ không tới chỗ Sở gia xem vợ chồng Sở Ưu ân ái, tất nhiên sẽ cảm thấy nhàm chán thôi.

Không khỏi oán trách mình thật sơ ý, không nghĩ tới y lại như vậy, còn chờ chính y chạy tới tìm hắn mới hiểu được.

Chỉ là y không có nơi nào để tới lúc này, nên mới thật cao hứng chạy tới nơi này tìm hắn.

17. Chương 17

Nghĩ ngợi một lúc Lâm Tiểu mới lên tiếng: “Muốn hay không tới xem nơi cất giữ đồ của ta, mấy năm nay nó cũng đã nhiều lên một ít rồi đấy, ta khẳng định ngươi sẽ rất thích đấy.”

Hứa Kiệt cười: “Ta chính là vẫn muốn tới đây xem lại một lần nữa, dù sao cũng không có chỗ nào tuyệt hơn ở đây.”

Lâm Tiểu cười cười, đứng dậy cùng Hứa Kiệt rời đi.

Vẫn là đường hầm được trang hoàng tinh xảo kia, Lâm Tiểu nói: “Hứa Kiệt hôm nay xuống dưới này ta sẽ tặng ngươi một thứ tốt nhất, hi vọng ngươi sẽ thích nó.” Nói xong liền lấy ra một cái hộp ở bên trái ngăn kéo phía dưới tủ đưa cho Hứa Kiệt: “Ngươi xem thử xem.”

Nguyên lai là một khẩu súng ngắn lúc bắn không phát ra âm thanh, là khẩu PSS nổi danh.

Loại súng ngắn giảm thanh PSS được thiết kế rất đơn giản, chủ yếu được làm từ chất liệu đồng, thương cơ, băng đạn và chuỗi nắm tạo thành, nòng súng giật theo phương thức tự động. Cam đoạn tất cả các công đoạn, thao tác trên đều được sử dụng rất an toàn, nòng súng cũng được thiết kế riêng biệt, nòng súng cố định, đạn bám vào phía trên nòng súng, đạn được trang bị đặc thù bằng một lò xo gắn với nòng súng, chúng được lắp ráp cùng một chỗ. Như vậy có thể hữu hiệu mà thu nhỏ lại sức giật của súng, phòng ngừa khi bắn ra nòng súng bị giật. Khi bắn, thương cơ cùng vỏ đạn khi giật nhất định có khoảng cách, sau khi thoát ly, đạn dưới tác dụng của lò xo bắn ra.

Súng này vẫn được trang bị cho bộ đội đặc chủng Xô Viết, Hứa Kiệt thử bắn 10 phát, liền khen không dứt lời: “Quả nhiên là đồ vật hoàn mỹ, thanh âm vừa rồi như chớp mắt, rất chuyên dụng cho việc ám sát.”

Quay đầu đối với Lâm Tiểu nói: “Vũ khí của Xô Viết nghiên cứu quả thực đã đạt tới đỉnh cao rồi.”

Lâm Tiểu cùng y nghiên cứu một lúc đang chuẩn bị đặt khẩu súng xuống, đương nhiên tất cả mọi thứ đều được thiết kế hết sức hoàn mỹ, làm cho Hứa Kiệt lưu luyến không rời khỏi nó.

Chính lúc đang cao hứng thì cửa mở ra, Mục Vân bước vào.

Hứa Kiệt liếc nhìn hắn, ngay lập tức khuôn mặt liền đỏ lên. Tự nhiên y lại nghĩ tới màn khiến huyết mạch phun trào lên lúc nãy trong thư phòng.

Lâm Tiểu nhìn Mục Vân cười nói: “Tiểu Phong đâu?”

Mục Vân thập phần tức giận: “Đang nghỉ ngơi trên lầu. Người cũng thật quá đáng a, may mà Tiểu Phong không có nhìn thấy, bằng không thì người chết với ta.”

Lâm Tiểu hiển nhiên là không sợ hắn uy hiếp, cười nói: “Chính người cũng có phòng riêng của mình, tại sao lại làm loạn thư phòng, như thế làm sao trách ta được? Rõ ràng là thư phòng của ta mà.” Thật sự là không biết hối cải mà.

Mục Vân tức giận nghiêng răng, nhanh tay nhấc lên một thanh đao ngắn được chế tạo từ nước Đức thời chiến tranh, nó được trang bị cho bộ đội có tên là P8 hướng vào huyết thái dương của Lâm Tiểu hét lớn: “Người còn dám làm loại chuyện này, tốt hơn hết là nên cẩn thận một chút...”

Lời còn chưa nói hết, Hứa Kiệt đã một thân lóe sáng vọt qua, thật quý mị, nhanh chạy qua chỗ bọn họ, một tay kim lấy tay của Mục Vân, một tay gỡ cây đao từ tay Mục Vân, một loạt động tác nhanh chóng cứ như vậy tung ra, làm thay đổi toàn bộ cục diện.

Mục Vân giật mình, hắn căn bản nghĩ sẽ không thể dễ dàng tới mức như vậy làm cho Hứa Kiệt có thể không chế, kỳ thật chỉ vì hắn không kịp phòng bị mà thôi.

Hứa Kiệt vững vàng cầm súng chỉ vào hắn, trong ánh mắt nguội lạnh như sắt, hắn tin rằng, chỉ cần chính mình hơi động đậy, Hứa Kiệt nhất định sẽ không do dự mà nổ súng bắn chết hắn. Cho nên, không cần cân nhắc, Mục Vân lập tức buông tay ra khỏi đao, thanh đao kia liền rơi xuống mặt đất tạo ra một chuỗi âm thanh.

Lâm Tiểu giật mình, kịp thời phản ứng bước lên phía trước cầm chặt tay Hứa Kiệt, đem y kéo ra, cười nói: “Tểu Kiệt, chớ khấn trương, Mục Vân hay nói giỡn, hắn chắc chắn sẽ không dám làm gì ta đâu.”

Hứa Kiệt không nói gì, chỉ là không dây dưa, theo Lâm Tiểu đem y kéo qua một bên, từ từ gỡ tay xuống.

Mục Vân nhìn hai người bọn họ, lập tức cười rộ lên, vỗ vỗ vai Lâm Tiểu, không nói một lời liền quay người bước đi.

Lâm Tiểu lúc này mới dám thở ra.

Nhìn Hứa Kiệt, nhìn không được lại cười rộ lên, một màn vừa rồi thật sự là ngoài ý muốn.

Nhưng mà, thật sự là rất cảm động nha.

Cứ như vậy không hề có lý do gì, lại không một chút do dự bảo vệ hắn.

Kỳ thật hắn cũng không hề muốn Hứa Kiệt sẽ làm gì nhiều hơn nữa, chỉ như vậy cũng làm hắn rất thỏa mãn.

Hứa Kiệt nhìn hắn ngây ngốc đứng đó cười, liền hỏi: “Mục Vân tức giận ư?”

Lâm Tiểu cười nói: “Không, Tiểu Kiệt, Mục Vân là vệ sĩ của ta, sẽ không giết ta đâu, vừa rồi... vừa rồi chỉ là...”

Tìm không thấy lý do thoái thác rồi.

Hứa Kiệt nói: “Bởi vì người trêu chọc hắn, hắn mới nổi điên trả thù người như vậy.”

A, nói trúng tim đen rồi.

Lại nói tiếp Lâm Tiểu vẫn còn có điểm lộ rõ vẻ mặt gian xảo, đối với Hứa Kiệt tự nhiên lại không nở, cũng không biết như thế nào mới tốt, những người khác cũng đã nhìn thấy hết cục diện rồi. Mục Vân mấy năm qua ở bên cạnh hắn lại càng tinh tường, cũng thường xuyên bị hắn bắt làm đối tượng để tâm sự, thật là dở khóc dở cười, không phải là quá phận giúp hắn phát giận rồi sao, chỉ là sự tình hôm nay quá ác liệt, như thế nào cũng không thể nhịn xuống được.

Hứa Kiệt cũng thật sự không hiểu, rõ ràng Mục Vân chắc chắn sẽ không thật sự ra tay với Lâm Tiểu, nhưng một khắc lúc ấy thật sự nghĩ không ra, chỉ chứng kiến một thanh thương đen trên đầu hắn, cũng không kịp phản ứng, chỉ muốn làm cho Mục Vân rút nó lại. Ngược lại không nghĩ sự việc sẽ biến thành như vậy.

18. Chương 18

Ở mãi dưới này chơi tới lúc khuya Hứa Kiệt mới chịu rời đi, đương nhiên là không tình nguyện rồi, Lâm Tiểu phải dụ dỗ dụ dỗ hồi lâu, cộng thêm biết bao nhiêu là điều kiện được đưa ra trao đổi cuối cùng y mới miễn cưỡng cùng hắn đi lên lầu, Điều kiện là... Lâm Tiểu phải đích thân nấu cơm cho y ăn.

Hứa Kiệt cười đến híp mắt chờ đợi để được chê cười hắn.

Tuy nhiên Hứa Kiệt một mình làm cơm cũng không phải là chuyện gì đại sự, bất quá y cũng đã khá quen thuộc, hơn nữa chỉ cần người khác ăn vào không gây ra án mạng là được, tại Thụy Sĩ ba năm nay đều thường xuyên cùng Tiểu Úc ra ngoài dùng cơm, nhưng cũng thỉnh thoảng ngẫu hứng lên y sẽ tự mình vào bếp làm cơm, Tiểu Úc lười biếng có sống chết thế nào cũng không chịu xuống bếp cho nên mọi việc đều vào tay Hứa Kiệt làm, Sở Úc từng đánh giá qua rằng: “Tuy nhiên không thể ăn nổi, nó cũng chắc chắn không phải là đồ Trung Quốc, mà dù sao thức ăn Tây cũng có chút quái dị so với những đồ ăn bình thường.”

Kỳ thật điều khác biệt ấy không phải do Hứa Kiệt làm cơm, mà tại vì ở Thụy Sĩ đều luôn ăn bánh mì.

Đêm nay y muốn xem cuộc sống an nhàn của một đại thiếu gia, luôn ăn sung mặc sướng sẽ tự động đích thân xuống bếp, nhất định là sẽ rất náo nhiệt, cho nên Hứa Kiệt thập phần mong chờ.

Oh, tại sao lại kỳ quái như vậy chứ, Hứa Kiệt cũng không rõ chính mình muốn gì nữa, tại sao y lại muốn nhìn thấy hắn phải khấn nguyện, bối rối, muốn đưa ra đủ các loại điều kiện, nhìn hắn khó xử, nhất là muốn hắn đáp ứng tất cả các yêu cầu của mình một cách vui vẻ chứ không phải bắt đắc dĩ, hắn thật sự biết cách làm cho người khác cảm động mà.

Nhưng mà, đến cùng là vì cái gì?

Thật không rõ hắn đang nghĩ như thế nào nữa, nhưng chính mình lại biết rõ, hắn tất cả mọi việc đều đáp ứng, mặc dù yêu cầu có vô lý tới mức nào, biết mình có thể uy hiếp hắn, nên mới danh chính ngôn thuận đưa ra đầy đủ mọi loại yêu cầu, không kiêng nể gì, không sợ hắn chê cười, cảm giác này thật sự là tốt mà.

Chỉ là vẫn không hiểu tại sao hắn phải làm như thế?

Ai, thật sự là một người quá ôn nhu.

Đã nhiều năm như vậy mà không thay đổi gì, từ lần đầu tiên gặp mặt hắn vẫn luôn như vậy, luôn ôn nhu khi nhìn vào mắt y, ôn nhu cùng y nói chuyện, chiều cổ, chăm sóc khi y bị thương, còn uy y ăn cơm...

Lúc trước ép y ăn cháo cũng dùng vẻ mặt ôn nhu như vậy, từ trước y vốn là người không bao giờ động đến cháo, giờ phút ấy lại ngoan ngoãn húp cháo, cảm thấy nguyên lai cháo cũng có thể ngon tới như thế, nhất là những lúc khẩu vị không tốt, y lại nhớ tới chuyện này. Chỉ là tại thời điểm khác lại không muốn ăn, cảm thấy mùi vị của nó không thơm ngon như lúc đầu.

Lúc này Lâm Tiểu đang ở trong phòng bếp hắn hái chiến đấu.

Thật đúng là khó giải quyết, cũng chưa phải chưa thấy qua bộ dạng của bếp trưởng như thế nào, nhưng mà thật sự là từ trước tới giờ chưa bao giờ động tay chân vào mấy việc bếp núc này, từ nhỏ trong nhà đã có sẵn hai đầu bếp hầu hạ, hắn còn nghĩ sẽ không bao giờ một thiếu gia như hắn có cơ hội xuống bếp, không

nghĩ tới lại có một ngày như thế này, biết rằng người nọ cố ý muốn làm hấn khó xử, nhưng lúc ấy nhìn thấy trên mặt y một điểm tươi cười, đặc ý liếc nhìn không được đồng ý, hướng chi...

Kì thật trong nội tâm đã mừng thầm từ lâu rồi, như vậy có phải y đã dần chú ý tới hấn rồi không?

Hứa Kiệt điểm qua vài món ăn đơn giản: thịt băm dồn cá, sườn non kho, rau xanh xào giá, cùng canh cà chua trứng.

Nhưng cho dù các món ăn có đơn giản như thế thì tình hình phía Lâm Tiểu cũng hết sức gay go, hấn liên tục kêu ca thảm thiết không ngừng, bộ dạng tội nghiệp thảm thiết. Thực đơn đặt trên bàn, một bên vừa xem vừa làm, tuân theo từng quy củ, nhưng tay chân lại luống cuống, chỉ hận không thể đem chân ra dùng giống như tay. Chỉ là cứ tuân theo công thức đã có sẵn mà làm, nghĩ rằng không có gì khó khăn sẽ rất suôn sẻ, nhưng mà không ngờ thời điểm này lại chật vật như vậy.

Hứa Kiệt nằm trên ghế sofa ở phòng khách vừa xem tivi vừa ăn khoai tây chiên, vô cùng hưởng thụ, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng vào bếp thăm dò xem Lâm Tiểu làm tới đâu, nhìn bộ dạng chật vật của hấn cộng với đồng đồ bữa bộn trong phòng bếp lại không nhìn được bật cười sảng khoái, vô cùng khoái hoạt, cảm thấy cái loại cảm giác này có trải qua cả đời cũng không chán.

Đến lúc trời tối đen, Lâm Tiểu cuối cùng cũng đem bữa cơm tối này bưng lên, Hứa Kiệt đi qua xem, cơ hồ cười không ngừng, hấn xào thành như vậy, cá với thịt băm đều trộn lẫn vào nhau mà xào, sườn kho quá lửa, vốn rau xào nên giữ màu xanh thì bây giờ đã ngả vàng hết, đáng tiếc là trên mặt hấn có dính chút đen sẫm do nhỏ nồi làm ảnh hưởng tới nhan sắc mỹ nam của hấn.

Lại nhìn người này, trên mặt tràn đầy mồ hôi, lại dính chút đen, quần áo thì thê thảm, trên tay còn lưu mấy vết hồng hồng do bị phỏng, liền cảm thấy không thể cười được nữa, trong nội tâm cũng có chút không đành lòng, bắt đầu hối hận, người này, ngàn vạn lần không thể để hấn xuống bếp lần nữa.

Cầm qua khăn giấy lau mặt cho hấn, vô cùng tinh tế, ôn nhu, khoảng cách giữa hai người rất gần, hô hấp nhẹ nhàng thổi ra, phả trên mặt Lâm Tiểu, bộ dạng y thật nhu hòa. Mắt thấy trên gương mặt Hứa Kiệt mang theo điểm ảo não, thần sắc có điểm u sầu, trong nội tâm dần dần tràn đầy nhu tình, chỉ cảm thấy bữa cơm này dù mất bao nhiêu công sức cũng không tính là cái gì?

Nhưng bây giờ trong tình trạng cùng Hứa Kiệt thân mật như vậy thật khó tránh khỏi dục vọng nổi lên, thở dài, vươn tay nắm lấy tay Hứa Kiệt đang lau mặt cho hấn cười nói: “Ta đi tắm, người ăn trước đi.”

Nhân tiện có thể trốn tạm đi một lúc, thật sự là không có tự tin khi nhìn y ăn thức ăn này, liệu y có xảy ra vấn đề gì không?

19. Chương 19

Đội Lâm Tiểu tắm rửa đi ra, lại nhìn thấy Hứa Kiệt ngồi ở bàn chậm rãi ăn từng món mà hấn nấu, ăn rất chậm, lại không lãng phí một chút nào, ăn từng miếng cẩn thận, lúc nhìn thấy hấn đi ra liền cười nói: “Tuy hình thức mấy món này nhìn thực khó coi, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.”

Lâm Tiểu lập tức cảm động muốn chết, cuối cùng cũng đã hiểu được cảm giác khi nhìn thấy nụ cười khuyếch thành của y a... bây giờ chỉ cảm thấy rất tốt, một bữa cơm như vậy không đáng là gì, chứng kiến nụ cười không chút lo phiền của Hứa Kiệt trong lòng cảm thấy vô cùng đáng giá.

Chính mình cũng ngồi xuống nếm thử.Ồ! Thật sự cũng không tệ lắm, mặc dù có điểm chủ quan, nhưng mà cũng không mặn hay nhạt quá, hương vị rất vừa, sườn kho cũng rất được, mùi hương rất thơm, xem ra loại nghệ thuật nấu nướng này cũng không khó quá nha, lần thứ nhất làm được như vậy cũng coi như là một thành tích đáng để kiêu ngạo rồi.

Vì vậy hấn cùng Hứa Kiệt đem hết tất cả các món ăn ấy ăn sạch sẽ, sau đấy cùng nhau ra sa lông màu trắng cực lớn kia ngồi nghỉ ngơi, thực thoải mái mà, quả nhiên lúc trước nhất thời cao hứng bỏ tiền ra mua nó cũng không tính là lãng phí, ít nhất rất thoải mái, lại có thể chứa được hai đại nam nhân này, Hứa Kiệt

tuy rằng gương mặt nhỏ nhưng thân hình lại rất cân đối, vóc dáng cũng tầm 1m80. Bất quá, Lâm Tiểu đột nhiên nghĩ tới Hứa Kiệt eo nhỏ như vậy nếu ôm lấy không biết có bao nhiêu thoải mái, chỉ nghĩ như vậy mà đã bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy chân tay, nhưng mà cũng chỉ có thể chà chà xát xát hai tay, sau đấy vội vàng dời chuyển sự chú ý:

“Tiểu Kiệt người có thể tới đây ở không?”

“Ừm”. Hứa Kiệt miễn cưỡng phát âm ra một từ đơn giản, tựa như con mèo lười biếng ăn no không muốn động đây, nói chuyện hay hoạt động gì đó đều cố hết sức hạn chế.

“Sở Ưu gần đây mới xác nhận mở một công ty nghiên cứu khoa học kỹ thuật, đang bận rộn muốn chết, Tiểu Úc đi theo Lỗ Lạc, cũng không ở nhà, người hiện tại trở về cũng không có người chơi đùa, dù sao bây giờ hần cũng không cần đến vệ sỹ. Không bằng tới đây ở có thể thuận tiện chơi cũng mấy khẩu súng của ta...”

Nghe Lâm Tiểu nói như vậy, kỳ thật Hứa Kiệt nếu ở một mình sẽ vô cùng tịch mịch, buồn chán.

Hứa Kiệt bị câu nói cuối cùng kia của hần hấp dẫn, ồ, thật sự không tệ, mỗi lần đến đây đều vội vàng xem, vẫn chưa đã nghiên, ở lại đây vẫn là tốt nhất, có thể có thời gian đem những vật kia từng chút từng chút một tháo ra nghiên cứu, nhất định đó sẽ là niềm vui vô cùng thú vị, thật sự là có lực hấp dẫn nha.

Dù sao Hứa Kiệt cảm thấy ở chỗ này vẫn là thoải mái nhất.

Vì vậy cũng không cần chần chừ suy nghĩ liền đáp ứng.

Ngày thứ hai, Lâm Tiểu liền sai người đến Sở gia lấy đồ đạc của Hứa Kiệt, đã có kinh nghiệm từ lần trước nên lần này đã cố ý dặn dò lái xe phải cử 9 chiếc xe qua chở, bằng không thì khẳng định không thể đủ.

Không nghĩ tới Sở Ưu tự mình đưa đồ đến đây, nhân tiện tới thăm, Hứa Kiệt đã ăn xong cơm trưa lai chạy xuống mật thất nghịch mấy đồ vật kia, Lâm Tiểu một mình ngồi trong thư phòng đọc tài liệu báo cáo, trước kia còn từng phàn nàn Sở Ưu rời bỏ hắc bang đi quản lý công ty, xí nghiệp, bây giờ hần còn bị Sở Ưu lôi kéo theo, rốt cuộc lại đi quản lý mấy công ty này, làm cho công ty ngày càng phát triển mở rộng rất lớn, Lâm Tiểu cũng không cố chấp, thấy phương pháp quản lý của Sở Ưu không tồi lập tức tham khảo, hiệu quả đúng là rất tốt. Có đôi khi Lâm Tiểu suy nghĩ, có phải lúc trước Sở Ưu hoạt động trong hắc bang là đang luyện tập? Cứ như vậy thông dong, nhẹ nhàng linh hoạt tất cả, mọi người đi nửa vòng tròn rồi lại về tòa nhà An thị phục vụ cho giám đốc, thật sự khiến người khác hâm mộ, hần trước kia từng theo Sở Ưu bước chân vào hắc đạo, như thế nào hôm nay lại cảm thấy lưu luyến, ràng buộc, bây giờ lại rời khỏi sự nghiệp hắc bang đã từng vang danh lừng lẫy, một phương ngập tràn khí thế.

Chính là nhiều lúc nhớ tới không khỏi cảm thấy quãng thời gian ấy cũng thật tốt, như thế nào trước kia hần đều một mực đi theo sau lưng Sở Ưu, giống như kiểu cứ đi theo con đường Sở Ưu đi thì ở đấy ắt có hi vọng, thật sự tất cả mọi mặt vẫn đều đang thua kém hần.

Sở Ưu đã là khách quen của Lâm gia rồi, cho nên lúc tới cũng không cần thông báo, chính mình tiến tới phòng khách im ắng, sau đó liền một mạch thẳng tới thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, cũng không chờ bên trong trả lời liền một mạch đẩy cửa bước vào, vừa vào liền nhìn thấy Lâm Tiểu một mình chôn người trong đồng văn kiện tài liệu gì đấy, mở miệng nói: “Bận rộn tới vậy ư?”

Lâm Tiểu viết xong chữ cuối cùng mới ngẩng đầu lên nhìn hần, cau mày: “Người tới đây làm gì?”

“Ha ha ha, đây là thái độ gì vậy?”

Sở Ưu nhẹ nhàng cười, tự động đi về phía tủ mở cửa lấy một chai rượu ban-đi rót vào ly, sau đó ngồi xuống ghế sa lông.

“Nếu là Tiểu Kiệt tới, có phải người liền lập tức buông tài liệu đứng lên cười hỏi hần có chuyện gì không, làm sao thấy ta liền trưng ra vẻ mặt lãnh đạm như vậy chứ? Tiểu Ảnh người đối đãi với người khác cũng có sự phân biệt đối xử không hề nhỏ đi.”

Lâm Tiểu ngả lưng vào thành ghế nói: “Người nói năng bậy bạ gì vậy? Ta đối với người đã đủ khách khí lắm rồi, người nói đi, rốt cuộc người tới đây là có việc gì, ta không tin người rảnh rỗi nhàm chán lại chạy tới chỗ của ta uống rượu.”

Sở Ưu vẫn bày ra bộ dạng tính tình không hề nóng nảy, giọng điệu vẫn bình tĩnh: “Ta nghe thấy có người nói Tiểu Kiệt chuẩn bị tới đây ở cùng ngươi, cho nên vội vàng mang đồ của y sang đây, thuận tiện tới xem y như thế nào, cũng nhân tiện tới tặng ngươi một món quà.”

Lâm Tiểu không biết nên khóc hay nên cười: “Ồ chung? Ngươi lại nghe thấy lời nhảm nhí bịa đặt rồi, rõ ràng y chỉ ở nhờ chỗ ta thôi, ta còn không biết chuyện này có phải là chuyện tốt không đây.”

Kỳ thật lời nói này cũng không phải là than vãn, khổ sở, ẩn lại nó lại có vẻ thê lương.

Nhưng cũng chỉ có Sở Ưu mới dám nói như thế, trên đời này cũng chỉ có hắn mới hiểu chuyện. Lâm Tiểu cũng không rõ ràng, đến cùng là Sở Ưu đối với hắn như thế nào nữa, năm đó bất quá đối với hắn là tình địch, về sau quan hệ mở rộng hơn, cả hai xem nhau là huynh đệ, trong lòng chôn dấu tình cảm nhiều năm như vậy lại duy nhất chỉ có mình hắn biết, thế giới này thật sự rối loạn hết, rõ ràng hai người luôn bất đồng với nhau không thể ở cùng nhau, cũng không thể thích mà cũng không thể ghét nhau. Bất quá nói tới mới nhớ, Sở Ưu thật sự là người nhìn thấu tình cảm tâm tư người khác.

Sở Ưu cẩn thận dò xét Lâm Tiểu, lại cũng không đành lòng trêu đùa hắn, vội vàng cười nói: “Lẽ vật này khẳng định hợp tâm ý ngươi”

Nói xong lấy ra một cái hộp màu phấn hồng nhỏ, Lâm Tiểu nghi hoặc trở mình đứng lên, hỏi hắn: “Đây là thứ quý giá gì vậy?”

Sở Ưu chỉ cười không nói.

Lâm Tiểu nghi hoặc mở ra, mắt tròn to. Dầu bôi trơn K-I!

Sở Ưu nhìn hắn có ý muốn nổi đóa, liền vội vàng giải thích: “Không bảo ngươi phải dùng ngay a, ta kỳ thật chỉ muốn nhắc nhở ngươi, có cơ hội thì phải chớp lấy, ngàn vạn lần đừng để sau này phải hối hận.”

Đều là người thông minh Lâm Tiểu tự nhiên liền hiểu ra vấn đề, Sở Ưu kể ra cũng có lòng tốt, nhưng mà sự tình làm sao có thể dễ dàng như vậy chứ.

Tiện tay đem đồ vật kia ném vào trong ngăn kéo, Lâm Tiểu vòng vo chuyển chủ đề: “Ngươi không muốn đi nhìn xem Tiểu Kiệt đang làm gì ư? Ta mang ngươi đi.”

Sở Ưu thở dài, gật đầu đi theo hắn ra ngoài.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi bước ra phòng khách vẫn không khỏi giật mình... toàn bộ phòng khách đều là rương hòm, chứa đồ vật của Hứa Kiệt, thật là phô trương mà.

Cười thở dài: “Ngươi cũng thật lợi hại, nhìn những thứ này xem, có khi nào người ta cho rằng tất cả những thứ này đều là phục vụ vị hoàng đế nào chăng?”

Sở Ưu nhin không được cười nói: “Không có biện pháp, ta cũng đã quen rồi, dù sao cũng không phải là không mua nổi, cứ mặc kệ chiều theo y đi, dù sao cũng không ảnh hưởng gì.”

Lâm Tiểu cũng chỉ nói vậy, cũng không nghĩ chuyện này là quan trọng, sau đó liền phân phó người tới sửa sang lại phòng khách, rồi cùng Sở Ưu xuống dưới tìm Hứa Kiệt.

20. Chương 20

Hứa Kiệt đang chăm chú tháo dỡ một khẩu súng trường Colt Mars, khẩu súng này do các công ty Colt, Florida cùng Dover đặc biệt còn có cục phân tích vũ khí SAS hợp tác nghiên cứu chế tạo ra, tạm thời còn chưa có cuộc chiến nào đủ quy mô để dùng thử, Lâm Tiểu cùng lão đại của hắc bang ở New York quan hệ tốt, mới lấy được một khẩu, loại này đang được nghiên cứu để chế tạo thành vũ khí kiểu mới làm vũ khí dự bị thay thế súng ngắn 9mm và súng tiểu liên trong các doanh trại cho bộ đội đặc công, Cơ quan An ninh quốc gia và các dịch vụ quân sự khác. Nén đầu đạn phóng ra 55 hạt, độ chênh lệch giữa hồng tâm của bia ngắm tầm 5,6-30mm, so với súng tiểu liên 9mm thì phạm vi hiệu quả tăng gấp 2 lần, khoảng cách tầm 300m, vận tốc đầu đạn cũng tăng 2 lần khoảng 2600ft/s, bình thường động năng của súng tiểu liên 9mm cũng tự

động bắn ra 2 lần. Nên người mỹ thường sử dụng súng chứa 14 viên đạn, với vận tốc 2900ft/s, để đảm bảo có thể tiêu diệt được các mục tiêu chuyển động nhanh. Kiểm tra cũng cho thấy rằng việc sử dụng một hệ thống súng trường tấn công nhỏ như vậy hiệu quả và nhanh hơn nhiều so với việc sử dụng khẩu súng lục 9mm. MARS sử dụng tên lửa đẩy đạn của khẩu súng Magnum, nó được chế tạo rất hiện đại nên có đặc điểm làm cho mật độ năng lượng tập trung cao tại mục tiêu. Đốt cháy nhiên liệu sau đó phun ra tạo áp lực tại nơi bắn ra làm cho vận tốc viên đạn có thể bay ra khỏi hòng súng (MARS nòng súng rất ngắn, chỉ vèn vèn 11 inch). Bởi vì đường đạn có hệ số nhỏ và đạn được phóng với vận tốc rất cao, do đó làm giảm phạm vi dự đoán, tỷ lệ chính xác cao. MARS có thể ngắm tới mục tiêu cách 200m, trong tầm bắn, xạ thủ chỉ cần nhắm chếch lên phía trên hòng tâm một chút, là có thể bắn trúng hòng tâm.

Thật sự là khó có thể có được đồ chơi tốt như thế này để chơi, vì vậy Hứa Kiệt hết sức chuyên tâm, hoàn toàn không phát giác có người mở cửa bước vào.

Không có biện pháp, Sở Ưu đành phải lên tiếng gọi y: “Tiểu Kiệt”

Hứa Kiệt cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, buông tay đặt đồ xuống bàn, trên mặt không có biểu lộ vẻ mặt gì: “Ưu thiếu gia.”

Sở Ưu cười nói: “Tiểu Ảnh cũng thật lợi hại, không biết đã tìm được những thứ này ở đâu đem về cho người chơi như vậy.”

Những lời này Hứa Kiệt cũng không để tâm, liền cười nói: “Ta xuống dưới đây liền để ý tới khẩu súng này, thật là thích muốn chết luôn.”

Sở Ưu vươn tay ra xoa xoa tóc y, động tác vô cùng thân thiết, trên mặt lại lộ nét cười thân mật: “Cho nên người liền đem nó phá thành như vậy ư? Đồ tốt của người ta bị hủy thành như vậy, người cũng không thêm hỏi ý kiến của người ta.”

Hứa Kiệt cười nói: “ Ta sẽ đem nó phục hồi như cũ, hơn nữa...”

Sau đấy quay đầu sang nói với Lâm Tiểu: “Ta hủy đi thì có làm sao.”

Lâm Tiểu vốn đang tựa bên cạnh bàn xem bọn hắn nói chuyện, trong lúc nhất thời ngẩng đầu lên lại nghe trúng câu nói của Hứa Kiệt, nhất thời ngơ ngác một chút, sau đấy liền vội vàng trả lời: “Người thích như vậy thì cứ chơi đi, cùng lắm là chỉ một cây thôi, không sao.”

Sở Ưu cười nói: “Ta còn không biết ư? Cho dù người có khôi phục nó như cũ thì cũng không thể dùng được nữa, lắp ráp mấy cái này cũng không phải là dễ dàng, giá tiền của nó cũng không phải là nhỏ.”

Sau đó lại quay sang vờ như giáo huấn Lâm Tiểu: “Người như vậy không phải là đang làm hư y.”

Lâm Tiểu liền phản kháng lời nói này của hắn: “Người đã sớm đem y làm hư rồi, hôm nay lại đến đây trách ta hả?”

Sở Ưu nói: “Người cũng không cần chối, ta chắc chắn y ở bên này ngang bướng hơn ở bên ta, người cho rằng ta không biết y ở bên này liền coi trời bằng vung sao?”

Lâm Tiểu lườm hắn một cái, không nói gì nữa.

Chỉ nghe Sở Ưu đối với Hứa Kiệt nói: “Người đừng nghĩ Tiểu Ảnh tốt như vậy mà làm càn, không được ăn quá nhiều đồ ngọt, người cũng đã nếm trải cảm giác đau răng như thế nào rồi, đến lúc đó ta cũng không thể đến hầu hạ người được đâu. Những thứ thức ăn nhanh kia cũng không nên ăn nhiều, Tiểu Ảnh là một đầu bếp không tồi, người thích ăn gì chỉ cần nói hắn, hắn sẽ làm cho người ăn, cơm trong nhà so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều, sau này nên ăn kiêng một chút, rau dưa cũng phải ăn nhiều hơn, ta đã nói với Tiểu Ảnh phải cho người ăn nhiều hoa quả rồi, đều là những loại người thích ăn...”

Hứa Kiệt nghe tới đây liền không đủ kiên nhẫn nghe tiếp.

Lâm Tiểu chỉ đứng một bên cười trừ.

Cái này Sở Ưu thật giống một lão bà bà hay can nhảm mà: “Sở Ưu, người cứ lảm nhảm gì nhiều vậy? Ta còn đang ở đây, coi chừng ta ghen đấy.” Lúc này mới cắt đứt Sở Ưu lải nhải.

Sở Ưu trừng mắt liếc hắt: “Người sao phải che chở cho y như vậy, dần dần người sẽ phải nếm trải mùi đau khổ mà trước đây ta phải chịu đựng.”

Thấy Sở Ưu không giáo huấn nữa, Hứa Kiệt liền cười rộ lên, sau đó vội vàng lôi kéo hai người bạn họ cùng nghiên cứu từng những vật kia.

Đều là người trong nghề tự nhiên không cần nhiều lời, đối mặt với những vật tinh phẩm như vậy phi thường có hứng thú, Lâm Tiểu đã từng nghiên cứu qua cho nên không cần xem, trực tiếp hỏi Hứa Kiệt: “Có gì làm người tâm đắc như vậy?”

Hứa Kiệt hào hứng nói: “Khẩu súng này có hiệu suất phát sáng nổi bật nhất, đây là thiết kế tốt nhất để thực hiện trong một số vụ bắn với cự li gần với tốc độ thần tốc. Thước ngắm trực tiếp nằm ở chuôi nhỏ phía trên, dễ dàng cho xạ thủ ngắm bắn. Tốc độ gần giống với súng trường M16, xạ thủ có thể kéo mình từ vị trí thụ động sang chủ động, đảm bảo thực hiện một cách nhanh và chính xác nhất.”

Lâm Tiểu gật đầu cười nói: “Không tệ, không sai, cũng không uổng phí, trước khi hủy nó, người đã thử mấy phát rồi?”

Hứa Kiệt có chút ngưng ngừng: “Ta đã thử cả một hộp đạn.”

Sở Ưu trợn mắt trừng y một cái.

Lâm Tiểu lại không có biểu hiện thái độ gì: “Hiệu quả như thế nào?”

Hứa Kiệt nói: “Lực xuyên thấu của nó thực sự ưu tú, vượt trội, đây có thể nói là vũ khí linh hồn của MARS rồi.”

Sở Ưu cười nói: “Đó là điều đương nhiên, MARS sử dụng vỏ cầu đẩy tốc độ ghi đĩa, cài đặt Winchester 55 hạt trọng lượng phía sau với vỏ áo khoác kim loại an toàn (FMJ) đầu đạn có hệ số 272. có tốc độ 2.620 ft / giây với bán kính trong vòng 300m ở phía trước và mặt sau của đầu đạn, nó có thể xâm nhập hệ thống lực lượng mặt đất quân đội bảo vệ xe bọc thép (PASGT) với hai mặt của bảo hiểm hoặc áo chống đạn Kevlar. Thật sự rất tốt. ”

Sau đó đề nghị Hứa Kiệt dùng thử khẩu súng trường quân đội 9mm, 7.62X39mm với tư cách là một người tự vệ bình thường.

Sau đó lại bắn thử khẩu AK47, rồi lại tiến hành so sánh chúng với nhau, Hứa Kiệt quả nhiên lại nhanh chóng mê mẩn với nó, Sở Ưu đứng một bên nhìn hồi lâu, mới cười nói: “Tiểu Kiệt người cứ từ từ chơi đi, ta phải đi rồi.”

Hứa Kiệt tập trung hết sức, đến cả quay đầu lại cũng khó khăn, chỉ vội vàng gật gật đầu.

Sở Ưu cũng không để ý nhiều, đối với Lâm Tiểu dặn dò: “Tiểu Ảnh, Tiểu Kiệt xin nhờ người chiếu cố, y rất khó hầu hạ, người chịu nhiều vất vả một chút, bất quá giao y cho người ta rất yên tâm, lúc nào rảnh rồi ta sẽ qua thăm y.”

Lâm Tiểu đáp ứng rồi tiến hắt ra ngoài, Sở Ưu lên xe, đóng cửa sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì, vội quay đầu hạ cửa kính xuống, cười nói: “Tiểu Ảnh, có rảnh thì mang Tiểu Kiệt ra ngoài dạo chơi, ta cũng không biết vì cái gì trước kia y lại rất muốn ra ngoài chơi, mà ta lại không rảnh.”

Lâm Tiểu chỉ thấy Sở Ưu cười cười rất nhạt, nhưng hắt hoàn toàn không hiểu gì.

Đến lúc nhìn xe Sở Ưu rời đi, hắt cũng không hỏi gì thêm mà cũng không trả lời.

Chỉ là đứng phát ngốc dưới ánh mặt trời một lúc, sau đó liền quay người về thư phòng tiếp tục công việc, mọi việc đều đang tiến triển rất tốt.

21. Chương 21

Rất thoải mái a... Mỗi ngày đều trôi qua một cách tự tại an nhàn, Hứa Kiệt không có Sở Ưu quản thích ăn cái gì thì ăn, thích chơi gì thì chơi, mặc dù thỉnh thoảng Lâm Tiểu sẽ bắt buộc y phải bớt ăn đồ ăn vặt, ăn ít đường, ... Hứa Kiệt cho dù đùa giỡn kiểu gì, hẳn cũng chỉ cau mày nhượng bộ bỏ qua, Hứa Kiệt cảm thấy nơi này thực sự là thiên đường.

Mỗi ngày y đều ngâm mình dưới phòng tắm chứa đầy đồ bảo bối của Lâm Tiểu kia ... lần lượt đem chúng ra vui chơi, xem đó là niềm vui thú vị mỗi ngày, dù sao ban ngày Lâm Tiểu luôn bận rộn tới mức không thấy bóng dáng, nhưng buổi tối lại luôn về nhà ăn cơm, Hứa Kiệt cũng rất tự giác, đến giờ cơm tối thì cuộn mình lại ngồi trên sa lông xem ti vi, hay chơi game chờ hẳn về ăn cơm, có đôi lúc Lâm Tiểu trở về sớm, liền xuống dưới tìm y, Hứa Kiệt chứng kiến hẳn luôn không nhịn được cười thầm trong bụng, y sẽ lôi kéo hẳn nghiên cứu cùng y, Hứa Kiệt đã tiếp xúc với vũ khí rất lâu nên y có một nền tảng kiến thức về súng ống rất tốt, đối với những đồ này luôn giải thích nghiên cứu rất đặc sắc, Lâm Tiểu lúc nào cũng luôn nghiêm túc, khiêm tốn đứng bên cạnh lắng nghe, bất quá như vậy nhưng Lâm Tiểu cũng cảm giác rất thoải mái, đứng bên cạnh nghe y nói chuyện, được danh chính ngôn thuận ngắm nhìn nhan sắc y, có thể nhìn thấy trong lúc y nói chuyện luôn toát ra một thần thái vốn đã tuyệt sắc dung nhan giờ lại làm cho người khác không dám nhìn gần, hết lần này tới lần khác làm cho Lâm Tiểu mất hết thần trí.

Nghe y hoa chân múa tay nét mặt rạng rỡ nói chuyện, thỉnh thoảng hẳn cũng thảo luận vài câu, sau đó lôi kéo y đi lên, trên đường đi Hứa Kiệt vẫn chưa thoát khỏi mấy thứ đó, vẫn tiếp tục hăng say đàm luận, Lâm Tiểu vẫn như cũ im lặng mỉm cười lắng nghe, hai người cứ thế chậm rãi đi hết hoa viên này tới hoa viên khác, đến lúc đi vào chỗ đèn sáng trưng ở bên trong.

Hứa Kiệt nhìn nhìn cái bàn, sau đấy chọn ngồi xuống chỗ gần sườn xào chua ngọt nhất. Lâm Tiểu thấy vậy không hề cười ra tiếng: “Tiểu Kiệt, ăn cơm thật ngon, đợi lát nữa ta có thứ này cho người, rất tốt đó nha.”

Hứa Kiệt ngẩng đầu nhìn hẳn: “Là cái gì vậy?”

Lâm Tiểu cười: “Hiện tại không thể nói, nhưng ta khẳng định người rất thích, trước hết ăn cơm đi đã.”

Hứa Kiệt mỉa mai: “Nào có người nào như người chứ, có phải sở thích của người là cố ý làm người khác tò mò không?”

Lâm Tiểu im lặng chỉ đem đồ ăn liên tục gấp qua gấp lại cho y, thúc y ăn cơm, hẳn đã sớm lĩnh giáo qua cách thức ăn uống của Hứa Kiệt, y hết sức kén ăn, may mà có đầu bếp Lâm Tiểu luôn hiểu khẩu vị của y, lại rất kiên nhẫn lần nào cũng vừa hồng vừa khích lệ y ăn, vì vậy không hề xuất hiện tình trạng mà Sở Ưu đã kể qua.

Nhìn y chọn chọn lựa lựa hết món này qua món khác, cuối cùng cũng ăn xong, Lâm Tiểu liền từ thư phòng cầm ra một đồ vật cho y.

Hứa Kiệt không khỏi vui sướng trầm trồ,: “A, là hắc bạch tử cam thảo đường của Thụy Sĩ.”

Lâm Tiểu ngồi trên sofa, thỏa mãn nhìn y cười.

Sớm biết y sẽ thích mà, nghe nói ở Thụy Sĩ đây là thứ làm y thích nhất, Sở Ưu cũng rất thích, hai người mỗi lần nghe thấy đều giống như tiểu cầu (cún con) chạy tới cùng nhau cướp. Sở Ưu nói, có lần Sở Ưu viết thư về tố cáo, nói Hứa Kiệt cùng hẳn tranh danh nhau vật này, cả đêm đã ăn hết rồi, làm hại Sở Ưu cả đêm lo lắng không thôi, thực sự y đã ăn tới mức làm người khác lo lắng tới vậy ư? Hiện tại nhớ lại cái này Lâm Tiểu chỉ cảm thấy Hứa Kiệt thật đáng yêu.

Hứa Kiệt nhặt lên một viên đường ném vào miệng, hàm hàm hồ hồ mà nói: “Chỉ có một hộp thôi sao? Tiểu Ưu cũng rất thích nó, ta không thể cho hẳn đâu?”

Lời nói ngụ ý tiếc nuối.

Lâm Tiểu thật sự cảm thấy buồn cười: “Người yên tâm ăn đi, hôm nay ta đã đưa cho Sở ưu hai hộp bảo hẳn chuyển cho Tiểu Ưu rồi. Bất quá người không thể cả đêm ăn hết từng này được, sẽ bị sâu răng.”

Hứa Kiệt mặc kệ, không thể quản nhiều như vậy: “Cam Thảo dùng để giải nhiệt, không gây đau răng, ta nếu không ăn ngay bây giờ sẽ rất hối hận.”

Lâm Tiểu đỏ khóc đỏ cười, chuyện này có đáng phải hối hận không, có phải là Hứa Kiệt được cưng chiều nên trở thành hài tử rồi không?

Hứa Kiệt ngâm cam thảo đường, nghiêng đầu ra nhìn hắn hồi lâu, một lát sau liền hạ quyết tâm thật lớn, theo ghế sofa ôm lấy cái hộp bỏ qua chỗ hắn, cầm một viên đường, thoát cái nhét vào miệng Lâm Tiểu: “Tốt rồi, cho ngươi một viên, không thể lại đòi nữa đâu, còn lại tất cả chỗ này đều là của ta.”

Sau đó sống chết ôm lấy cái hộp

Lâm Tiểu bật cười “Xùy ...!” một tiếng, không nói lời nào.

Lâm Tiểu cảm thấy viên đường này thật ngọt ngào, một mực ngọt tới trong tâm can hắn.

Đã qua thật lâu, Lâm Tiểu mới biết được, Hứa Kiệt cho hắn một viên xem như là một việc hi sinh lớn, tới lúc hai người đã làm tình nhân, lần thứ nhất cùng Sở Ưu nói chuyện phiếm không biết như thế nào lại nhắc tới việc này, Sở Ưu nghe được Hứa Kiệt có cam thảo đường trong tay lại nguyện ý chia ra một viên cho Lâm Tiểu, thật sự đổ kỵ: “Tiểu Kiệt thật sự vô tâm mà, ta tốt xấu gì cũng ở cùng hắn vài chục năm rồi, cũng chưa thấy hắn cho ta lấy một lần. Ngươi lúc đó cũng không phải quan hệ với y như lúc này, cùng y quan hệ cũng không thân thiết gì, y như thế nào lại nguyện ý cho ngươi vậy?”

Lâm Tiểu tự nhiên đắc ý cười, thực sự thở ra một hơi thỏa mãn, a, cuối cùng cũng có một lần thắng hắn nha.

22. Chương 22

Không ngờ Lâm Tiểu lại thật sự là miệng quạ đen, tối đó Hứa Kiệt thức xem phim khoa học viễn tưởng Mỹ, vừa xem phim vừa ôm hộp cam thảo ăn hết, báo hại đêm đó bệnh đau răng lại tái phát.

Nửa đêm Lâm Tiểu bị Hứa Kiệt đánh thức, Hứa Kiệt chạy vào phòng gọi Lâm Tiểu tỉnh dậy, tình hình có vẻ rất nghiêm trọng, y đau tới mức nói không nên lời. Lâm Tiểu đang nằm mơ, đột nhiên mơ tới có tảng đá đập mạnh lên người, làm hắn đau tới mức tỉnh dậy, mở mắt, hóa ra lại là Hứa Kiệt đang đứng trước mặt hắn, Hứa Kiệt không thoải mái trong người, ra tay liền không lưu tình, Lâm Tiểu mơ màng xoa mặt, có chút khó hiểu, tự hỏi không biết mình đã đắc tội gì với thiếu gia này vậy, liền nhắm mắt nhìn chăm chăm Hứa Kiệt, mới phát hiện ra một nửa bên má Hứa Kiệt đang sưng vù lên, vô cùng hoảng sợ: “Tiểu Kiệt, ngươi làm sao vậy?”

Hứa Kiệt tự nhiên tức giận bùng bùng lên, lại đau tới mức không thể nói chuyện, đưa tay đẩy hắn xuống giường, sau đó chính mình nhảy lên giường ngồi, một đôi mắt to xinh đẹp hung hăng trừng hắn, ý tứ rất rõ ràng: ngươi còn ngây ngốc hỏi cái gì nữa, mau đi gọi bác sĩ đi.

Lâm Tiểu phản ứng trì hoãn, rõ ràng muốn đưa tay ra sờ mắt y, tự nhiên lại bị Hứa Kiệt nhanh tay gạt đi, một lúc lâu sau mới phản ứng, vội vàng đi gọi bác sĩ Triệu Tiểu Phương tới.

Thời điểm này, Lâm Tiểu rời khỏi hắc bang, Triệu Tiểu Phương rảnh rỗi thiếu chút nữa mồi meo, hơn nửa đêm đang xem phim kinh dị, lại nghe tiếng điện thoại reo, có chút hù dọa, làm hắn run rẩy, từ trên ghế sofa nhảy dựng lên bỏ nhà tới nhấc điện thoại lên, liền nghe một tràng lão nháo không hiểu gì, giống như đang mắng chửi người của Lâm Tiểu, không chú ý tới đã lâu không liên lạc với Tiểu Phương mà vừa gặp đã giống như cháy nhà, hỏa khí bộc phát mười lần, xem như người bị mắng không phải mình, lại coi như đang xem kịch hay náo nhiệt, Tiểu Phương một mực im lặng.

Nhưng là sau khi nhẫn nại nghe hắn mắng xong, thật sự rất uất ức, không thể nhịn được, thật không hiểu nổi chính mình là bác sĩ đã giúp đỡ hắn nhiều lần vậy mà không kiêng nể gì lại mắng to trong điện thoại, hắn tức giận lên rống to, lại thao thao mắng chửi lại Lâm Tiểu, Lâm Tiểu biết sai liền im lặng không giám nổi giận, chỉ là trong lúc cấp bách quá, tâm tình hoảng loạn nên thế.

Khó khăn chờ Tiểu Phương mắng xong, vội cười lấy lòng: “Tiểu Phương, người qua chỗ ta một chút được không, ta có chút việc gấp.”

“Ồ?” Tiểu Phương trả lời đầy nghi hoặc: “Mục Vân nói người gần đây Kim Ốc Tàng Kiều (nạp thiếp), bảo chúng ta không có việc gì đừng tới chỗ đó tìm người mà, bây giờ hơn nửa đêm lại tìm ta làm cái gì? Hay là ... Người đem y lộng thương rồi?”

Ngữ khí thập phần mập mờ, tiếng cười nghe có vẻ rất gian, rõ ràng là đang chờ xem kịch vui.

Lâm Tiểu thật sự cười không nổi, những cái này thật quá phận đối với hắn mà.

Tiểu Phương nghe hắn trầm mặc không nói, vội nói: “Lão đại, đừng nóng giận, người yên tâm, Mục Vân đã sớm nói cho ta biết, có việc gì cứ nói đi, ta sẽ không nói cho người ngoài biết đâu.”

Lời nói này thật ra là hảo ý của Tiểu Phương, Lâm Tiểu nghe xong trong lòng chỉ cảm thấy lạnh lạnh, vô cùng nản chí.

Đây cơ hồ là giống như đang xỏ xiên hắn đấy chứ.

Vì cái gì không thể lớn tiếng, thẳng thắn tuyên bố: Hắn, Lâm Tiểu yêu Hứa Kiệt!

Vì cái gì không thể cầm chặt tay Hứa Kiệt, muốn hắn với y cùng nhau sinh hoạt, không rời nhau nửa bước.

Kỳ thật cho tới bây giờ không phải là hắn đang sợ nói ra tình cảm của mình, chỉ là có chút do dự.

Do dự rằng: Nếu hù tới đứa bé kia, như vậy sẽ làm y sợ, sau này muốn gặp lại cũng khó, như vậy những lúc Hứa Kiệt buồn lấy ai cho y có thể tránh né, thủ thủ, lấy ai bảo vệ y?

Cầm chặt điện thoại, mồ hôi lại chảy ròng ròng, Lâm Tiểu trong nháy mắt trong đầu một mảng thanh minh, dấu ở trong lòng hơn mười năm, rốt cuộc cũng quyết định: Lúc này đây, nhất định phải nói ra hết cho Hứa Kiệt biết, nói với y, Lâm Tiểu này yêu Hứa Kiệt!.

Thật sự lúc này hắn phải ích kỷ một chút rồi, nhất định phải nói ra, buộc y phải lựa chọn, mặc dù cảm thấy có chút tàn nhẫn, mặc dù biết có thể hắn sẽ phải hối hận cả đời, nhưng mà, bất kể chuyện gì xảy ra đi nữa, hắn cũng phải nói ra.

Tiểu Phương nghe không có âm thanh gì, cực kỳ sợ hãi, hét lớn: “Lão đại, lão đại, người làm sao vậy?”

Vẫn một mực im lặng không có hồi âm.

“Lão đại, người không phải muốn ta tới sao? Ta đây liền tới ngay, người phải cố gắng chống đỡ nha.” Sau đó bắt đầu rối loạn ngôn ngữ bất nháo lên.

Lát sau, đợi Lâm Tiểu phục hồi lại tinh thần, chỉ nghe thấy trong điện thoại một mảnh âm thanh im lặng.

Nhưng mà đến lúc trong lòng bình tĩnh, lại cảm thấy quyết định này chỉ bộc phát trong thoáng chốc, đến lúc bình tâm lại, rốt cuộc vẫn không thể chờ thời cơ được, đành phải tự mình tạo ra cơ hội thôi.

Trong lúc nhất thời nghĩ tới khuôn mặt Hứa Kiệt, trong lòng lại trào dâng nỗi lo lắng cực kỳ khủng khiếp, lại vội vàng gọi điện thoại qua cho Tiểu Phương, rốt cuộc lại không có người tiếp, vội vàng gọi qua di động cho hắn, Tiểu Phương liền cao giọng oán trách: “Người muốn xuất thần cũng phải xem bây giờ là thời điểm nào được không? Đang nói chuyện tự dưng im lặng, ta còn tưởng kích thích lợi hại quá, bản thân người đã tự sát rồi.”

Lâm Tiểu cũng cảm thấy mình buồn cười, vừa rồi nói cho Tiểu Phương biết Hứa Kiệt đau răng, Tiểu Phương nghe hắn nói nguyên lai là Hứa Kiệt có vấn đề, liền bảo hắn trong lúc chờ hắn qua thì lấy viên đá thoa vào mặt cho y.

Lâm Tiểu vội vàng chạy vào phòng bếp, dung khăn bao lấy cục đá rồi chạy vào phòng ngủ, Hứa Kiệt đang ôm mặt nằm cuộn tròn trên giường, trông rất khổ sở, Lâm Tiểu tâm đau gần chết, ngồi bên giường đem y ôm qua, cẩn thận kéo tay y ra: “Tiểu Kiệt để tay xuống, ta đã hỏi bác sĩ rồi, ta sẽ thoa cho người một ít đá lạnh, bác sĩ đang tới.”

Đem đá áp lên mặt y, Hứa Kiệt đau đến run lên, ủy khuất hướng vào ***g ngực hấn co lại, sau đó vội vàng nắm chặt tay hấn không tha.

Hứa Kiệt đã ở trong một thời gian huấn luyện dài, lực ở tay cực lớn, Lâm Tiểu chỉ cảm thấy giống như xương cốt hấn đều muốn bị bóp nát, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, như cũ ôn nhu ôm lấy y, áp bao đá lên má y, trong miệng nói chút lời ngọt ngào gây chú ý đối với Hứa Kiệt.

23. Chương 23

Cũng không phải chờ lâu lắm, Tiểu Phương đã phi với tốc độ cực nhanh tới đây, thật không có biện pháp mà, đương nhiên không thể Hứa Kiệt không khỏi giật mình

Ồ? Bọn họ hiện tại đang là quan hệ gì vậy?

Bất quá vẫn là hấn không dám hỏi, vội trưng ra gương mặt tươi cười: “Lão đại ta tới rồi.”

Hứa Kiệt trợn tròn mắt nhìn hấn, rõ ràng y đối với bác sĩ trong lòng vẫn có chút kháng cự.

Lâm Tiểu vội nói: “Tiểu Phương, người qua xem Tiểu Kiệt trước lúc đi ngủ còn rất tốt, như thế nào bây giờ tự nhiên lại như thế này rồi hả?”

Triệu Tiểu Phương tới gần Hứa Kiệt, đây là lần đầu tiên hấn đến gần nhân vật nổi tiếng này, trước kia cùng một chỗ hợp tác có vội vàng gặp mặt qua, chỉ nhớ y có dáng người cao gầy, gương mặt trắng, tinh xảo vô cùng tú lệ, như một cây hoa thủy tiên tú lệ, Triệu Tiểu Phương từng đối với Mục Vân cười đùa: “Tiểu mỹ nhân như thế này lại đi làm vệ sĩ? Làm sao có ai cam lòng nổ súng bắn y chứ?”

Mục Vân cười nói: “Người chưa biết rồi, Hứa Kiệt trông vậy thôi, nhưng là một người rất lợi hại đấy, người cứ thử chọc y xem, y sẽ cho người một viên đạn mà không lưu tình đâu?”

Triệu Tiểu hương lè lưỡi, hấn với y không quen biết nhau, tự nhiên đến trước mặt y đùa cợt, bảo sao y không cho hấn ném thử mùi súng chứ.

Bất quá hôm nay chứng kiến y núp trong lòng Lâm Tiểu, một nửa bên má sưng vù lên, vẫn không ngừng theo dõi hấn, Triệu Tiểu Phương không thể không âm thầm trong lòng cảm thán: Mỹ nhân thì vẫn luôn là mỹ nhân, trong lúc này mà bộ dạng vẫn động lòng người, vẻ mặt đau khổ, trong mắt ướt át có chút lệ quang, thật sự làm cho người ta yêu thương mà, huống chi lại được nhìn gần như vậy, càng thấy được da thịt tinh tế trơn bóng, thật sự là một mỹ nhân.

Trách không được lão đại ái mộ tới vậy, xem như bảo bối mà nâng trong lòng.

Hứa Kiệt trong lòng không thoải mái, người nọ có phải là bác sĩ không vậy? Nào có bác sĩ như vậy, không xem xét bệnh tình, mà chỉ nhìn người, trong mắt lại phát ra quỷ dị.

Chỉ là khổ một cái y muốn nói nhưng lại nói không nên lời, đành phải nghiêng đầu qua.

Lâm Tiểu cảm thấy buồn cười, vội nói: “Tiểu Phương, như thế nào đây?”

Triệu Tiểu Phương phục hồi lại tinh thần, xấu hổ nói: “Hứa Kiệt người mở lớn miệng ra.”

Hứa Kiệt lắc đầu, bác sĩ này thật ngu ngốc, không thấy mặt y đều đang sưng vù lên ư, nói cũng không thể nói, làm sao mà há mồm ra được.

Tiểu Phương nghĩ một lát: “Hôm nay người ăn cái gì?”

Lâm Tiểu vội nói: “Buổi tối y có ăn một hộp cam thảo đường, trước kia Sở Ưu có nói Tiểu Kiệt rằng không được tốt lắm, không thể để y ăn nhiều đường.”

Triệu Tiểu Phương gật đầu: “Hứa Kiệt trước kia có phải người từng bị sâu răng?”

Hứa Kiệt chần chờ nửa ngày, vừa không muốn nói, nhưng suy nghĩ mãi cũng chịu gật đầu.

Triệu Tiểu Phương cười: “Đã minh bạch, cái này thì không có biện pháp, do ăn quá nhiều đường, bệnh sâu răng phát tác, ta lấy thuốc thanh nhiệt, tiêu viêm cho ngươi uống, chịu đựng qua vài ngày là tốt rồi, sau này phải ăn ít đồ ngọt đi.”

Nghĩ nghĩ còn muốn nói: “Lão đại, chờ y lần này khỏe lên thì dẫn y đi nha khoa kiểm tra xem thế nào, bất quá như thế nào cũng không thể nhỏ, tuổi đang trẻ như vậy không thể nhỏ, chú ý khống chế một chút là được rồi.”

Sau đó lấy ra trong hộp đồ nghề một hộp thuốc: “Hôm nay ta tới vội, không mang theo thuốc đau răng, cái này uống 2 viên trước khi ăn, cứ cách một tiếng đồng hồ lại súc miệng bằng nước muối, nếu như ngủ thì thôi, ngày mai ta sẽ mang thuốc tới, cam đoan Hứa Kiệt qua hai ngày là khỏi.”

Lâm Tiểu gật đầu, cầm lấy thuốc: “Được rồi, ta đã nhớ kĩ, bây giờ nửa đêm rồi ngươi cũng đừng về nữa, ngủ lại ở phòng khách đi.”

Triệu Tiểu Phương ngáp lớn một tiếng, lười biếng gật đầu: “Cũng tốt, miễn cho lát nữa y lại đau tiếp. Ngươi lại nổi điên gọi ta tới nữa.”

Quay người cầm theo hòm thuốc đi ra.

Lâm Tiểu cảm thấy xấu hổ, bất quá Hứa Kiệt không có phản ứng gì, đại khái là y đang đau răng nên không chú ý tới cái gì. Chờ Triệu Tiểu Phương đi ra ngoài, Lâm Tiểu đỡ Hứa Kiệt ngồi dựa vào đầu giường, chính mình đi vào phòng bếp lấy nước cho y uống thuốc.

Hứa Kiệt nhìn trong tay hắn có mấy viên thuốc, thập phần lo lắng chần chờ.

Lâm Tiểu biết rõ y không chịu uống thuốc, nhưng nhìn y đau như vậy, lại không thể dung túng y được: “Tiểu Kiệt ngoan ngoan uống thuốc đi, uống vào sẽ không đau nữa.”

Hứa Kiệt nhú mào, quay người vào vách tường ngủ.

Lâm Tiểu đành phải ngồi lên giường, đem y ôm vào ***g ngực, khuyên nhủ, hổng nửa ngày, y mới chịu đem thuốc uống hết.

Lâm Tiểu như trút được gánh nặng, ôm y nằm trên giường, kéo mền đắp cho cả hai, Hứa Kiệt chịu đựng đau, im lặng rúc vào ngực hắn, Lâm Tiểu thương y, một mực nói lời ngon ngọt dụ dỗ y, cùng y thức cả đêm, giống như cái đêm y từng bị trọng thương rất lâu trước kia, Lâm Tiểu cũng ở bên giường y, chăm sóc cho y như vậy...

Hắn nói hắn một năm ở Hà Lan chứng kiến hoa tulip nở khắp nơi trên núi vô cùng đẹp đẽ, sau chiến tranh thế giới thứ hai, người Hà Lan đã dùng hoa Tulip để làm thực phẩm... hắn lại nói ở Tây Ban Nha đã chứng kiến các kỵ sĩ ở đấu trường cao quý thật sự rất dũng mãnh... Hắn lại nói tới Luân Đôn xứ sở sương mù, buổi sáng đi uống cafe, đọc sách ... Hắn nói hết tất cả những việc mà hắn đã trải qua, nói về những nơi tuyệt đẹp mà hắn không có dịp tới, nói về những ngôi nhà gỗ lớn, ở các ngã tư đường đều tràn ngập một màu hoa đẹp lung linh, thật muốn mỗi năm sống ở đó hai tháng...

Hứa Kiệt im lặng lắng nghe, mặc dù có những lúc đau không thể nhịn được sẽ nắm chặt lấy tay Lâm Tiểu, Lâm Tiểu vẫn như cũ ôn nhu kể chuyện, đêm nay ánh trăng chiếu sáng cả đêm.

24. Chương 24

Sáng sớm hôm sau, Hứa Kiệt thật sự rất mệt mỏi, liền ở trên giường của Lâm Tiểu mông lung ngủ thiếp đi, Lâm Tiểu thở dài, nhẹ nhàng đắp chăn cho y, chính mình lặng lẽ đóng cửa lại đi ra ngoài, đến nhà tắm dành cho khách rửa mặt, nhìn trong gương, bởi vì vất vả một đêm nên sắc mặt có chút tiêu tụy, nhìn có vẻ như tinh thần của hắn đang rất tốt nhưng mà hắn cả đêm không thể ngủ được, bây giờ có rất nhiều chuyện muốn làm.

Đánh thức Triệu Tiểu Phương dậy, đuổi hắn trở về nhà lấy thuốc, còn chính mình đến thư phòng gọi điện thoại cho Sở Ưu, thật sự rất hổ thẹn, Sở Ưu đã dặn dò hắn phải trông nom thật kỹ lưỡng cho Hứa Kiệt, không nghĩ tới lại làm cho y bị như vậy.

Không ngờ Sở Ưu lại đi công tác ở nước ngoài, thư ký thập phần khách sáo bảo hắn chờ một chút, may mắn, Lâm Tiểu cũng có tên tuổi khá lớn trong giới nên không tới mức bị đập mảy.

Rốt cuộc cũng liên lạc được với Sở Ưu, Sở Ưu nghe nói xong cảm thấy lý do bị đau của y thật buồn cười: “Sớm bảo người đừng chiều theo ý y quá, hôm nay thì tốt rồi.”

Lâm Tiểu xấu hổ cười: “Đúng thế, đều là lỗi của ta, hại y phải khổ như vậy.”

Sở Ưu nói: “Người không cần phải như vậy, cái này là do y đáng đời nhận lấy, rõ ràng biết mình không thể ăn, để cho y khổ sở đau vài ngày cho y biết hậu quả, bất quá khổ cho người rồi.”

Lâm Tiểu kỳ thật hiểu được, chỉ cảm thấy đau lòng, cũng không thể trách người khác, chỉ có thể tự mắng chửi bản thân mình.

Sở Ưu nói tiếp: “Ép y uống thuốc cũng không phải dễ dàng gì, lúc y thức người cũng khó mà nghỉ ngơi, vì vậy nhân lúc y ngủ người cũng tranh thủ ngủ một tí đi, bất quá, lúc y tỉnh dậy, bên người mà không có ai sẽ phát giận đấy, cho nên tốt nhất là người nên ngủ bên cạnh y, mấy ngày này người cũng phải giữ gìn sức khỏe của mình, đừng để suy sụp là được.”

Lâm Tiểu đáp ứng, kỳ thật cho dù không ở bên cạnh y, hắn làm sao có thể yên tâm ngủ được, còn không lo lắng đến chết muốn ở bên cạnh y cả ngày sao.

“Ta đây ở bên này vẫn chưa xong việc, đại khái còn phải chờ hai, ba ngày nữa mới trở về, người trước chăm lo y giúp ta, ta về sẽ tới thăm y ngay.”

Lâm Tiểu đáp ứng, hai người nói với nhau mấy câu nữa rồi cúp điện thoại.

Nghĩ ngợi một lúc, Lâm Tiểu lại gọi điện thoại cho Mục Vân và Tiểu Phong, bảo bọn hắn mấy hôm nay toàn quyền xử lý công việc, làm bọn hắn phải giật mình: “Lão đại làm sao vậy?”

Lâm Tiểu cười nói: “Ta không có việc gì, Tiểu Kiệt bị bệnh, ta không đi được.”

Mục Vân không cho là đúng: “Bị bệnh thì tìm bác sĩ, y cũng không phải là hài tử, chẳng lẽ còn muốn lão đại ở bên cạnh chăm lo cho y.”

Lâm Tiểu im lặng không nói, đúng là Mục Vân nói đúng, nhưng mà nếu bây giờ không có ai bên cạnh y, không ai giúp đỡ y, chỉ sợ y sẽ rất tủi thân, kỳ thật trong lòng hắn bất quá tồn tại một ý niệm: cho dù không thể bên y thật dài lâu, thì cũng chỉ cần bên y những lúc như thế này cũng tốt rồi.

Mục Vân thấy đầu giây điện thoại bên kia trầm mặc một hồi, không khỏi càng phát hỏa: “Y chỉ bị bệnh nhỏ nhặt, không có người lo cũng không thể chết được đâu? Đừng chuyện bé xé ra to, không nên cứng chiều theo sát bên y như vậy? Chẳng khác nào đang giày vò lão đại, lão đại yêu như thế nào mà không chịu nói ra, chỉ luôn khép nép bên cạnh y, người làm lão đại, không thể vì việc nhỏ như vậy mà phớt lờ lại cho ta, nếu lão đại không đem chuyện này nói rõ ràng ra thì cũng không thể nào bên cạnh y mãi mãi được.”

Chỉ nghe Lâm Tiểu ở đầu bên kia không khỏi trầm giọng kêu một tiếng: “Vân! Đừng nói nữa, chỉ vài ngày thôi, ta cũng chỉ tạm thời ly khai vài ngày thôi mà.”

Lâm Tiểu nghe Mục Vân nói câu kia: “bên cạnh mãi mãi”. Không khỏi cảm thấy thật đau xót, càng cảm thấy một câu cũng không thể tiếp tục nói được nữa, chỉ là muốn, nếu như năm đó Mục Vân biết nguyên nhân hắn đi theo con đường hắc bang, chỉ sợ hắn liền lập tức muốn rút ra. Nhớ tới nhiều năm như vậy, vì người kia, vì muốn bảo vệ y, vì muốn y có niềm vui, không biết đã bỏ qua bao nhiêu ước nguyện ban đầu, không biết đã nhượng bộ bao nhiêu lần. Nếu như Sở Ưu là kẻ có long tham thì chỉ sợ hắc bang đã sớm mất.

Thật may là các huynh đệ tín nhiệm hắn, mặc dù hắn có những quyết định kỳ quái, nhưng vẫn luôn một lòng ủng hộ hắn. Nghĩ tới một Lâm Tiểu như bây giờ, thật sự không biết đã phụ lòng tin của bao nhiêu người rồi...

Nhẹ nhàng nói với đầu dây điện thoại bên kia: “Thực xin lỗi!”

Mục Vân khẳng định là đã tức giận tới tột đỉnh rồi, nghe xong ba chữ kia ngược lại cả nửa ngày cũng không nói lên lời, oán hận một tiếng, liền tức giận cúp máy “Ba!”.

Lâm Tiểu cười khổ, đành phải cúp điện thoại.

Biết rõ tính tình Mục Vân nóng nảy, chỉ là trong lúc nóng giận thì nói vậy, nhưng thật ra lại không dễ bụng nhiều, vì vậy không cần hẳn phải lo lắng nhiều.

Ngẩng đầu nhìn lên trên tầng, nghĩ tới, hay là lên xem Hứa Kiệt như thế nào rồi, cho dù cảm thấy nản chí, cho dù cảm thấy khổ sở, cho dù phải xin lỗi bao nhiêu người anh em của hắn đi chăng nữa thì cũng không thể để y phải tủi thân.

Hứa Kiệt ngủ không được yên tĩnh lắm, luôn cảm thấy đau răng dữ dội, trong lúc ngủ lông mày vẫn cau lại, Lâm Tiểu ngồi bên giường nhìn y tới phát ngốc ra, cũng không biết bây giờ trong đầu rốt cuộc là đang nghĩ tới vấn đề gì nữa, chỉ cảm thấy phiền muộn khổ sở, vô cùng không thoải mái.

25. Chương 25

Hứa Kiệt ngủ không thoải mái, một lúc sau liền tỉnh dậy, răng vẫn còn rất đau, hết sức chán ghét, bất quá mắt vừa mở liền thấy Lâm Tiểu đang tựa ở đầu giường, trong lòng y cảm thấy thư thái rất nhiều. Nhưng mà... Lâm Tiểu làm sao vậy?

Rất ít khi hắn như vậy, từ trước tới giờ cùng hắn một chỗ, Lâm Tiểu luôn rất chuyên tâm, ánh mắt cười của hắn luôn đem đến cho người khác cảm giác dễ chịu, thoải mái, còn chưa từng thấy qua hắn mất hồn vía tới như vậy, đến y tỉnh dậy cũng không biết.

Đang muốn lay tỉnh hắn dậy, vươn tay ra giữa không trung lại chợt dừng lại, hắn.. Trên mặt tại sao lại mang vẻ mặt như vậy?

Có vài phần đau thương, có phần khổ sở, có vài phần mờ mịt, quầng mắt hơi thâm, giống như đang chịu ủy khuất nhưng không cách nào nói ra, lại để cho y cảm thấy trong nội tâm có chút đau thương, muốn ôm hắn, dỗ dành hắn, giúp hắn nói ra hết những tâm sự.

Hứa Kiệt gần đây phản ứng rất nhanh nhạy thân thể phản ứng so với đầu óc còn nhanh hơn, cho nên chưa kịp suy nghĩ hết đã vội vươn tay ra ôm lấy hắn.

Lâm Tiểu giật mình tỉnh giấc, phục hồi lại tinh thần: “Tiểu Kiệt, người tỉnh rồi ư?”

Hứa Kiệt gật đầu, y cảm thấy mặc dù bây giờ Lâm Tiểu không cười, nhưng lại giống như đang đeo mặt nạ, hắn với lúc này không có giống nhau, Hứa Kiệt vất vả mở miệng, thanh âm không rõ ràng lắm: “Người làm sao vậy?”

Lâm Tiểu có chút kỳ quái: “Ta? Ta làm sao? Ta không có làm sao cả.”

Hứa Kiệt chăm chú nhìn hắn: “Người giống như đang mất hứng vậy?”

Lâm Tiểu giật mình, sau đó không khỏi cười tươi, Hứa Kiệt à Hứa Kiệt, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người mà, vẫn luôn cảm thấy y thật đơn thuần, cảm thấy y sẽ không bao giờ chú ý tới cảm xúc của người khác, hết lần này tới lần khác, óc còn không mang nổi mình óc, vào thời điểm này lại nói như vậy, quan tâm tới hắn, Thật làm cho ý định của hắn vĩnh viễn cũng không thể bỏ xuống được mà.

Ôn nhu nói: “Ta không có mất hứng, ta chỉ thấy người đau như vậy nên lo lắng thôi.”

Hứa Kiệt một mực tin tưởng Lâm Tiểu, lập tức nghe hắn nói xong đã cho là đúng, càng cảm thấy mình đau dữ dội hơn, mặt liền nhăn nhó khổ sở.

Lâm Tiểu vội vàng dục y uống nước, vừa nói: “Có đói bụng không? Ta gọi đầu bếp nấu cháo thịt, người ăn một chút được không?”

Hứa Kiệt lắc đầu, ôm lấy mặt.

Lâm Tiểu nói: “Ăn một ít thôi được không, ngươi cũng không thể nhịn đói mấy ngày liền không ăn được.”
Vẫn lắc đầu.

Lâm Tiểu không còn biện pháp, vừa đúng lúc Triệu Tiểu Phương chạy tới, cầm theo thuốc cho y.

Lâm tiểu liền cau mày: “Đây có phải là loại thuốc tốt nhất, chính hãng sản xuất không vậy?”

Triệu Tiểu Phương cười hì hì mà nói: “Nói cho ngươi biết đây chỉ là loại bịp bợm thôi, ngươi sợ cái gì chứ?”

Lâm Tiểu nói: “Là vì y uống nên ta mới sợ, cái kia, chút bịp bợm lần đó của ngươi suýt chút hại chết người còn gì.”

Triệu Tiểu Phương nói: “Lần này không sao, cái này đã được dùng qua rồi, y vốn được thử nghiệm đây chính là thuốc tê, nó vẫn còn rất hiệu quả đây này, hiệu quả rất tốt nữa là đằng khác.”

Lâm Tiểu bật cười, mặc dù Hứa Kiệt cũng đau đớn nhưng vẫn nhịn không được cũng phải bật cười.

Triệu Tiểu Phương không khỏi được nhìn nhiều hơn một chút.

Cân nhắc liên tục, Lâm Tiểu vẫn là đem thuốc cho Hứa Kiệt uống, còn hỏi Tiểu Phương: “Tiểu Kiệt đau rằng không ăn được gì cả, bây giờ phải làm sao?”

Triệu Tiểu Phương không cho là đúng: “Có quan hệ gì? Đói một hai ngày cũng không chết người được, sau này khỏe ăn nhiều hơn chút là được, bây giờ không cần miễn cưỡng y.”

Hứa Kiệt hai mắt đều sáng lên, lập tức đối với Triệu Tiểu Phương có chút hảo cảm tăng lên nhiều.

Triệu Tiểu Phương quả thực không chịu được, vội vàng nói qua loa vài câu rồi bỏ đi.

Trong thuốc có một lượng an thần nhỏ, Hứa Kiệt uống xong hai mắt nhanh chóng trĩu lại, rất buồn ngủ, trước lúc nằm xuống còn dặn dò Lâm Tiểu: “Ta đi ngủ, ngươi đi làm việc đi.”

Ồ!

“Không cần ta ở cùng ngươi sao?”

Hứa Kiệt miễn cưỡng tròn tròn mắt nhìn hắn: “Ngươi còn phải đi làm mà.”

“Không sao, ta ở cùng ngươi, công việc đã có người khác lo.”

Hứa Kiệt trừng mắt: “Chính mình phải đi làm chứ.”

Lời nói ra càng nhiều, lại càng đau.

Người này như thế nào lại không có trách nhiệm, chỉ giao công việc cho cấp dưới làm chứ?

Lâm Tiểu nhìn y một bộ dạng không chịu đáp ứng liền vội càng gặt đầu: “Được rồi, ta nhìn ngươi ngủ xong sẽ đi được không?”

Cao hứng, y gặt gặt đầu liên tục, vài phút sau liền ngủ mất rồi.

Lâm Tiểu không khỏi buồn cười, hài tử này thật đáng yêu mà.

Quả nhiên xuống dưới làm việc, vẫn không thể yên tâm nổi, cứ một giờ lại chạy lên xem y một chút, thấy y ngủ rất ngon lành, mới yên tâm một chút.

26. Chương 26

Thuốc quả nhiên hiệu nghiệm, Hứa Kiệt cùng bé heo dường như giống hệt nhau, một mực ngủ liên miên, sức khỏe cũng dần dần tốt hơn, vì vậy không có thời gian cảm thấy đau nữa, đúng là hồi phục rất nhanh, qua hai ngày sau liền giảm đau, sưng cũng đã giảm đi nhiều, cuối cùng cũng có thể bắt đầu ăn cơm.

Lâm Tiểu lúc này mới đỡ lo lắng hơn, thấy Tiểu Kiệt mặt mày ủ dột làm cho nội tâm của hắn cũng đau đớn rất nhiều, thực hận không thể đau giúp Hứa Kiệt, nhìn thấy bộ dạng tiều tụy đáng yêu của y, hiện tại y đã tốt hơn nhiều mặc dù má còn hơi sưng một chút, Tiểu Kiệt cũng nói nếu dùng sức cắn mạnh cái gì đó cũng rất đau, nhưng dù sao cũng không có gì đáng ngại....

Một chút kiếp nạn này vừa qua khỏi, Hứa Kiệt đã ngồi trên ghế sa lông xem phim, thỉnh thoảng cười tùm tùm, y không ăn được nhiều, đành phải uống nước, lại không dám cho y uống nước trái cây, y vừa trải qua đau khổ, mặc dù vậy nhưng cũng không có gì tồi tệ lắm, xem tivi mà không có đồ ăn vẫn thật cao hứng: “Này người đang ở bên kia làm gì vậy? Qua đây xem cái này đi hay lắm.”

Hứa Kiệt cảm thấy thật lý thú, người này bình thường đều ưa thích cùng y ngồi xem tivi trên ghế sa lông, tuy nhiên cũng nhìn không ra hắn thích xem cái gì, chưa bao giờ cầm điều khiển, bất quá chỉ luôn ngồi bên cạnh cùng y xem, nghe hắn bình luận, chính mình cũng thêm thắt vài câu, cảm giác ấy thật thoải mái, bây giờ hắn lại đứng một mình ở bên kia không biết đang làm cái gì nữa?

Hứa Kiệt đâu biết rằng, chỉ một câu nói vừa nãy của y đã làm hắn khẩn trương muốn chết rồi, ngày đó đã hạ quyết tâm, nhất định phải đem lời nói đã ẩn giấu mấy năm qua nói ra hết, nhất định phải biết được kết quả của nó, bất kể kết cục có như thế nào đi nữa, nhiều năm như vậy đoạn tình cảm đơn phương này cũng đã đến lúc phải chấm dứt, hai ngày nay hắn đã suy nghĩ rất nhiều, mấy năm qua quyết định không nói, một mực chôn sâu trong lòng, theo dõi y, bên cạnh ủng hộ y, bảo vệ y, đã làm cho hắn cảm thấy rất hạnh phúc rồi, chính mình cả đời như vậy cũng cảm thấy không gì có thể thay thế được, hạnh phúc với hắn chỉ đơn giản vậy, cho nên đã nhiều năm như vậy, yên lặng chờ đợi y tự hiểu ra tình cảm của mình, mặc y chỉ xem đây là nơi chữa lành vết thương của y, là nơi tránh né nỗi buồn, giải sầu, nhìn y thoải mái, hưởng thụ hết lần này tới lần khác chính mình cũng có cảm giác vui vẻ, nhưng mà...

Thời gian chậm rãi trôi đi, thế sự biến hóa vô thường, chính mình cũng không bao giờ hiểu nổi mình... nữa là tâm tính của y, đối với y yêu say đắm đã lâu, chỉ dựa vào tưởng tượng thì không cách nào để thỏa mãn được, nghĩ càng nhiều càng muốn biết, nếu quả thật được ôm y, thật sự đem những lời kia nói cùng y, không biết về mặt của y sẽ như thế nào nữa? Y sẽ trả lời như thế nào, y có... vươn tay ôm hắn không?

Nhìn bộ dạng y cau mày lúc ngủ, nhìn y lúc tỉnh lúc mơ đưa tay lôi kéo hắn hàm hồ mà nói: “Đau lắm!” Nhìn y khó khăn nhắm mắt nhưng vẫn ngoan ngoãn uống thuốc, trong nội tâm thật sự chất chứa bao nhiêu yêu thương đối với y, thật sự muốn thật nhanh chóng quang minh chính đại lấy danh nghĩa người yêu mà ôm y, vĩnh viễn cũng không buông tay.

Cho nên, vẫn còn, quyết định muốn nói ra hết tất cả!

Tiểu Kiệt ta biết rõ nếu như ta nói ra sẽ có khả năng làm người tổn thương, nhưng mà, người có thể tha thứ cho ta nhất thời tùy hứng, không chịu đựng được nữa mà làm vậy không, ta không phải là thánh nhân, thật sự không còn cách nào chờ đợi thêm được nữa rồi...

Nghe Hứa Kiệt gọi hắn, Lâm Tiểu cảm thấy tay có chút run rẩy, thật sự là không có tiền đồ, thiên quân vạn mã, gió tanh mưa máu ở bên trong con người hắn thật sự biến đi đâu rồi, chỉ vì đối diện với khuôn mặt xinh đẹp của y đã phát run lên rồi!.

Lâm Tiểu liền đi qua ngồi bên cạnh y, Hứa Kiệt cầm lấy tay của hắn: “Tay của người sao lại lạnh như vậy, ta thấy trời hôm nay đâu có lạnh đâu?”

Hắn liền một mạch kéo tay trở về.

Lâm Tiểu thở một hơi thật sâu cuối cùng cũng mở miệng: “Tiểu Kiệt, người... Sau này đều cùng ta một chỗ có được không?”

Hứa Kiệt xoay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt trong trẻo, rất sáng, trong ánh mắt lấp lánh thủy quang.

Lâm Tiểu có cảm giác như một cây đao thật lớn đang đập mạnh vào lòng hắn, không thể thở nổi. Chỉ có thể ngơ ngác nhìn khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt mở to của y.

Hứa Kiệt do dự một chút, trên mặt mang theo một tia áy náy: “Cái này... qua một thời gian lâu nữa ta phải trở về nhà chứ.”

Vẫn có thể hô hấp tiếp được a, Lâm Tiểu mơ mơ hồ hồ có một cảm giác thật kì quái, nguyên lai không phải giống như trong tưởng tượng, không giống như trong tiểu thuyết thường viết cái gì mà tim đau như dao cắt, đủ các thể loại đau lòng muốn chết, chỉ có điều trong lòng cảm thấy rét run, như đông cứng lại, tim không thể đập nổi, cho nên mới có cảm giác không thể hô hấp được, toàn thân phải dồn hết tất cả khí lực mới có thể hô hấp được, cho nên trong lúc nhất thời giống như không thể cất nên âm thanh, mặc dù miệng mở thật rộng nhưng lại không thể nói nên lời.

Hứa Kiệt nhìn dáng vẻ của hắn liền hoảng sợ: “Người làm sao vậy? Thực xin lỗi nha, người đừng nóng giận a, ta... Ta vốn chính là lo cho Ưu thiếu gia, cho nên muốn trở về, thật sự xin lỗi người”.

Lúc này mới giống như là có một cây đao thật lớn đâm mạnh vào tim, thật đau đớn, hóa ra, hóa ra... “Là lo cho Ưu thiếu gia”

Hóa ra, hóa ra, cho dù tới hôm nay, người vẫn còn tình yêu đối với hắn!

Hoá ra, hóa ra, đời này kiếp này, người như thế nào cũng không thể chấp nhận ta.

Hóa ra, hóa ra, Lâm Tiểu vĩnh viễn cũng chỉ là cái bóng mờ nhạt của Sở Ưu mà thôi.

... ..

Cuối cùng có thể đấu tranh để nói nên lời này, Hứa Kiệt mới nhẹ nhàng thở ra, ngày thường luôn thấy người một bộ dạng mỉm cười thông dong, luôn như vậy mà tiêu sái bình tĩnh, lại để cho Hứa Kiệt cảm thấy dù ông trời có sập xuống, ở bên cạnh hắn vẫn có cảm giác an toàn nhất, vì cái gì hôm nay sắc mặt hắn lại như thế, hết lần này tới lần khác Hứa Kiệt được hắn nuông chiều, hoàn toàn không biết như thế nào mắng hắn, chỉ có thể sốt ruột lo lắng.

Trong nội tâm cảm giác thật lạnh lùng, nói ra lời nói ngoài ý muốn, nhưng vẫn cố tỏ ra thật bình thản: “Tiểu Kiệt, người không cần miễn cưỡng, người muốn như thế nào cũng đều được.”

Hứa Kiệt nói: “Người không tức giận chứ?”

Lâm Tiểu vươn tay ra sờ sờ khuôn mặt y: “Ta đã lúc nào tức giận với người chưa? Người cảm thấy nên trở về thì đi thôi, lúc nào muốn giải sầu thì tới đây, chỗ này của ta luôn có một phòng dành riêng cho người.”

Hứa Kiệt nở nụ cười, lập tức yên tâm, vẫn tin tưởng lời nói của hắn, cho nên hắn nói cái gì đều cũng không hoài nghi, vì vậy giống như thường ngày liền tiến vào trong ***g ngực hắn, chậm rãi nỉ non: “Vừa rồi ta còn tưởng rằng người tức giận nữa chứ, huh chết ta.”

Không nói chuyện, chỉ im lặng để cho y dựa vào trong lòng.

Vừa rồi trong nháy mắt kì thật không phải không nghĩ tới, từ nay về sau không bao giờ gặp mặt, giống như trên đời này, không còn một ai tên là Tiểu Kiệt nữa, từ nay về sau sẽ chẳng quan tâm, giống như tất cả tình cảm của hơn mười năm qua chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng mà hết lần này tới lần khác đều không thể nhắm mắt gạt chính bản thân mình, lừa gạt chính mình giấu đi khuôn mặt đầy lo lắng, cho nên tại thời điểm này vẫn nở nụ cười, như bình thường mà trấn an đứa nhỏ này, chỉ là... ..

Chỉ là tất cả không thể trở về như trước kia được nữa rồi...

27. Chương 27

Xem tivi sau đó cùng Lâm Tiểu tán gẫu một lúc, đã cảm thấy mệt mỏi, vốn lười, hơn nữa trong ngực Lâm Tiểu lại rất ấm áp, thư thái, làm cho y không muốn động dậy, nói như thế nào cũng không chịu đi ngủ, cứ một mực đòi ở đây như vậy, hắn đành phải ôm y đi lên phòng, may mắn đáng người Hứa Kiệt nhỏ, coi như hắn đang miễn cưỡng vuốt ve loài động vật nào đấy cũng được.

Hứa Kiệt ghé vào hắn thì thầm cười, mắt nhắm mắt mở lôi kéo tay hắn nói: “Chờ ta ngủ rồi hẵng đi được không?”

Tự nhiên hắn lại đáp ứng y, nhưng kỳ thật cũng không có chỗ nào để đi.

Hắn lựa chọn ngồi như vậy ngấm bộ dạng y ngủ, đã nhiều năm như vậy rồi y vẫn không thay đổi gì, chỉ lớn thêm một chút mà thôi, gương mặt vẫn nhỏ, làn da trắng như tuyết, ngũ quan xinh đẹp, vẫn giống như dáng vẻ đã hấp dẫn hắn năm đó, qua nhiều năm như vậy từ lúc bé tới lúc trưởng thành vẫn một mực hấp dẫn hắn.

Đúng là tình yêu cuồng si, hắn đời này không hề oán hận.

Vẫn giống như trước kia, Hứa Kiệt không hề phức tạp, vẫn không thay đổi, nhiều năm như vậy nhưng không hề thay đổi gì, chỉ có điều bây giờ y có thể tự nhiên mà y lại vào hắn, có thể tin tưởng hắn, đây là nơi mà y có thể tới, có thể đi tùy thích, ngoại trừ những cái đó, cũng không có gì mới mẻ thêm.

Nhiều năm như vậy, si tâm vọng tưởng đều theo gió mà bay.

Nói ra cũng tốt, tuy hiện tại rất đau, nhưng cơn đau nhức nhối này rồi cũng sẽ theo thời gian mà giảm dần, cũng không thể làm cho hắn cả đời này vì thế mà đau khổ, thời gian hắn tồn tại trên đời này còn dài, hôm nay mặc dù hết hi vọng, nhưng sẽ cố gắng tĩnh tâm trở lại, nếu ngày ngày không nghĩ tới có thể như thế nào, nếu không đối xử vô tâm với y, chỉ vì một động tác vô tình của y mà làm cho hắn ngày đêm si mê vọng tưởng, cho rằng sẽ có cơ hội phát sinh tình cảm cùng y, vì vậy hết lần này tới lần khác nhiều năm như vậy lại không có gì thay đổi.

Cho tới bây giờ, giữa hắn và y lại càng không có gì.

Cho nên, tùy hứng nhiều năm như vậy, cũng nên nhớ tới trách nhiệm của mình mới được, hắn cũng nên đi tìm một cô gái ôn nhu xinh đẹp, kết hôn, sinh mấy tiểu bảo bối xinh đẹp, rồi cứ thế sống cho tới khi già đi, cả đời không còn phải sống như thế này nữa.

Cùng những người bình thường khác giống nhau, chỉ có điều trong nội tâm hắn vẫn không thể quên đi một người mà thôi.

Dưới ánh trăng, dáng ngủ của Hứa Kiệt vẫn luôn quen thuộc như ngày xưa, khóe miệng mang theo ý cười, thập phần động lòng người, y cũng không hề biết bên người đang có một người vì y mà tổn thương, chính mình lại đang rơi vào mộng đẹp.

Lâm Tiểu ánh mắt tinh tế vuốt ve khuôn mặt y, liếc mắt nhìn lên trán, lông mi, mắt, cánh mũi thẳng, cho tới bờ môi... ...Đầu dần dần cúi thấp xuống, nhẹ nhàng tới bờ môi mỏng kia, rốt cục vẫn phải ngẩng đầu lên, thở dài, lại dừng lại, mình đang làm gì đây? Kỷ niệm sao? Không khỏi buồn cười.

Nếu nói là kỷ niệm, như thế nào một nụ hôn nhẹ nhàng cũng được tính là kỷ niệm sao?

Vẫn còn biết dừng lại là tốt rồi, ngày mai phải biết biết kiềm chế ánh mắt, nếu cứ như thế này nhìn y, sau này lại không thể từ bỏ được thì làm sao?

Đột nhiên nhớ tới một lời nói: “Tình yêu chân thành không phải cứ yêu mười năm là có được, sau đó thất tình lại thống khổ tới ba, bảy năm mới viên mãn, thất tình là lúc thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, sơn băng địa liệt [1], thế giới dường như sụp đổ, cảm giác mình giống như mất tất cả, không biết cười là như thế nào, thậm chí cứ như vậy mà bất tỉnh, nếu không sao có thể gọi là tình yêu?”

Khẽ cười rồi đứng lên, quả nhiên, Lâm Tiểu đã thấm thía câu nói trên bởi vì chính hắn đang trải qua, cuộc sống này của hắn còn có ý nghĩa gì nữa?

Chú thích:

[1]thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang, sơn băng địa liệt: trời đất biến đổi, mặt trời không chiếu sáng, núi lở băng tan.

28. Chương 28

Đã qua hai ngày, Sở Ưu ở nước ngoài gấp rút trở về, mấy bay vừa hạ cách còn chưa kịp trở về nhà đã lập tức qua xem Hứa Kiệt như thế nào, vừa vào cửa nhìn thấy Hứa Kiệt đang cuộn tròn người nằm trên ghế sa

lông ôm một cái gối xem tivi, thấy hấn liền cười rộ lên: “Ưu thiếu gia.”

Chỉ là không chịu đứng lên, không nhúc nhích, khuôn mặt tươi cười nhìn hấn, chỉ mấy ngày qua mà y đã lười thành như vậy.

Sở Ưu cười ngồi bên cạnh y, xoa bóp mặt y: “Răng người tốt rồi chứ? Người cũng không gầy đi chút nào, Tiểu Ảnh chăm sóc người cũng thật tốt.”

Hứa Kiệt bĩu môi: “Mỗi ngày hấn đều bức ta ăn cái này uống cái nọ, ta đã trở thành heo rồi, còn hại ta đau răng nữa.”

Sở Ưu cười ra tiếng: “Người như thế nào đã học được cách nói này của ai rồi, rõ ràng là đang làm nũng, người ăn nhiều đồ ngọt như vậy, đau răng làm sao có thể trách hấn được? Rõ ràng là do chính mình gây ra, lại còn có thể đổ hết tội lỗi lên người hấn, may mắn ta không phải là người không hiểu được tính cách của người.”

Hứa Kiệt nhăn nhó cái mũi, cười.

Sở Ưu hỏi y: “Đêm nay sao lại chỉ có một mình người, hấn đâu rồi? Bạn rộ tới như vậy ư?”

Hứa Kiệt không thèm để ý mà nói: “Hấn cũng không tính là bạn lắm, bình thường buổi tối đều ở nhà, hôm nay nghe bảo là có tiệc gì đó, nên đi ra ngoài rồi.”

Sở Ưu trong lòng không khỏi thấy kỳ quái, hấn rất rõ ràng về những buổi tiệc ấy, bắt quá chỉ là xã hội thương lưu xã giao cùng nhau, quần áo tóc tai bóng bẩy, đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt, nơi ấy toàn danh môn công tử, thực nữ yếu đuối cùng nhau liếc mắt đưa tình, bao nhiêu chính trị, tiền tài, hôn nhân cứ vậy mà hình thành ở đây, hấn nhớ rõ Lâm Tiểu đối với loại tiệc này luôn không có hứng thú, chẳng qua là ngại đắc tội với bậc cha chú trên thương trường, vì vậy mà ngay cả Sở Ưu cũng nể mặt mũi đi mấy lần, Lâm Tiểu ngược lại chưa bao giờ lộ mặt ra, hôm nay lại thật kỳ quái, không ở nhà cùng Tiểu Kiệt, lại chạy tới chỗ đó làm gì?

Thật là kỳ quái, nghĩ tới bắt quá chỉ là vì xã giao thì không có gì để trong lòng, vì vậy liền cười nói: “Vậy thì thật đúng lúc, ta tới chơi với người một lát, miễn cho người cảm thấy nhàm chán, lại đây, nhìn xem ta mang về cho người cái gì này.”

Một hộp lớn chứa rất nhiều thứ ăn cũng có mà dùng để chơi cũng có, Hứa Kiệt xem qua xem lại, tự nhiên cũng không phải là cái gì hiếm có, mở hộp ra, cầm từng thứ lên vuốt vuốt, nói đùa vài câu, quay qua nói với Sở Ưu: “Ưu thiếu gia, cho ta thêm một quả tặng nữa đi.”

Này cũng thật lạ, Sở Ưu nhìn Hứa Kiệt, đứa nhỏ này đòi hỏi thật nhiều nha, có phải bây giờ có Lâm Tiểu bên cạnh nên được sung ái muốn gì đều có không?

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, trên mặt cũng không dám biểu hiện gì, Hứa Kiệt mặt mũi rất mỏng, hơi chút chần chừ đã thấy mặt y chuyển tới hồng rồi, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc này, người muốn cái gì cứ nói, dù thế nào ta cũng sẽ không mắng người.”

Hứa Kiệt có chút ngượng ngùng nói: “Ta nghĩ muốn mua một căn nhà ở ngoài.”

Yêu cầu này thật kỳ quái, Sở Ưu cười nói: “Àch, ta còn nghĩ tới vấn đề nan giải gì lắm. Cũng không phải là người bắt ta phải hái sao trên trời, việc này là việc nhỏ, người cũng hỏi ta làm gì, tùy tiện lúc thời gian rảnh rồi gọi điện cho thư ký của ta bảo hấn xử lý giúp người là được rồi.”

Hứa Kiệt nói: “Ta cũng không phải là Tiểu Úc, ta chỉ là vệ sĩ của người, làm gì có mặt mũi lớn như vậy chứ, ta mới không cần làm như thế cho người khác cười đấy.”

Sở Ưu xoa xoa đầu y nói: “Ta đi tìm Tiểu Ảnh tính sổ, như thế nào lại dạy người thành như vậy chứ. Loại lời này mà người cũng không biết xấu hổ nói ra, ngày thường hai người các người thích gì, không phải ta đều đáp ứng người trước sau đấy mới đáp ứng Sở Ưu hay sao, từ trước đến nay ta đều xem người là huynh đệ, người cùng Tiểu Úc có gì khác nhau chứ? Người so với Tiểu Úc còn tùy hứng hơn, ta cái gì cũng đều cưng chiều người, Tiểu Úc còn trách ta thiên vị đây này.”

Nói xong cười ra tiếng “Ta ngược lại xuất ra một khoản tiền nhỏ này cũng không đáng gì, người đã tìm Lâm Tiểu nói chuyện chưa, hắn có chịu để cho người ra ngoài không vậy?”

Hứa Kiệt cũng cười không được nói: “Tìm hắn làm gì vậy, ta cùng hắn cũng không có vấn đề gì.”

Sở Ưu nói: “Người đã thích căn nhà nào nói cho ta biết địa chỉ, ngày mai ta cho người xử lý.”

Hứa Kiệt đỏ mặt, không biết nghĩ tới điều gì, nửa ngày mới nói: “Không có địa chỉ nào hết, ta chỉ thích một căn phòng bình thường, ở Mã Anh Chúc mà thôi, trần nhà làm bằng gỗ thoáng mát, sàn nhà được lát đá gạch hoa men sứ, mỗi gian phòng đều có cửa sổ hướng ra một vườn trồng đầy hoa cùng đường đi.”

Nói rất ôn nhu điềm mật, lại ngọt ngào, thì ra do y đang hình dung tới một căn nhà như thế.

Sở Ưu đã hiểu rõ, trong nội tâm liền bật cười, gật gật đầu nói: “Nguyên lai là như vậy, trách không được, ta còn đang thắc mắc tại sao hôm nay người lại đột nhiên muốn mua phòng, lại không tìm hắn, không phải là đang chờ ta trở về, nguyên lai là vì hắn a, Tiểu Kiệt, người đúng là đã trưởng thành rồi. Đã có rất nhiều điều muốn tâm sự rồi, thật sự là rất tốt.”

Hứa Kiệt trên mặt liền đỏ ửng, mắt long lanh thập phần động lòng người: “Ưu thiếu gia, người giúp ta giữ bí mật này, tuyệt đối không thể nói cho hắn biết đó.”

Sở Ưu nói: “Đương nhiên, đương nhiên, người muốn cho hắn một kinh hỉ, ta sao lại phá hỏng chuyện của người được chứ? Ta đều mặc kệ cho người xử lý hết, người yên tâm đi.”

Đang nói lại nghe tiếng ô tô, hai người đều tưởng rằng Lâm Tiểu đã trở về, nhưng mà người bước vào cửa lại là Sở Úc.

29. Chương 29

Không khí vốn đang im lặng nhưng Sở Úc tới một cái liền trở nên náo nhiệt, người còn chưa thấy đã nghe thấy tiếng kêu của hắn: “Hứa Kiệt, Hứa Kiệt!”

Vào cửa lại nhìn thấy Hứa Kiệt cùng Sở Ưu đang ngồi trên sa lông, thoáng cái liền bỏ nhào vào ***g ngược hắn: “Ca, Ca, người về rồi, như thế nào lại không báo cho ta biết, ngược lại còn chạy tới chỗ Hứa Kiệt, thật thiên vị mà.”

Sở Ưu ôm ấp hắn: “Người lại không có việc gì, ta ở bên kia nghe tin Hứa Kiệt bị đau răng, đương nhiên muốn tới xem như thế nào mới có thể yên tâm chứ, người cũng có việc gì đâu? Lỗi Lạc có khi dễ người không?”

Sở Úc cười: “Không! Không, không có, không biết hắn ăn trúng cái gì, hôm nay lại đối với ta vô cùng tốt.”

Sở Ưu giận tới tái mặt, vỗ một cái vào đầu hắn: “Người ít nói bậy một chút được không, có ai lại đi nói như người chứ”

Sở Úc giả làm mặt quỷ, lại đi gây chiến với Hứa Kiệt: “Này nghe nói Lâm Tiểu thích người, có phải hay không vậy?”

Hứa Kiệt lại đỏ mặt, không nói lời nào, chỉ hung hăng trừng hắn.

Sở Ưu lại cảm thấy hứng thú: “Tiểu Úc, người nghe ai nói vậy?”

Sở Úc cười đắc chí: “Lỗi lạc nha, hắn còn nói Lâm Tiểu rất tốt đấy.”

Sở Ưu cười nói: “Ừ, đúng là hắn rất tốt mà, nhìn ánh mắt hắn ta cũng đoán được phần nào.”

Còn nói: “Tiểu Úc, muện như vậy người còn chạy tới đây làm cái gì? Lỗi Lạc đêm nay sao lại thả cho người đi vậy?”

Sở Úc lại ở trong ***g ngực Sở Ưu bóp bóp cổ hần, cười nói: “Lỗi Lạc có buổi tiệc thân cận gì đó nên đi rồi, ngày đó Hứa Kiệt tới tìm ta có việc, thừa dịp hôm nay rảnh rồi nên ta tới đây thôi. Như thế nào Lâm Tiểu lại không ở nhà? Vốn muốn hỏi hần chút việc.”

Sở Ưu cả kinh: “Tiệc thân cận? Là có ý gì?”

Sở Úc không thêm để ý cười: “Hần nói cái gì tiệc tối, còn nói cái gì toàn anh em thân cận, bảo ta đi cùng hần, nhưng ta không thích, nên mới không đi, đành để hần đi một mình rồi.”

Lời nói nửa giả nửa thật, Hứa Kiệt nghe được liền hỏi hần: “Tiệc tối gì vậy?”

Sở Ưu biết rõ Sở Úc nói chuyện không có chừng mực, sợ Hứa Kiệt hiểu lầm, vội nói: “Còn không phải những cái kia thật nhàm chán, chắc lại có mấy nhân vật nổi tiếng, không đi sẽ mất mặt cho bọn họ.”

Hứa Kiệt gật gật đầu, nghe sở Ưu nói vậy thì chính là như vậy đi, cũng không để vào lòng.

Sở Ưu lại giáo huấn Sở Úc: “Người ít nói đi một vài câu, cái gì chưa hiểu rõ thì đừng nói, tốt hơn hết là lo cho chính bản thân mình trước đi, người tới đây nói bậy bạ gì vậy, người ta cùng người không giống nhau đâu.”

Sở Úc bĩu môi, thập phần không cho là đúng, bắt quá ca ca nói thì phải nghe thôi: “Lần này là Hứa Kiệt có chuyện muốn hỏi ta, cũng không phải là ta chen miệng vào, có phải hay không Hứa Kiệt? Người phải đòi lại công bằng cho ta.”

Hứa Kiệt cúi đầu, suy nghĩ nửa ngày, nhất thời nói không ra.

Sở Ưu thấy buồn cười, biết rõ nguyên nhân là vì Lâm Tiểu, không biết có gì phức tạp phải tìm Sở Úc tính kể chứ?

Nhìn y cúi đầu, lộ rõ cằm cổ tuyết trắng, xinh đẹp, trên mặt lại có chút đỏ ửng, thật là làm cho người khác yêu thương, Sở Ưu trong nội tâm cảm thấy mềm nhũn: “Tiểu Kiệt, đến cùng là làm sao vậy? Nói cho ta biết, ta giúp người giải quyết, sẽ không để cho người phải khổ sở đâu.”

Hứa Kiệt ngẩng đầu lên nhìn hần, nói: “Không đúng, ta chỉ muốn hỏi Tiểu Úc một chút, nếu là hần, có phải Lỗi Lạc làm cái gì người cũng cao hứng phải không?”

Sở Úc nghĩ ngợi nửa ngày rồi nói: “Không biết, nếu hần thực tâm làm cho ta, thì tất nhiên là ta rất cao hứng rồi.”

Hứa Kiệt nghĩ tới suy nghĩ của mình cũng không cảm thấy gì, ngược lại Sở Ưu lại thấy trong nội tâm đau xót, trêu mếu sờ sờ gương mặt Tiểu Úc.

Sở Úc nắm tay ca ca, đối với Hứa Kiệt nói: “Cái đó rất khó nói, nếu như hần cứ làm phiền người để làm hài lòng hần, như vậy loại người này thật không đáng để nhắc tới. Huống chi hần đã vì người mà hao tâm tổn trí suốt mười năm qua chỉ để làm người không phiền long, hôm nay ta cũng muốn qua đây xem có gì vui không, ta phải xem hết mới được.”

Sở Ưu vội nói: “Tiểu Úc, người như thế nào lại có thể nói như vậy? Cảm tình là chuyện của hai người, tự nhiên muốn hai người đều phải hao tâm tổn trí đầu qua đầu lại chục năm làm cái gì, như thế sao có thể tìm được niềm vui chứ? Tiểu Kiệt phải như vậy mới đúng.”

Hứa Kiệt vẫn còn cúi đầu, không nói lời nào.

Sở Úc nháy mắt mấy cái, hỏi Hứa Kiệt: “Người tới cùng là muốn hần phải như thế nào mới đáp ứng hần?”

Hứa Kiệt chậm rãi nói ra: “Mấy ngày gần đây hần dường như không được vui, thỉnh thoảng ngồi ngơ ngác một mình, có đôi khi phải gọi vài ba tiếng hần mới có phản ứng, hỏi hần vừa rồi đang nghĩ gì, hần đều lắc đầu, thật là...”

Sở Úc cười nói: “Đơn giản thôi, người suy nghĩ lại xem hần mấy ngày hôm trước muốn cái gì, hoặc là trong lúc vô tình có đưa ra đòi hỏi gì không?”

Hứa Kiệt nói: “Ta có nghĩ ra cũng sẽ không nói cho người biết, chắc chắn người sẽ chê cười ta cho xem.”

Lại nhin không được hung hăng trừng hấn.

Sở Ưu ngồi một bên cười, tiếp tục im lặng không nói lời nào để cho hai tên tiểu tử này đấu khẩu cùng nhau.

Sở Ưu nghĩ nghĩ, đắc ý nói: “VẬY trước khi hấn mất hứng là vì lý do gì, người suy nghĩ thật kỹ, hấn ngày đó vẫn còn cao hứng, sau đó tự nhiên lại mất hứng, thử xem lúc đó có chuyện gì kỳ quái không?”

Hứa Kiệt đột nhiên chăm chú, trầm mặc một lúc.

Sở Ưu một bên cười.

Sở Ưu thấy thú vị, trong nội tâm cũng cảm thấy thật cao hứng, Tiểu Kiệt có lẽ cuối cùng cũng đã hiểu ra, Tiểu Ảnh cả chục năm nay hao tâm tổn trí, cay đắng trong tình yêu này cuối cùng có lẽ cũng đã có kết quả, hấn sẽ nhanh chóng vui vẻ lại thôi, Tiểu Kiệt tính tình đơn thuần như vậy, cũng chỉ có thể giao cho Tiểu Ảnh hấn mới thật sự yên tâm.

Qua một hồi rất lâu, Hứa Kiệt thoáng cái kêu lên: “Ah, ta đã biết, hấn thật sự là quỷ hẹp hòi mà.”

Sở Ưu vội chen vào: “Như thế nào, là cái gì vậy? Nói thử ta nghe xem?”

Hứa Kiệt nói: “Hấn muốn gọi ta về làm vệ sĩ cho hấn, ta bảo ta đã là bảo tiêu của Ưu thiếu gia rồi, làm sao có thể đáp ứng, hấn tức giận mà, thật là keo kiệt quá đi.”

Sở Ưu cười rộ lên: “Ta còn tưởng chuyện gì quan trọng, đại sự lắm chứ, nguyên lai là hấn ghen, người nếu muốn hấn vui vẻ, ta nghĩ nên đáp ứng hấn đi, như vậy không phải tốt sao?”

Sở Ưu cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy? Lâm Tiểu không phải là dạng người này, thường ngày hấn yêu thương chiều chuộng Tiểu Kiệt như vậy, hiện tại sẽ không vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà giận đối với y. Chuyện không phải như thế chứ?

Nghĩ tới trước kia, Lâm Tiểu luôn muốn y tự do, mới chạy tới chỗ hấn dùng tất cả các biện pháp dụ dỗ, lôi kéo, nhưng Hứa Kiệt cũng không quay đầu lại, hấn còn không sinh khí, chỉ nói: “Chỉ cần y vui vẻ, mọi thứ khác đều không quan trọng.”

Chuyện này chắc chắn là Hứa Kiệt hiểu sai ý rồi.

Nhất thời không nghĩ ra, nhưng chỉ đối với Hứa Kiệt nói: “Tiểu Ảnh làm chuyện gì cũng nghĩ tốt cho người, người nhường hấn một chút cũng không có gì là thiệt thòi, ta hiện giờ cũng đã ổn định rất nhiều rồi cũng không cần người phải vất vả nguy hiểm như ngày xưa nữa, ta thấy Mục Vân đang rất bận rộn lo chuyện công ty, bên hấn giờ cũng đang thiếu người, người ở bên cạnh hấn cũng tốt, như vậy ta có thể yên tâm một chút.”

Hứa Kiệt có chút do dự: “Cái này chẳng phải là quá dung túng hấn hay sao?”

Sở Ưu cười nói: “Nói vậy, Tiểu Ảnh sao có thể là người như vậy, người chỉ cần vui vẻ là hấn cao hứng rồi, người tốt như vậy, cần thận người ta cướp đi mất đấy.”

Hứa Kiệt nhăn nhó cái mũi: “Cướp thì cướp đi, ai bảo hấn khinh địch, bị người ta cướp đi cũng không có gì lạ.”

Nói thì nói như thế, rốt cuộc là y vẫn đồng ý, chỉ có thể nói: “Cứ để cho hấn sinh khí mấy ngày nữa ta mới cho hấn biết.”

Sở Ưu vỗ tay tán thưởng.

Sở Ưu cười, dù sao cũng nuông chiều y quá đáng, lại biết rõ Lâm Tiểu đối với y cũng một bộ dạng như thế, tốt hơn hết là nên đi theo Tiểu Ảnh đi, hấn cũng lười quản.

30. Chương 30

Bọn hắn ngồi nói chuyện một lúc, tới lúc muộn cũng chưa thấy Lâm Tiểu trở về, Lỗ Lạc ngược lại lại tới đón người, Hứa Kiệt nhớ kỹ trước kia Lỗ Lạc là một người không tốt, cho nên cũng không để ý tới hắn lắm, Tiểu Úc nhìn thấy hắn liền bưng bưng không để ý ai cả chạy vào ***g ngực hắn, thấy Hứa Kiệt buồn cười, Tiểu Úc nghĩ, nếu hắn có một cái đuôi lúc này nhất định sẽ quất mạnh cho Hứa Kiệt một cái.

Lỗ Lạc ôm lấy hắn cười nói: “Đã muộn như vậy, trở về được chưa?”

Tiểu Úc nói: “Được!!! Dù sao Tiểu Kiệt gặp lại người liền trưng cái bộ mặt thối kia, chúng ta không cần để ý tới y nữa, đi thôi.”

Sở Ưu cũng nói: “Tiểu Kiệt, ta hôm nay cũng vừa bay về, hiện tại cũng đã cảm thấy hơi mệt ta cũng nên về rồi, người ở lại ngoan ngoãn nha.”

Lại quay đầu nói với Lỗ Lạc: “Hôm nay người vận khí tốt, ta đây liền cho người một cơ hội, người lái xe đưa ta về đi.”

Tiểu Úc cùng Lỗ Lạc đồng loạt cười rộ lên, Lỗ Lạc nói: “Ca ca đã phân phó, ta đây nào dám trái ý.”

Hứa Kiệt trong lòng cũng thấy không thoải mái, liền phát phát tay, ý bảo bọn họ rời đi đi.

Trong phòng khách lại trở nên yên lặng, Hứa Kiệt vẫn bộ dạng như lúc đầu, cuộn tròn người nằm trên sa lông, ôm gối, nghĩ nghĩ một lúc trên mặt liền hiện lên nét cười, nghĩ tới chờ một thời gian ngắn Sở Ưu chuẩn bị cho y một căn phòng cùng đồ đạc tốt, liền muốn kéo Lâm Tiểu tới đây, đi tới căn phòng đó ở, lúc đó... ..

Tưởng tượng thấy dáng vẻ đầy kinh hỉ của Lâm Tiểu, trong nội tâm y chợt trở nên ngọt ngào muốn chết, trên mặt càng cười rộ lên, không ngừng vui vẻ, tại đêm yên tĩnh này lại đang có một luồng sóng rạo rực của y.

Lâm Tiểu sau khi vào cửa liền chứng kiến được cảnh này, người nọ đang ôm một cái gối mềm, im lặng nằm trên sa lông, đầu hơi nghiêng không biết là đang nghĩ tới cái gì, gương mặt cười tươi, ở dưới ánh đèn của phòng khách càng thêm nhu hòa, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Nhất thời không thể bước tiếp, chỉ biết chôn chân ở cửa yên lặng ngắm nhìn y, trong nội tâm lại bắt đầu đau đớn, chỉ cảm thấy như hàng nghìn cái kim nhọn đang đâm vào trái tim hắn, càng ngày càng đau đớn, sắp không thở nổi, lại không thể giẫy dụa được.

Mấy ngày qua hắn đã suy nghĩ kỹ rồi, mọi chuyện cũng đã minh bạch rồi, hắn biết rõ mình phải làm như thế nào, nhưng mà vẫn không thể ngăn được những cơn đau này.

Cũng không biết hắn đã im lặng đứng đó bao lâu, Hứa Kiệt ngẩng đầu lên nhìn thấy một người đang đứng ở cửa chăm chú nhìn mình, liền không nhịn được cười: “Người đã trở về.”

Lâm Tiểu lúc này mới bước qua chỗ y, ngồi xuống bên cạnh y cười nói: “Muộn như vậy, tại sao còn chưa đi ngủ? Không buồn ngủ sao?”

Hứa Kiệt nói: “Vừa rồi Ưu thiếu gia cùng Úc thiếu gia tới chơi, vừa mới đi xong, bên kia có một ít đồ do Ưu thiếu gia mang tới đây.”

Lâm Tiểu gật đầu, quả nhiên, không trách y lại vui vẻ như thế.

Mình cũng phải vui vẻ lên, chỉ cần y vui là mình vui mà.

Hứa Kiệt ghé sát vào người hắn, nhả mồm hỏi: “Người uống rượu sao? Một thân toàn mùi rượu, thật là thối chết đi được, nhanh đi tắm đi.”

Lâm Tiểu không khỏi thấy kỳ quái: “Ta uống một ít rượu đồ ở chỗ tiệc mà thôi, làm sao lại nghiêm trọng như thế được, người một chút rượu cũng chưa bao giờ uống qua sao?”

Hứa Kiệt gật đầu: “Ừm, ta tuyệt đối chưa uống rượu bao giờ, ta không thích bộ dạng lúc say rượu.”

Lâm Tiểu cười rộ lên: “Ta nhất định phải nhìn người uống rượu mới được, thật muốn nhìn thấy dáng vẻ lúc say rượu của người.”

Hứa Kiệt trừng mắt: “Sẽ nổi điên lên đánh người, người còn muốn xem hay không?”

Lâm Tiểu cười tới nỗi gập cả lưng.

Chờ hắn cười đủ rồi, Hứa Kiệt liền dục hắn đi tắm rửa: “Nhanh đi tắm rửa đi, ta buồn ngủ lắm rồi, biết thế sẽ không chờ người về nữa.”

Lâm Tiểu liền đứng dậy cùng y lên phòng ngủ trên lầu, một bên lơ đãng nói: “Người không phải là ngồi chơi với bọn Sở Ưu sao, tại sao lại bảo là đang chờ ta chứ.”

Hứa Kiệt quay đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn hắn: “Đương nhiên là chờ người rồi, bọn hắn là cái gì mà dám quần giặc ngủ của ta chứ.”

Lâm Tiểu không nói ra lời, chỉ cảm thấy trong nội tâm mềm nhũn, có chút vui vẻ.

Nếu không phải đã sớm biết rõ sự tình, chỉ sợ liền nghĩ Hứa Kiệt cũng có tình cảm với mình.

Đáng tiếc...

Hết lần này tới lần khác hắn đã hiểu rõ tất cả.

31. Chương 31

Suy cho cùng hắn vốn là thế gia đệ tử, danh môn công tử, trong nhà quyền quý, thừa kế của ông cha, lại còn cái danh hắc đạo hô phong hoán vũ, cộng thêm đáng người cao ngất, mày kiếm mắt sáng, vô cùng anh tuấn, Lâm Tiểu cùng người khác lần đầu tiên xã giao gặp mặt liền làm cho người ta không khỏi ngưỡng mộ. Làm cho cô của hắn không khỏi đắc ý: “Hài tử của nhà ta ai cũng đều hoàn mỹ.”

Nghe được lại có người ở trong lòng liền tự bình luận, Lâm Tiểu nói: “Khí độ ung dung, sau này tất nhiên phải thành đạt nổi bật rồi.”

Có người tiếp lời: “Làm gì phải nói tới sau này? Năm nay mới 28 cũng đã muốn đánh hạ cả một mảnh giang sơn rồi, người so với Sở Ưu cũng không thua kém gì.”

Càng đắc ý dương dương tự đắc, hai ngày hôm nay đều vất vả xây dựng cho Lâm Tiểu một cái danh sách dài: “Tiểu Ảnh, người xem thử cái này đi, rồi tùy tiện chọn lấy một người.”

Lâm Tiểu giật mình cười lớn, đây giống như thị trường buôn bán người vậy, người chứ có phải hàng hóa đâu mà bảo tùy tiện chọn lấy chứ?

Cầm lấy xem qua, người làm trong ngân hàng, xí nghiệp lớn tất cả đều có, tất cả các đại gia tập đoàn từ chính phủ tới quan viên cao cấp trên dưới đều nổi danh, tin tưởng nếu hắn chịu biểu hiện một chút, chỉ sợ công chúa cũng sẽ về tay hắn.

Lâm Tiểu ta hôm nay là đang tuyển chọn mỹ nữ xinh đẹp sao?

Nhiều năm như vậy, trong mắt hắn cũng chỉ có một người, cũng không biết chính mình nguyên lai là muốn thể loại như thế nào nữa?

Cô hắn liền đánh nhẹ lên trán hắn một cái cười nói: “Sớm nói cho người biết dù cho phong cảnh bên ngoài có tốt như thế nào, người chắc chắn cũng sẽ không biết cái gì mà, đúng là thanh tâm quả dục, người cùng hòa thượng cũng không khác nhau là mấy.”

Lâm Tiểu cười nói: “Hắn đây vốn là những người không có tài năng gì, mới rơi vào danh sách này đấy chứ?”

Cô cười nói: “Nhân tài không phải là không có, chỉ là người chu đáo thì không nhiều lắm, tựa như tương gia công tử trong nhà nhưng thực ra lại là hào phú, lại sinh tốt, ăn chơi, gái gú, bài bạc gì đều tinh thông, Lý thiếu gia ngược lại rất trung thực, vốn lớn lên bình dị như những người khác, đừng nói phong hoa tuyết

nguyệt, ngay cả nói chuyện cũng nửa ngày đều im lặng, một câu cũng không thể nói. Còn có tiểu tử bạch gia kia, cái gì cũng tốt, chịu khó tiến bộ, chỉ là lớn lên để tóc húi cua, lần trước mấy tiểu thư tranh dành xôn xao cả dư luận, làm náo nhiệt hết cả một thời gian.”

Nhìn Lâm Tiểu mở to hai mắt, giống như không chịu nổi.

Vẫn còn rất nhiều thực nữ của trường Anh quốc đây này.

Lâm Tiểu nói: “Ta đây yêu cầu cũng không cao, chỉ cần lớn lên trông cũng được, tính cách ôn nhu, có thể ở nhà an phận sinh con, đừng gây chuyện gì là tốt rồi.”

Cô hần thập phần thất vọng: “Người như vậy thì có hàng trăm người phù hợp, người chọn đại một người chẳng phải được sao?”

Lâm Tiểu cười: “Ta thuở nhỏ không có cha mẹ, đều do cô chú chiều cổ, đây là chuyện đại sự, chỉ cần cô chú trì làm chủ cho ta là được rồi, không cần phiền toái, cô thích như thế nào, thì như vậy được không?”

Nói ra đúng là có phần thê lương.

Cô hần nhìn hần, nửa ngày mới nói: “Cho tới bây giờ ta cũng không thể hiểu rõ rốt cuộc là người đang nghĩ những gì, trước kia một mực muốn đi theo con đường hắc đạo, lăn lộn hết chỗ này đến chỗ khác, làm hết trò này tới trò khác, hôm nay như thế nào lại bày ra cái trò này? Kết hôn là chuyện tốt, nhưng ta thấy giống như đang ủy khuất chính người vậy?”

Lâm Tiểu im lặng, không nói gì.

Kỳ thật đúng là hần có điểm cam chịu, cả đời này đã nguyện ý thất bại, hần rốt cuộc cũng đã minh bạch, cả đời này hần cũng không thể chiếm được người nọ, vì vậy mới phải nghĩ tới vấn đề giống như đang tuyển vợ này, Cứ như vậy an phận kết hôn, sinh mấy hài tử, tất cả mọi người đều vui vẻ, như vậy cũng như an ủi được bố mẹ rồi. Đã tổn tâm tư suy nghĩ như vậy, như thế nào tới lúc bắt đầu thì lại thành ra như thế này.

Cô hần thở dài: “Tốt, ta liền giúp người tuyển, chỉ là người tự mình nghĩ cho mình bạch đi, đừng ủy khuất chính mình là được rồi.”

Lâm Tiểu cười đáp ứng, lại nói chút lời ngon ngọt với cô, cho tới lúc chiều, cô giữ hần lại ăn điểm tâm, cô làm bánh hoa cúc, dùng hoa cúc, đường, bột gạo làm vỏ, chân giò hun khói, tôm bóc vỏ, nấm hương làm nhân, sau đó gói lại, nướng lửa nhỏ là thành bánh. Hương vị thơm ngát, Lâm Tiểu rất muốn thưởng thức, lại nghĩ tới Hứa Kiệt, liền nói cô gói cho mình một đĩa mang về tối ăn, nhưng thực ra là mang về cho Hứa Kiệt nếm thử, sau đó ngồi một lúc, liền cáo từ đi về.

Hứa Kiệt quả nhiên là ưa thích, cơm tối cũng không ăn, đem đĩa kia ăn hết, ăn xong mới nói: “Ôi, ta ăn hết rồi, người ăn cái gì bây giờ?”

Lâm Tiểu cười xoa xoa đầu y: “Người ăn là được rồi, ta buổi chiều đã ăn rồi, đây là đặc biệt mang về cho người.”

Còn nói: “Cho dù ta không ăn, cũng không thể đoạt của người, người lúc nào thì cùng ta khách khí như cây chứ?”

Hứa Kiệt liền cười: “Ta sợ người giận ta mà, người rõ ràng là quý hẹp hòi.”

Lâm Tiểu không phục: “Ta là quý hẹp hòi? Điều này không phải chứ, là ta lúc nào hẹp hòi, tức giận chứ? Người nói thử xem.”

Hứa Kiệt bĩu môi: “Rõ ràng tức giận, người còn lén lút sau lưng ta sinh khí, đừng cho là ta không thấy nha, rõ ràng là quý hẹp hòi.”

Lâm Tiểu thật sự cảm thấy bật cười: “Vụng trộm, ta có bao giờ vụng trộm lén lút sinh khí chứ, thật oan uổng mà.”

Hứa Kiệt nghiêng đầu nhìn hần, hai mắt sáng rực: “Ta nói có là có mà, bắt quá, ta có chứng cứ mà.”

Không cho là đúng.

Lâm Tiểu nhin không được cười rộ lên, Tiểu gia hỏa này, nguyên lai lại cố chấp tới như vậy.

32. Chương 32

Quả nhiên sau một thời gian rất nhanh, khoảng mấy ngày, Lâm Tiểu liền cùng bạn gái mới xuất hiện, mặc dù chính mình không thêm để ý, mà mặc kệ cho cô của mình tự ý quyết định chọn lựa, cô gái này tất cả các phương diện đều tốt, ôn nhu uyển chuyển, lại vô cùng hiểu chuyện, tự nhiên hào phóng, chỉ là gia cảnh không tốt lắm, so với Lâm Tiểu còn kém xa.

Cô hần nói: “Dáng vẻ của người như vậy thì phải chọn một nữ hài tử tốt chút, kém một chút tất nhiên cũng không thể tự cao tự đại được, người không phải cũng không để ý sao, hưởng hồ, tránh cho người sau này đổi ý, không cần người ta nữa cũng dễ dàng giải quyết hơn.”

Ngụ ý của cô đương nhiên là không tin tưởng hần còn gì.

Lâm Tiểu cười khổ, người của Lâm gia quả nhiên lợi hại, nói câu nào sâu sắc câu đấy, hần thiếu chút nữa vì chặt vật mà bỏ chạy rồi.

Nhưng cũng chỉ cười nói: “Cô lại nói giỡn rồi, ta đâu xem chuyện này là chuyện vui đùa chứ, ta tất nhiên phải coi trọng người ta rồi, cô cứ yên tâm đi.”

Cô hần đem ánh mắt nhìn hần một lần nữa, hàm ý không tin tưởng, sau đấy không hề để ý tới hần nữa.

Lâm Tiểu lúc này mới bước ra ngoài.

Nữ hài tử kia gọi là Hàn Bảo Nhi, là nữ sinh của trường Anh quốc, cùng đa số những người khác học khoa văn học ở đó, điều đó là đương nhiên, chẳng nhẽ nữ tử còn đi học máy móc, điện tử gì đó hay sao? Học văn học, sau này giao lưu xã giao với bên ngoài cũng có thể khôn khéo mà đối đáp, sau này có thể đem văn chương ra bàn luận, chủ đề này cũng rất trang nhã, có thể thể hiện được nét đẹp nội tâm, vì vậy cũng không cần lo lắng thời gian sau này ở cùng nhau sẽ tẻ nhạt.

Khó hiểu chính là, mặc dù gia đình người ta làm trong giới ngân hàng, lại độc nhất chỉ có mỗi cô ta là con, tốt xấu gì sau này cũng có hàng vạn người hầu hạ, nhưng nữ tử này ngược lại không phải là mẫu người quen được chiều chuộng, cũng không muốn bạn trai phải đưa đi đón về, mỗi lần hẹn hò đều cùng nàng ăn cơm, khiêu vũ, mỗi lần hẹn cũng không đến trễ quá lâu, bất người khác phải chờ đợi, chỉ là đúng theo phong tục, thực nữ thì phải đến chậm mười lăm phút mà thôi, ăn mặc lại sang trọng mà cũng trang nhã, cư xử dịu dàng, nhã nhặn, đúng là cũng không tệ.

Chính là lúc cùng này hẹn hò, Lâm Tiểu có lần thầm nghĩ, nhìn xem Bảo Nhi ưu nhã uống café thật nho nhã, đây cũng là rất tốt, sau này mang nàng ra ngoài cũng không mất thể diện, lại làm cho người khác cảm thấy thể tử của hần rất tốt.

Đi ra ngoài nói chuyện làm ăn, nàng còn có thể giúp hần xã giao này nọ, hiểu được chuyện gì mình nên làm, chuyện gì không nên làm, không tự tác quái, ra về này nọ, sau này có cái gì không ổn thỏa cũng dễ dàng giải quyết hơn, không tới mức phải đau đầu suy nghĩ nhiều.

Không biết như thế nào, Lâm Tiểu ngắm nhìn mỹ nữ dưới ánh đèn mờ lung, đột nhiên buông quơ thốt ra câu nói: “Như hoa mỹ quyến, như nước năm xưa.” Trong lòng lại mơ hồ nổi lên một trận đau nhức, những năm tháng trước kia thật sự đã đi vào quá khứ rồi sao?

Vì vậy cách mấy ngày sau liền cùng Bảo Nhi hẹn hò lần nữa, Lâm Tiểu lần này cũng biểu hiện ôn nhu săn sóc. Tổ ra là một nam nhân tốt, kỳ thật cũng không quá khó khăn, ăn cơm xem phim, uống café, sau đấy tặng quà cho người ta, dáng vẻ vô cùng anh tuấn tiêu sái, ăn nói thông dong, liền cứ thế mà làm cho tâm hồn thiếu nữ yêu quý.

Bất quá có chút không thú vị bằng ở nhà xem Hứa Kiệt ngủ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn hơi ửng đỏ đang ngủ làm hần muốn cắn một ngụm.

Hắn lại không hiểu khoảng thời gian này Hứa Kiệt cũng rất bận rộn, mỗi ngày đều chạy ra ngoài, không biết là đang làm cái gì nữa.

Hắn chỉ loáng thoáng nghe qua y muốn làm vũ khí gì đấy, đã tìm hiểu tư liệu từ lâu rồi, còn đặc ý nói bên cạnh y có hai hacker cao thủ, một người hắn không biết, còn một người nữa hắn phải dụ dỗ mãi y mới chịu nói cho hắn biết, đó là Tiểu Úc.

Hại hắn giật mình, tiểu hài tử đáng yêu kia có thể làm cái gì chứ?

Thoạt nhìn hắn giống như học sinh cấp ba, sao có thể là cao thủ Hacker chứ?

Hứa Kiệt liền cười bảo hắn kiến thức hạn hẹp, Tiểu Úc đã sớm trở thành đại danh tiếng tầm lưng lầy, chỉ là không lộ diện thôi, hắn đã từng làm mấy vụ án đặc biệt nhưng lại không thích đi theo giới này nên từ bỏ thôi.

Lâm Tiểu vẫn cảm thấy không thể tin được, hắn cùng Hứa Kiệt còn tranh nhau mấy viên đường, cùng y nhảy qua nhảy lại hồ hét trên ghế sa lông sao có thể lợi hại như thế chứ?

“Lâm Tiểu?”

Ah, là mỹ nhân gọi, Lâm Tiểu bối rối, phục hồi lại tinh thần, mỉm cười nói: “Sao vậy, Bảo Nhi?”

Bảo Nhi hơi oán trách: “Người nghĩ gì mà mất hồn như vậy? Có phải cảm thấy ta không thú vị phải không?”

Đúng là rất có chừng mực, nếu như nàng hoàn toàn im lặng sẽ làm cho không khí thêm ngưng đọng không thú vị, nhưng lại có nửa điểm làm nũng hơi oán trách đương nhiên là rất đúng lúc.

Lâm Tiểu bối rối cười: “Chỉ là nghĩ sau này cùng người một chỗ liền nhịn không được cười thôi.”

Bảo Nhi nhẹ nhàng nhõng nhẽo cười, có vẻ rất thỏa mãn với câu trả lời của hắn.

Lâm Tiểu xem đồng hồ sau đó nói: “Bảo Nhi, để ta tiễn người về nhà, sợ ở lại muộn cha người sẽ trách ta.”

Nhưng thật ra là hắn đang rất nhớ Hứa Kiệt, cũng không biết bây giờ y đang làm gì nữa, Hứa Kiệt có đang ngồi chờ hắn ở trên sa lông không, có mấy lần hắn về muộn trông thấy Hứa Kiệt đang mắt nhắm mắt mở cuộn tròn người trên sa lông chờ hắn, bảo y đi ngủ trước như thế nào cũng không chịu nghe lời, ngày hôm sau vẫn cứ như vậy chờ hắn.

Trong mắt lộ vẻ mệt mỏi, buồn ngủ, thấy hắn trở về liền cười thật tươi đón hắn, sau đó nhẹ nhàng trách cứ hắn tại sao lại về muộn như thế, sau đấy lại một mực tiến vào ***g ngực hắn, như thế nào cũng không chịu động đậy, sau đấy cùng hắn lên lầu, trên đường mắt nhắm mắt mở cùng hắn nói chuyện vô cùng ngọt ngào, một hồi sau liền ngủ say, làm cho Lâm Tiểu không còn biện pháp.

33. Chương 33

Qua mấy ngày, đêm hôm đó trời đầy sao, liền nghĩ tới hôm sau chắc chắn sẽ là một ngày nắng đẹp, Hứa Kiệt ôm một bọc khoai tây chiên nằm trên ghế sa lông xem phim khoa học viễn tưởng của Hollywood, mặt mày hớn hớn, hắn chỉ hận không thể xông lên cắn một ngụm.

Lâm Tiểu hôm nay lại không có việc gì cần ra ngoài nên ở nhà, liền ngồi đọc tài liệu dưới mặt đất trước ghế sofa.

Thật không hiểu Lâm Tiểu học ở đâu cách tĩnh tâm hay như vậy, trong phim đang có chuyện kinh thiên động địa, vô cùng khải tượng khủng khiếp, vậy mà hắn vẫn yên lặng xem tài liệu được, lại còn hết sức chăm chú, một chút cũng không bị ảnh hưởng, thật lợi hại mà.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ tới vấn đề này không biết xử lý như thế nào, đột nhiên thấy sau lưng có một luồng khí truyền tới, thoỉ thoỉ rất ngứa cổ, như một phản xạ có điều kiện hắn liền quay đầu nhìn lại, một khuôn mặt phóng đại thật xinh đẹp đang túm túm trước mặt hắn, làm hắn không thể không giật mình, trong lòng tim không khỏi đập mạnh từng hồi.

Nguyên lai là Hứa Kiệt từ trên ghế salon vươn người xuống, cúi người xem hẩn làm việc.

Thoáng một cái đem mặt héch lên: “Làm sao vậy?”

Hứa Kiệt cười hì hì, bắt tay vòng qua cổ hẩn không để cho mình rơi xuống ghế sa lông, oán trách mà nói: “Tránh cái gì, ta cũng sẽ không ăn thịt người đâu, ta chỉ là đang xem người làm cái gì thôi, thật là nhàm chán mà”

Lâm Tiểu cười rộ lên, đem tài liệu đặt sang một bên: “Người xem tivi rất chăm chú nha, tại sao lại kêu nhàm chán rồi hả?”

Hứa Kiệt nói: “Người đọc tài liệu làm sao biết phim hay hay dở chứ, phim thực không có ý nghĩa mà.”

Lâm Tiểu xoa xoa đầu y: “Người ta đã mất công bỏ ra bao nhiêu công sức mới dựng nên một bộ phim như thế, người tại sao không cảm kích?”

Hứa Kiệt nhăn nhăn cái mũi cười thật rạng rỡ: “Vậy tại sao người không xem, lại ở chỗ này tự kỉ cùng đồng giấy tờ này chứ.”

Lâm Tiểu nghe theo lời y, bắt đầu ngồi lên ghế sa lông cùng y xem phim, y giống như con gấu koala một mực ôm lấy hẩn không tha, giống như bị dính trên người hẩn vậy, y rúc vào ***g ngực hẩn thủ thủ: “Người thật kỳ quái, xem tài liệu thì không vào thư phòng lại ngồi dưới mặt đất xem làm gì chứ?”

Lâm Tiểu nói: “Ở đâu xem mà không giống nhau chứ, làm sao phải xem xét kỹ nên chọn chỗ nào chứ?”

Lại muốn nói tiếp: “Tiểu Kiệt, ngày mai ta phải đi công tác vài ngày, người trở về hay vẫn ở lại đây?”

“Ồ! Đi công tác? Đi đâu vậy?”

“Có một lô hàng ta muốn tự mình đi kiểm tra một chút, ở Pháp, rất nhanh liền quay về thôi.”

Hứa Kiệt hai mắt sáng lên: “Ta đi cùng người nha, ta muốn đi xem xét một chút.”

Lâm Tiểu lắc đầu: “Người đi làm cái gì, ta không phải là đi chơi, rất bận rộn, không rảnh đi chơi cùng người, một mình người đi chơi sẽ không thú vị đâu.”

Hứa Kiệt chu môi.

Lâm Tiểu cảm thấy buồn cười, theo thói quen liền trấn an y: “Ta chỉ đi vài ngày thôi, người cho dù đi theo cũng sẽ không chơi đùa thoải mái đâu chờ ta xử lý xong nhóm hàng này, sau đó ta sẽ cùng người đi dạo chơi châu Âu mấy tháng, người thấy được không?”

Hứa Kiệt cười rộ lên: “Thật không? Nói là phải giữ lời nha.”

Lâm Tiểu cười: “Người nói thật kỳ quái, ta có bao giờ gạt người chưa? Người còn không tin ta?”

Hứa Kiệt mặt mày hớn hở, còn nói: “Chuyến đi này có nguy hiểm không? Ta cùng đi với người biết đâu có thể giúp chút gì đó cho người.”

Lâm Tiểu nói: “Không có gì nguy hiểm đâu, là bằng hữu hợp tác đã lâu năm rồi, Mục Vân cũng đi cùng với ta, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Hứa Kiệt gật gật đầu, bắt quá vẫn không tránh khỏi lăm bầm một lúc.

Lâm Tiểu nhin không được liền cười, bắt quá, dù nói như thế nào, về công hay tư đều không thể mang Hứa Kiệt đi cùng được, dù sao y vẫn còn là người của Sở Ưu, vẫn không phải là người của hẩn, không có nguy hiểm gì thì cũng không cần dẫn y đi cùng, mà có nguy hiểm lại càng không thể cho y đi.

Chỉ là, trong thâm tâm vẫn muốn cùng Hứa Kiệt đi đâu đó một chút, hẩn vẫn nhớ từng cùng Sở Ưu ở trong hoa viên nói như sau: “Tiểu Ảnh, có rảnh rồi thì mang Hứa Kiệt ra ngoài dạo chơi, ta cũng không biết vì sao y rất muốn ra ngoài chơi...”

Đáp ứng tâm nguyện của hẩn, kỳ thực cũng không phải là tâm nguyện của chính mình.

Đã từng nghĩ tới, nếu có một ngày như vậy, cùng Hứa Kiệt tay trong tay đi hết nước này qua nước khác, tại Mỹ dừng lại một chút, ngồi uống café hai bên đường thành phố Paris ở Pháp, cùng thưởng thức sáo ong

đông lạnh của vườn hoa ở Tây Ban Nha, ngắm vườn hoa hồng đỏ rực ở Bungari... Mỗi năm sẽ đi qua mấy nơi, đi tới đâu sẽ để lại những kỷ niệm thật đẹp ở đó, chỉ là mỗi lần nghĩ tới việc này... lại không khỏi tiếc nuối, hẳn luôn hi vọng được cùng người đó nắm tay thật chặt, cùng đứng một chỗ mỉm cười, như vậy cũng đủ tốt rồi. Đúng vậy nha, chỉ cần ở bên cạnh hẳn thì tốt rồi.

Hôm nay, không bằng nói ra tâm nguyện này luôn đi.

Hứa Kiệt ở trong ***g ngực của hẳn một câu lại một câu đều nói ngon ngọt cùng hẳn, dần dần liền buồn ngủ, mắt nhiner không được liền khép lại, chỉ là tới lúc cuối cùng lại dấy dựa hỏi một câu: “Người ngày mai đi lúc mấy giờ?”

Lâm Tiểu vỗ vỗ y, sau đó liền ôm y đi lên lầu: “Người ngủ đi, ngày mai không cần tiễn ta, ta rất nhanh liền trở về thôi.”

Hứa Kiệt: “Ngô, Ngô” Hai tiếng sau đó liền yên tâm ngủ.

Ngày hôm sau thời tiết rất đẹp, sáng sớm Lâm Tiểu cũng không có ý định sẽ đánh thức Hứa Kiệt, rất sớm đã cùng Mục Vân xuất phát, đi tới sân bay.

Đến lúc Hứa Kiệt tỉnh lại căn nhà đã trở nên im ắng, Hứa Kiệt liền xuống lầu như cũ ngồi vào bàn ăn điểm tâm, Lâm Tiểu đã quen với khẩu vị của Hứa Kiệt, biết rõ y buổi sáng thường ăn những cái gì, cũng luôn làm rất nhiều món ngon cho y làm y rất cao hứng.

Hứa Kiệt ăn một chút, sau đó liền nhàn nhã đi chơi súng, cuộc sống cùng những ngày khác không có gì khác nhau.

34. Chương 34

Chỉ là vừa mới qua hai ngày, Hứa Kiệt đã cảm thấy toàn thân không được thoải mái.

Thời gian này thật sự trôi qua không thú vị một chút gì hết.

Tùy thời đều im lặng, bất kể là ban ngày mặt trời chiếu sáng hay tới ban đêm lúc ngọn đèn được thắp lên, tất cả đều giống nhau, mỗi ngày cơm ba bữa vẫn những đồ ăn ngon mà y yêu thích, nhưng mà... y chỉ ăn một mình, không có người khác cùng ăn, cảm thấy khẩu vị cũng như thế mà xuống cấp rất nhiều hưởng chỉ ngày thường, ban ngày tuy không thấy hẳn, nhưng vẫn luôn biết buổi tối hẳn sẽ trở về cùng y ăn cơm, cái đó không giống như bây giờ, cả ngày và đêm hẳn đều không có trở về, cho nên y cũng cảm thấy mấy tiết mục chiếu trên tivi thật nhàm chán, ngày thường cảm thấy buồn chán có thể dẫn hẳn đi chơi cùng, nói chuyện phiếm với nhau, nghe hẳn giảng giải một chút những việc y không biết, thân thể của hẳn lại ấm áp, ôm lại càng thích, để cho y nhắm mắt lại, tựa vào ***g ngực hẳn nói nói vài câu, sau đấy có thể yên tâm mà thiếp đi.

Nhưng là bây giờ thật nhàm chán, còn phải tự mình, một mình đi ngủ.

Hứa Kiệt nhàm chán tới mức không muốn đi đâu, một mình ngồi trên ghế sa lông, tựa hồ cái gì cũng không nghĩ, lại tựa hồ như trong đầu toàn chứa những hình ảnh của hẳn, chẳng có một tia khí lực nào cả.

“Hứa Kiệt, người có ở đây không?”

Âm thanh thanh thúy của Sở Úc truyền tới, Hứa Kiệt trong người không có một tia khí lực, cũng lười đáp lại hẳn.

Tiểu gia hỏa kia tiến vào, liền liếc thấy Hứa Kiệt đang buồn chán ngồi trên sa lông, ở cách xa hẳn.

“Ồ! Hứa Kiệt người không thoải mái ư?”

Hứa Kiệt hung hăng trừng mắt, không để ý tới hẳn, người nhìn thấy ta không thoải mái ở chỗ nào chứ?

“Người làm sao vậy? Ta có tin tốt muốn cho người biết này, ta cùng Long lại công tiến một kho vũ khí mới rồi, có vài linh kiện vũ khí rất mới lại tốt, người mà thấy nhất định sẽ rất cao hứng... Còn có ngày đó không phải người muốn mô phỏng theo số liệu kia sao, xem ta đối với người thật tốt nha...”

Tiểu Úc một hồi ba hoa nói hết cả một buổi, Hứa Kiệt cũng không có phản ứng gì, còn giống như nửa sống nửa chết nằm trên sa lông, không khỏi làm cho hắn ngạc nhiên: “Hứa Kiệt, người tới cùng là làm sao vậy? Có hay không đang nghe ta nói chuyện vậy?”

Nửa ngày sau Hứa Kiệt mới lười biếng trả lời: “Ta đang nghe, chỉ là không muốn nói chuyện thôi.”

Tiểu Úc cười hì hì: “Người thật lợi hại quá đi, đã tu luyện thành cái dạng cảm điếc từ lúc nào vậy? Người tại sao hôm nay không nghịch súng nữa? Ta nghĩ người còn bận rộn ở dưới kia chạy tới chạy lui nghiên cứu gì đó chứ, kết quả là nằm chết dí ở cái nơi này.”

“Chơi chán rồi, không có ý nghĩa”

Tiểu Úc há mồm: “Người có phải là bị rối loạn thần kinh rồi không? Người bây giờ lại nói chơi súng không có ý nghĩa là sao? Thật không phải chứ? Người như thế nào lại thành bộ dạng như vậy rồi chứ?”

Hứa Kiệt thật sự là không chịu đựng được hắn nữa: “Ai cần người lo chứ, ta chính là cảm thấy chán, không muốn làm gì nữa, cái gì cũng thật nhàm chán, thật phiền phức.”

Tiểu Úc cười rộ lên, con người đảo một vòng: “Ồ! Lâm Tiểu đầu rồi? Lại ở bên ngoài bận rồi gì rồi hả?”

Hứa Kiệt càng nghe càng không muốn nhắc tới người kia, tức giận mà nói: “Đi công tác, mấy ngày nữa mới về.”

Tiểu Úc vỗ tay một cái: “À, còn tưởng người bị làm sao, nguyên lai là bệnh tương tư mà thôi, không có việc gì, chờ hắn trở về là lại tốt thôi.”

Hứa Kiệt thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Người nói bậy bạ gì vậy? Cái gì gọi là bệnh tương tư chứ?”

Tiểu Úc cười: “Người còn tức giận cái gì chứ? Đây không phải là bệnh tương tư thì là cái gì, người ta chỉ đi công tác thôi mà, người bày ra cái bộ dạng nửa sống nửa chết này làm gì, còn không chịu thừa nhận nữa.”

Hứa Kiệt lẩm bẩm, bệnh tương tư, tương tư gì chứ thật chẳng liên quan gì tới nhau.

Tiểu Úc thấy y có vẻ như chấp nhận, liền cười rộ lên, nói vô số lời trêu chọc y..., Hứa Kiệt vẫn một mực không để ý tới hắn, dù sao bị hắn trêu chọc cũng đã thành thói quen rồi, huống chi bây giờ y thật sự không muốn nói chuyện. Thẳng tới lúc ăn cơm tối, Lỗ Lạc liền tới đón hắn về nhà.

Bệnh tương tư?

Hứa Kiệt một mình ngồi trên ghế sa lông không khỏi bật cười, cũng không phải chứ? Mới chỉ có một hai ngày mà y đã trở nên như vậy rồi, cái gì cũng miễn cưỡng không hứng thú làm, trong đầu nhất thời chỉ muốn, nếu giờ phút này hắn đứng ở cửa thì tốt rồi, Nghĩ tới vậy lại không nhận được muốn cười, cũng không phải là đã hết thuốc chữa rồi chứ?

Cũng không thể trách, trước kia y ở một mình lâu như vậy, thời gian trôi qua, trong tâm lại luôn chứa một bóng người khác, lúc còn ở Thụy Sĩ cũng nhớ hắn rất nhiều, cũng nghĩ nếu hắn ở bên cạnh thì thật tốt, nhưng mà dù sao vẫn an ổn trôi qua ba năm, như thế nào lại như bây giờ, mới hai ngày đã có cảm giác như vậy rồi?

Bất quá có quan hệ gì chứ, hắn tự nhiên sau khi trở về sẽ lại cùng y một chỗ thôi.

Ngoại trừ nhớ tới hắn, mấy cái khác đều mặc kệ, nếu bây giờ hắn đứng ở cửa, mình nhất định sẽ nhảy dựng lên bỏ nhào tới chỗ hắn cho coi.

Vừa nghĩ lại thấy buồn cười.

Đột nhiên trong đầu nảy ra một suy nghĩ: “Hắn không biết có giống như ta không nhỉ, hắn ở bên kia nhất định sẽ nghĩ như vậy, nếu hắn ở khách sạn, vừa mở cửa ra đã thấy ta, tất nhiên là hắn sẽ rất cao hứng rồi.”

Hứa Kiệt càng ngày càng không khống chế được vui vẻ, nghĩ tới dáng vẻ ôn nhu của hắn, trong ánh mắt đều mang nét cười, nghĩ tới hắn nhất định sẽ ôm chặt lấy y gọi: “Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt”, chỉ mới nghĩ tới như vậy đã cảm thấy hạnh phúc ấm áp rồi... Hứa Kiệt thật sự hưng phấn muốn chết, bỏ nhào qua ôm lấy điện thoại hồi chuyển bay gần nhất tới Pháp.

Đêm khuya hai giờ.

Hứa Kiệt không ngủ được, vội vàng mặc áo khoác, tiến ra sân bay.

Gió đêm thổi mát lạnh, lất phất trên mặt Hứa Kiệt tràn đầy niềm vui cùng ôn nhu, ấm áp.

35. Chương 35

Lâm Tiểu đang ngồi trước máy tính xem văn kiện quan trọng vừa được gửi, lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, liếc qua đồng hồ, bây giờ là 10 giờ sáng, ai tới vậy chứ? Có chút kỳ quái, nhưng mà cũng không thể chậm trễ, liền đứng lên bước ra mở cửa.

Cửa mở ra liền giật mình, trước mặt hắn là một khuôn mặt có hơi chút mệt mỏi nhưng lại rất hưng phấn, xinh đẹp.

Còn chưa kịp nhìn rõ ràng, người đối diện đã hưng phấn nhào vào ***g ngực hắn, kêu lên: “Lâm Tiểu”

Thật sự, từ trước tới nay, chưa bao giờ hắn cảm thấy tên mình lại dễ nghe như vậy.

Trở tay ôm lấy y, liền nói: “Tiểu Kiệt, người tại sao lại ở chỗ này vậy?”

Hứa Kiệt mặt dán lấy cổ Lâm Tiểu, tâm tình vô cùng tốt, cười nói: “Nhớ người, nên tới thăm người một chút.”

Thật sự là giống như sấm xẹt ngang qua tai, Lâm Tiểu nhìn không được liền gắt gao ôm chặt lấy y, Hứa Kiệt thật đúng là khắc tinh của hắn mà, đụng phải y dù trong tâm hắn đang sóng yên biển lặng cũng phải mạnh mẽ sôi trào.

Cười nhẹ nhàng đang muốn nói chuyện cùng hắn, lại vô tình nhìn thấy có một người bước ra từ trong phòng ngủ.

Cô gái này thật xinh đẹp, một thân quần áo đều trắng, khỏe mắt, lông mày đều nhìn rất dịu dàng, chắc là nghe bên ngoài có động tĩnh nên mới bước ra ngoài.

Chỉ là sau khi bước ra lại chứng kiến cảnh Lâm Tiểu đang ôm chặt lấy một nam tử xinh đẹp, sau đó liền cười nói: “Lâm Tiểu, có khách tới à?”

Tư thế vô cùng trang nhã, mỉm cười đứng dưới ánh mặt trời.

Lâm Tiểu ngược lại có chút cảm giác xấu hổ, nhẹ nhàng buông Hứa Kiệt ra, nói với cô: “Bảo Nhi, lại đây ta giới thiệu các người với nhau.”

“Đây là Hứa Kiệt, là nghĩa đệ của Sở Ưu, cũng coi như là nghĩa đệ của ta.”

“Tiểu Kiệt, Hàn Bảo Nhi là bạn gái của ta.”

... ..

Sau đó không khí liền một mực trầm xuống có vẻ rất ngại ngùng.

Bảo Nhi liền cười nói: “Nguyên lai là như vậy ah, vậy chúng ta coi như là người một nhà rồi.”

Hứa Kiệt không nói gì.

Lâm Tiểu liền quay đầu lại nhìn y.

Lập tức cảm giác hoảng sợ ập tới.

Hứa Kiệt sắc mặt tái nhợt, bờ môi cũng không còn huyết sắc, có chút run rẩy, nhất là đôi mắt, mới vừa rồi còn toát lên thần thái vui vẻ, làm cho người ta không thể dời mắt, giờ phút này lại bắt đầu trở nên u ám, trong ánh mắt bắt đầu xuất hiện tia nước...

Lâm Tiểu hoảng sợ, chưa bao giờ chứng kiến qua một Hứa Kiệt như vậy, thoát nhìn giống như trời sắp sập xuống vậy, lại giống như choáng váng muốn chạy trốn nhưng lại không biết làm như thế nào, chỉ ngốc ngếch đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Nhưng mà... ... nhưng mà...

Như thế nào trong nội tâm của hắn lại có một chút vui sướng, phảng phất cảm giác vô cùng tốt chuẩn bị rơi xuống.

Bất quá lúc này cảm giác lo lắng lại ập tới, lòng tràn đầy hoảng sợ, toàn thân choáng váng, liền gấp gáp hỏi: “Hứa Kiệt, người làm sao vậy?”

Vẫn không có tiếng trả lời.

Hàn Bảo Nhi ngược lại lại lên tiếng, Lâm Tiểu thập phần cảm khái, sau đó có kể lại với Sở Ưu: “Nguyên lai các nữ nhân đều thông minh như vậy, nàng thoảng một cái đã biết chuyện gì xảy ra, ta ngược lại một chút cũng chưa hiểu ra cái gì.”

Sở Ưu cười: “Nữ nhân thông minh thì đúng là rất thông minh, nhưng nếu ngốc thì cũng vô cùng ngốc ngếch.”

Rõ ràng là đang cười nhạo hắn.

Lâm Tiểu chỉ có thể cười khổ.

Bất quá khi đó Hàn Bảo Nhi vội vàng nói: “Lâm Tiểu, ta hẹn bạn bè uống café, đã đến giờ rồi, người tiếp đón Hứa Kiệt chu đáo nha.”

Lâm Tiểu lúc đó chưa hiểu chuyện chỉ đáp ứng một tiếng, Hàn Bảo Nhi lập tức rời đi.

Bất quá Lâm Tiểu tâm tư hiện tại không đặt trên người nàng, một lòng đang lo lắng cho Hứa Kiệt: “Tiểu Kiệt, đến cùng là làm sao vậy?”

Hứa Kiệt cuối cùng không chịu đựng được nữa, hốc mắt liền đỏ lên, lại không biết nói như thế nào, chỉ cố gắng bám vào Lâm Tiểu để chống đỡ, dùng sức mím chặt môi, vì dùng sức quá nhiều nên môi trở nên trắng bệch, mắt ngập tràn nước dãi theo hắn, nhưng lại không thể nào nói nên lời.

Hứa Kiệt nắm chặt tay, bắt đầu run rẩy, trong ánh mắt một tầng sương mù dần dần ngưng tụ, rốt cuộc lăn xuống hai gò má, hai dòng nước mắt rơi xuống gương mặt xinh đẹp, Hứa Kiệt vươn tay lên lau, nhưng mà càng lau càng nhiều, như thế nào cũng không hết, chỉ nhanh chóng cắn chặt răng, như thế nào cũng không phát ra một âm thanh nào.

Lâm Tiểu tâm liền thất chặt lại, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nước mắt của Hứa Kiệt, trước kia y bị đau răng dữ dội, trong ánh mắt chỉ chất chứa một tầng sương mù mịt, nhưng vẫn không khóc, bây giờ nhìn thấy hình ảnh này... thật xinh đẹp mà, hai dòng nước mắt cứ thế thẳng tắp mà rơi xuống, gương mặt tuyết trắng hiện tại chỉ toàn nước mắt, chỉ cảm thấy hiện tại trong nội tâm đau nhức, lại nhìn không được, liền lôi y vào ***g ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng y nhẹ giọng an ủi: “Tiểu Kiệt, không có việc gì rồi, không có việc gì rồi.”

Hứa Kiệt ngơ ngậy một chút, nhưng chân vẫn không nhúc nhích, đôi tay nắm chặt bây giờ không có khí lực liền rũ xuống, nghĩ như thế nào liền dứt khoát vùng tay đâm vào hắn, tay không chịu nhàn rỗi, vốn trong nội tâm đang rất hận hắn, tự nhiên hung hăng véo hắn một cái, sau đó liền bật khóc lớn, nức nở, thôi rồi, y đã chính thức khóc.

Lâm Tiểu hơi đau, nhưng mà không dám kháng nghị, kỳ thật đau cũng không có gì, làm sao so với được nội tâm đang gào xé khi nhìn thấy y khóc như vậy? Chỉ là Hứa Kiệt không chịu nói ra, hắn cũng chỉ biết cách tốt nhất hiện tại là tiếp tục ôm lấy y, tiếp tục để y khóc, y nhéo.

Nhưng mà thật không hiểu trong nội tâm có một chút vui mừng đang chậm rãi lan ra, cảm giác cũng dần dần rõ ràng, trong lòng đúng là đang có ý nghĩ kia len lỏi, thật không hiểu bây giờ trong lòng hắn đang vui buồn lẫn lộn, nhưng mà cảm giác này đã nhiều năm như vậy bây giờ mới có thể chạm tới.

Chỉ là y đang đứng trước mắt hắn, gần trong gang tấc nhưng hắn lại không dám chạm tới, thật sự duỗi tay ra là có thể chạm tới rồi, nhưng hắn lại lo sợ có khi nào lại thành công đã trảng, giống như mấy năm qua hắn vẫn đang ở trong mơ hay không, hắn sợ mỗi lần vươn tay ra là tất cả lại biến mất, giống như trong giấc mơ, đến lúc hắn mở mắt ra lại chỉ thấy một màu đen mờ mịt.

Cho nên lúc này đúng là Lâm Tiểu không dám lên tiếng, sợ hỏi rõ ràng rồi trong tay lại thành công đã trảng, lúc đó lại nhận ra là mình đang ảo tưởng, tất cả cùng trước kia đều giống nhau.

Chỉ biết ôm lấy y, để y khóc, để y véo, để y tùy ý mà cắn hai vai hắn, còn mình chỉ biết dỗ dành an ủi: “Tiểu Kiệt, không có chuyện gì nữa rồi, không có gì nữa, ta đang ở đây cùng ngươi, không có gì đâu...”

Hứa Kiệt khóc mãi cũng bắt đầu có dấu hiệu giảm xuống, sau đấy tựa vào vai hắn bất động.

Lâm Tiểu vẫn ôm chặt lấy y, nhìn y dần dần bình tĩnh trở lại, đang muốn nói chuyện, Hứa Kiệt thoáng cái đã nhảy dựng lên, đánh tới tấp vào người hắn: “Ngươi... ngươi lại còn dám có bạn gái, lại còn dám giới thiệu cho ta!”

Lâm Tiểu giật mình, không rõ Hứa Kiệt đang nói cái gì, đành phải bắt lấy tay y ngăn lại: “Tiểu Kiệt nói cho ta hiểu, đến cùng là như thế nào?”

Hứa Kiệt tính khí ngang ngạnh, lại giãy ra đánh tiếp: “Còn dám hỏi ta? Ngươi cùng ta kết giao, bây giờ lại dám có bạn gái, còn dám giới thiệu cho ta xem, Ngươi... trách không được ngươi không thêm quan tâm tới ta nữa, nguyên lai là có bạn gái rồi.”

Lúc này chỉ sợ thiên lôi có đánh xuống hắn cũng không thể nghe được gì nữa, trong đầu hắn bây giờ chỉ lặp đi lặp lại một câu:

“... .. Ngươi cùng ta kết giao... ..”

“... .. Ngươi cùng ta kết giao.....”

“... .. Ngươi cùng ta kết giao.....”

“... .. Ngươi cùng ta kết giao.....”

“... ..”

Bây giờ hắn cái gì cũng không biết, chỉ biết những lời này đang chậm rãi đi theo lỗ tai hắn vào trong lòng, chậm rãi chảy tới tứ chi, thân thể dường như nhẹ đi, không thể thoải mái hơn được nữa, không nói hết vui sướng, hạnh phúc, mỗi một khoảng trống trong người hắn bây giờ chỉ chứa duy nhất một hình ảnh, dung nhan của Hứa Kiệt, y dường như lấp đầy trong nội tâm hắn...

Tâm can cảm thấy hạnh phúc vô bờ bến, nếu giờ phút này có chết hắn cũng cam lòng mà cảm tạ trời xanh.

Hứa Kiệt vùng tay lên đánh cho hắn một trận, chợt thấy hắn như bất động, nghi hoặc liền dừng tay, người nọ cứ ngây ngốc đứng trước mặt y, không trốn tránh cũng không nói chuyện, nhưng khóe miệng lại mỉm cười, hai mắt sáng long lanh.

Còn cười được nữa.

Hứa Kiệt tức giận định vùng tay lên đánh tiếp lại bị Lâm Tiểu khẽ vươn tay ra ôm chặt y vào lòng, người nọ cúi xuống sát mặt y, thì thầm nói: “Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt....”

Hắn cái gì cũng không biết nói, chỉ biết gọi mỗi tên y...

Nhưng mà thanh âm kia, giọng nói kia, bên trong tràn đầy ngọt ngào, cảm giác vô cùng thoải mái, thật giống như hai chữ này toàn bộ đều là sinh mạng của hắn, giống như trân châu, ngọc quý mà phát ra trên đôi môi tràn đầy yêu thương của hắn.

Hứa Kiệt ngơ ngác, nghe hai chữ kia phát ra thật ôn nhu, tràn ngập yêu thương cùng ngọt ngào, ấm áp.

Vì vậy tâm dần mềm nhũn xuống, thân thể cũng không vùng vẫy nữa, cứ như vậy mà lẳng lặng tựa vào ***g ngực hắn, nghe tiếng trái tim hắn đập...

36. Chương 36

Kỳ thật chỉ là hiểu lầm thôi! Lúc đầu Hứa Kiệt nghe không được hai chữ này, đến khi nghe xong đã muốn nhảy dựng lên đánh người, còn hắn cứ cười mãi cười mãi mặc kệ cái tên tiểu gia hỏa này hết lần này tới lần khác vùng tay đánh người không chịu dừng lại, đến lúc hơi mệt, liền hung hăng dừng lại trừng mắt với hắn: “Người phải nói rõ ràng cho ta hiểu?”

Lâm Tiểu đại khái là đã cảm thấy choáng váng đầu óc, không quản tất cả khí lực, hoàn toàn đem tên hung thần đang lên cơn là Hứa Kiệt ôm chặt vào ***g ngực, Hứa Kiệt giãy dụa một lúc, không có hiệu quả gì, đành phải buông tha, mặc kệ, lại để cho hắn tiếp tục ôm, chỉ là ánh mắt vẫn không chịu thỏa hiệp, vẫn tiếp tục hung hăng trừng hắn.

Lâm Tiểu cười nói: “Tiểu Kiệt, cái này không phải lỗi của ta, lần kia tại sao ta hướng người thổ lộ, người lại cự tuyệt chứ, vì vậy ta mới đi tìm bạn gái mà.”

Hứa Kiệt trong lòng giống như lửa đốt, muốn đánh một trận với hắn, nhưng vẫn nhịn không được: “Nói vậy, người lúc nào thì thổ lộ với ta chứ, rõ ràng là đang kiểm soát tránh né.”

Lâm Tiểu nói: “Ngày đó ta có nói muốn sau này người với ta ở cùng một chỗ, người nói không được, sau này còn phải trở về, không đúng hay sao?” Lại nói tiếp, Lâm Tiểu thật đúng là mê hoặc mà.

Hứa Kiệt trợn to mắt nhìn hắn: “Ồ, người lúc đó đang là thổ lộ ư? Trước kia không phải chúng ta vẫn đang ở chung một chỗ đấy sao?”

Lâm Tiểu không hiểu, lại nhìn Hứa Kiệt nói không ra lời.

Hứa Kiệt vốn là người không biết biểu đạt, lại càng nói ngắn gọn hại hắn không hiểu gì.

Lâm Tiểu nghĩ ngợi một lúc: “Vậy người cảm thấy chúng ta lúc nào thì bắt đầu kết giao chứ?”

Cái từ này thật đẹp mà, Lâm Tiểu nhịn không được cười lớn lên.

Hứa Kiệt nói: “Từ lúc ta ở Thụy Sĩ trở về, không phải người đã gọi ta đến chỗ người ở sao, ta đã đáp ứng rồi còn gì.”

Lâm Tiểu giống như bị đánh một quyền vào ngực. Lúc đó ư?

Vậy mà đã lâu như vậy hắn vẫn không hay biết lại còn luôn mang trong mình cảm giác đau đớn nữa chứ. Thật là nghĩ tới lại muốn học máu mà.

Hứa Kiệt nghi hoặc nói: “Không phải sao?”

Lâm Tiểu hỏi y: “Cho dù là như vậy, người cảm thấy ở cùng một chỗ là được sao? Trên đời này không phải nhiều người là bạn bè thân thiết cũng ở cùng một chỗ đấy sao, vậy chẳng phải như thế là đã kết giao hả?”

Hứa Kiệt bĩu môi: “Không phải, bạn tốt là bạn tốt, còn những người thích nhau ở cùng một chỗ với nhau mới tính chứ, người một mực yêu thương ta cho nên mới gọi ta về ở cùng mà?”

Lâm Tiểu nghẹn lời nói không ra, nhưng mà trong nội tâm lại vô cùng ngọt ngào giống như đã ăn hết cả một hộp cam thảo đường vậy. Đây là yêu thích nhau, Tiểu Kiệt nói là yêu thương nhau này!

Nhưng mà thật không hiểu, Hứa Kiệt vốn là người khó hiểu thế sự, như thế nào lại đột nhiên hiểu được tâm ý của hắn chứ. Trong lòng lại tràn đầy một mảng nghi vấn: “Tiểu Kiệt, làm sao người biết ta một mực thích người chứ?”

Hứa Kiệt giống như vô tội mà đáp: “Ưu thiếu gia nói.”

Lâm Tiểu thật sự muốn học máu mà, Sở Ưu!

“Hắn nói người sẽ tin ư?”

“Ưu thiếu gia chỉ nhắc nhở ta thôi, nhưng ta cũng không phải là ngốc, ta cũng cảm nhận được mà.”

Còn có một nghi vấn nữa: “Vì cái gì người nghĩ hai người ở cùng một chỗ là coi như xong chứ, cũng không phải là ở cùng một gian phòng mà.”

“Tiểu Úc nói.”

Lâm Tiểu thật muốn ngã xuống, lúc này là Sở Ưu bây giờ lại là Sở Úc, cái này Hứa Kiệt phải hay không chính là người nhà Sở gia thật mà.

“Ta hỏi Tiểu Úc hai người như thế nào thì gọi là kết giao, hắn nói Lỗi Lạc gọi hắn về sống cùng là được mà, hai người ở cùng một chỗ còn không tính như vậy.”

Lâm Tiểu nói: “Cho nên người cảm thấy ta gọi người về ở cùng là coi như đã kết giao rồi hả? Về sau ta nói người cùng ta một chỗ là coi như không cần nữa phải không?”

Hứa Kiệt nói: “Đúng vậy nha, ta nghĩ người muốn ta về làm vệ sĩ cho người”

Lâm Tiểu dở khóc dở cười, làm sao ông trời lại đưa đẩy hắn tới loại sự tình này chứ, nguyên lai không phải mỗi chuyện tình đều tỏ lộ một cách kinh thiên động địa ư, nguyên lai tình yêu đối với y mà nói chỉ cần hai người ở cùng một chỗ là được rồi.

Chỉ là mặc dù dở khóc dở cười, nhưng vẫn nở nụ cười, hơn nữa còn cười rất lâu, chẳng nhẽ bây giờ lại muốn khóc sao? Cho dù rơi lệ thì đây cũng là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc cười của Lâm Tiểu, Hứa Kiệt lại nghĩ tới cái gì đấy, vội nhảy dựng lên đánh vào người hắn: “Người còn cười, người còn dám đi tìm bạn gái, người đi tìm bạn gái của người luôn đi.”

Lâm Tiểu nhe răng nhếch miệng cười, có chút đau, nhưng mà vẫn muốn cười, bộ dạng ăn dấm của Tiểu Kiệt cũng thật xinh nha.

Nhìn hắn đau đến nhúu mày, Hứa Kiệt nhịn không được liền nhẹ tay, đánh nhẹ vào người hắn như đang làm nũng.

Lâm tiểu nói: “Lúc ấy người cự tuyệt ta, ta nhất thời nản lòng, mới làm như thế, sau này ta không dám nữa.”

“Hừ!” Hứa Kiệt trừng mắt với hắn: “Còn có lần sau? Hiện tại các người tới mức nào rồi, giờ phải làm sao đây? Nói cho người biết, người nếu còn nói muốn nàng, ta nhất định sẽ giết chết cả hai người các người.”

Uy hiếp này kỳ thật cũng rất ngọt ngào đi, một điểm khí thế cũng không có.

Lâm Tiểu vừa cười, vừa ôm chặt lấy y: “Ta như thế nào còn cam lòng, cho dù nếu như ta nói ta muốn người, người có giết ta thì ta cũng phải chịu thôi.”

Sau đó dùng ánh mắt ôn nhu nhìn y: “Chúng ta cả đời đều ở bên nhau được không?”

Hứa Kiệt cười rộ lên, cảm thấy thật cao hứng.

Một lát sau còn nói: “Vừa rồi ta đánh người có đau hay không?”

Lâm Tiểu nhất thời hốc mắt đau xót, suýt nữa thì rơi nước mắt, là như vậy, nguyên lai là vậy, sự ôn nhu của y cũng đã ăn mòn hết nhân tâm của hắn rồi.

Hứa Kiệt nhẹ nhàng cứ thế ngang nhiên xông lên, cởi y phục của hắn: “Để ta xem người có đau không?”

Hứa Kiệt ôn nhu hô hấp phả vào người hắn, Lâm Tiểu liền cảm thấy hô hấp bị lỗi nhịp, không thở nổi nữa, tay chân không thể nhúc nhích lại mặc kệ y cởi bỏ quần áo hắn.

Chứng kiến trên người Lâm Tiểu rất nhiều vết đỏ do máu ứ đọng, Hứa Kiệt nhịn không được có chút chua xót, ngưng ngưng: “Có chút trọng thương rồi, người đừng giận ta được không?”

Lâm Tiểu xoa xoa mặt y: “Vốn là do lỗi của ta mà, người đánh vài cái hả giận là đúng mà, ta làm sao có thể giận người chứ? Nó cũng không đau đớn gì.”

Hứa Kiệt liền yên tâm nhẹ nhàng nhìn hấn cười.

37. Chương 37

Lâm Tiểu quả thực không biết xử lý như thế nào mới tốt, nhiều năm qua chỉ luôn nhìn mỗi y, chỉ nghĩ về y, hôm nay người này như thế nào lại đang ở ngay trước mặt, lại còn ở trong ***g ngực hấn, Lâm Tiểu ngược lại cảm thấy lúc này chân tay thật lúng túng, không biết đặt ở đâu, mặc dù hiện tại chưa quen, nhưng hấn sẽ nhanh chóng quen thôi, chỉ cần có người này bên cạnh, tất cả mọi thứ xung quanh hấn đều quên hết.

Hứa Kiệt lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ thấy y nhần nhần lông mày, rõ ràng là còn uất hận chuyện lúc này: “Người nói ta là nghĩa đệ của người?”

Lâm Tiểu xấu hổ cười, nhất thời không dám nói gì.

Hứa Kiệt thò tay ra véo mặt hấn: “Nói!”

Bộ dạng lúc này của y thật hung hăng mà, nhưng trong ánh mắt lại chứa nét cười rất đẹp.

Lâm Tiểu cười khổ: “Bằng không người bảo ta nói như thế nào? Lúc đó cũng không thể nói người là ... Tình nhân của ta nha.”

Cười khổ lúc này cũng biến thành cười tươi, thật sự là vô cùng ngọt ngào mà, hai chữ “Tình nhân”, Lâm Tiểu cảm thấy đời này cho tới bây giờ không có gì ngọt ngào hạnh phúc hơn nữa.

Hấn cười đến sung sướng, không giống với vẻ đang bị người khác tra khảo chút nào?

Còn nói: “Biết rõ ta không dám phải không?”

Hứa Kiệt nhin không được liền cười rộ lên, cách nói chuyện như vậy làm sao giống với một người to lớn như hấn chứ, nói chuyện mà cứ như đang làm nũng vậy?

Thoảng nở một nụ cười, lại héch mặt lên hỏi: “Vậy người cả ngày đem ta ôm đi ôm lại thì tính là cái gì? Chẳng nhẽ... .. Người đối với người nào là nghĩa đệ đều làm như vậy?”

Lâm Tiểu có chút đỏ mặt, Hứa Kiệt thì ngược lại, hai mắt sáng trưng lên, một tia ngượng ngùng cũng đều không có.

Điều này làm sao lại không dám chứ, trong lòng hấn từ lâu đã muốn như vậy, Hứa Kiệt lại không có phản ứng chống đối lại còn có vẻ thích nằm trong lòng ngực hấn, lại còn tự nhiên dang tay ra đòi hấn ôm, may mà y không đến nỗi ngốc nghếch đẩy hấn ra.

Hứa Kiệt hung hăng trừng hấn, nhưng mà âm thanh lại có vẻ mềm đi: “Sau này không được ôm người khác, đừng nói là nghĩa đệ, mà huynh đệ ruột thịt cũng không được.”

Lâm Tiểu cười, nguyên lai là vậy, đây chính là hương vị của tình yêu a, hóa ra yêu đương so với hấn từng tưởng tượng qua còn ngọt ngào hơn.

Hóa ra là vậy, nghe được y uy hiếp không được ôm người khác, đáy lòng giống như nổ tung lên vì vui sướng.

Nguyên lai, trên thế giới này lại có điều ngọt ngào như vậy, dĩ nhiên lời uy hiếp này chỉ ngọt ngào khi chính tình nhân của mình nói ra.

Hấn liền mở miệng: “Ta sẽ không bao giờ ôm qua người khác, ta ... ta... ta chỉ thích mỗi người... ..”

Thanh âm nói ra càng ngày càng nhỏ, mặt cũng trở nên đỏ ửng.

Hứa Kiệt cực kỳ vui mừng, ôm lấy cổ hấn, hào phóng hôn lên mặt hấn mà không ngượng ngùng gì.

Lâm Tiểu ngây ra như phỗng, một lúc sau mới hoàn hồn.

Chỉ cảm thấy đôi môi kia mềm mại trong veo giống như cánh hoa rơi nhẹ lên mặt hắn, trong đầu liên vang lên mấy âm thanh âm âm cổ quái.

Lập tức thấy trước mặt hắn là một khuôn mặt cùng nụ cười xinh đẹp, liền cảm thấy toàn thân nóng rực giống như đang bị bỏng.

Hứa Kiệt chăm chú nhìn biểu cảm vô cùng thú vị của hắn, đột nhiên liền cảm thấy có một cái gì thô sấp tiến về phía y, liền lập tức cúi đầu, vô tình chứng kiến hạ thân của hắn, cũng không hiểu làm sao đột nhiên y lại nhớ tới cái lần tình cờ chứng kiến một màn ân ái trong thư phòng kia, có chút giật mình, cuối cùng không nhìn được, mặt liền đỏ ửng lên.

Lâm Tiểu tất nhiên là biết trạng thái hiện tại của hắn như thế nào, không khỏi cảm thấy lúng túng, lập tức muốn buông y ra.

Hứa Kiệt ngược lại, một âm thanh đem kéo hắn trở về: “Người định đi đâu vậy?”

Lâm Tiểu trong lòng không khỏi rên rỉ: “Tiểu Kiệt, người... .. Thả ta ra đi.”

Hứa Kiệt tuy mặt đang đỏ, nhưng lại không chịu thả hắn ra: “Không được, có phải người muốn đi tìm nữ nhân đó không? Người còn dám đi tìm nàng ư? Ta cũng có thể cùng người làm a, tựa như lần kia ta cùng người chứng kiến cảnh ở trong thư phòng... ..”

Thanh âm thật sự rất thấp, cho thấy y đang rất ngượng ngùng.

Lâm Tiểu nghe xong liền giật mình, nhìn trước mắt dung nhan đỏ ửng nhưng vô cùng xinh đẹp, tuy nhiên lại không có ý giấu diếm, lại còn quyết liệt nắm lấy tay hắn không buông, tay có chút run rẩy, hiển nhiên là đang khấn trương muốn chết.

Trong lòng liền cảm thấy đau lòng, Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt đang lo lắng đây mà.

Khẩn trương tới vậy ư? Khẩn trương tới mức tay đã nắm chặt lấy hắn rồi mà vẫn còn run.

Rõ ràng là y chưa chuẩn bị tốt, rõ ràng là trong lòng đang phập phồng lo sợ, sợ tới mức răng còn cắn vào môi rồi, nhưng lại một mực không chịu buông hắn ra.

Nhẹ nhàng giang hai cánh tay ra, đem Hứa Kiệt chôn sâu vào ***g ngực hắn, ôn nhu mà nói: “Tiểu Kiệt, Tiểu Kiệt ta không đi, sẽ không đi đâu cả, người không cần lo lắng, ta sẽ một mực ở cùng người, vĩnh viễn không rời xa, được không nào?”

Hứa Kiệt tựa vào ngực hắn, gật đầu.

Qua một hồi lâu, Lâm Tiểu buông y ra, cười nói: “Đợi một chút ta sẽ tới ngay.”

Hứa Kiệt không chịu, lông mày nhăn nhăn: “Người vẫn như vậy ư? Bây giờ làm sao xử lý đây?”

Lâm Tiểu đã không thể nhẫn nhịn thêm nữa: “Ta chính mình tự giải quyết là được rồi, người trước hết thả ta ra đi.”

Hứa Kiệt ngẩng đầu liếc hắn một cái, lập tức cúi đầu, tay thò xuống, nắm lấy cái đó của hắn.

Lâm Tiểu trở nên kinh hãi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, đương nhiên là chỉ nghĩ thôi, chỗ hiểm của hắn vẫn đang trong tay người khác làm sao dám nhảy chứ.

Thanh âm lập tức trở nên thô hơn: “Tiểu Kiệt, người làm cái gì vậy?”

Y vẫn không chịu ngẩng đầu lên, âm thanh nho nhỏ hỏi: “Nên làm như thế nào đây?” Tay có chút do dự kéo khóa quần hắn, chậm rãi với vào, cầm chặt lấy vật nóng hổi đang nhảy dựng lên kia.”

Tiếng thở dốc càng ngày càng phát ra rõ ràng, Lâm Tiểu đem mặt chôn trên vai Hứa Kiệt, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần sờ sờ nó là tốt rồi.”

Hứa Kiệt liền nhẹ nhàng bắt đầu khuấy động vuốt ve, Lâm Tiểu bị đôi tay có chút thô ráp vuốt ve, không khỏi gắt gao ôm chặt lấy y, nhìn không được liền dùng lưỡi liếm lên cần cổ trắng nõn kia, gấp gáp thở: “Dùng sức một chút.”

Hứa Kiệt không tự chủ được bắt đầu trở nên mạnh tay hơn, lại dùng sức, bắt đầu nhanh hơn một chút, chỉ cảm thấy thân thể lúc này phát ra một luồng khí nóng rực bao quanh lấy y, như thế nào mà nhiệt không ngừng tăng lên, cảm thất như đang rơi vào trong hồ lửa toàn thân đều đã bị bỏng, trên cổ lại trở nên mất cảm có cái gì đấy mềm mại đang càn quấy nó, bụng dưới bắt đầu căng cứng lên, không khỏi kiên nhẫn liền bắt đầu uốn éo.

Nhiệt tình đang mãnh liệt, Lâm Tiểu bắt đầu phát giác sự khác thường của Hứa Kiệt, cho tay xuống sờ sờ, không ngờ nhận ra Hứa Kiệt đang động tình, liền cầm chặt lấy nam căn của y bắt đầu khuấy động.

Hứa Kiệt không kiềm chế được, cắn chặt môi ngăn âm thanh phát ra.

Lâm Tiểu bắt đầu cảm thấy đau lòng, liền quay qua hôn lên miệng y, triển miên hôn qua hôn lại, lưỡi bắt đầu đi vào thăm dò, gắt gao quần lấy đầu lưỡi y, Hứa Kiệt toàn thân đã sớm vô lực, cả người mềm nhũn dựa vào ngực Lâm Tiểu, ánh mắt mê ly, miệng lưỡi lại cùng Lâm Tiểu dây dưa không dứt...

Thẳng đến lúc một tiếng thở dốc nặng nề thoát ra, cả hai người đều đồng thời phóng thích trong tay nhau.

Hứa Kiệt đứng không vững, tựa trên người Lâm Tiểu không ngừng thở.

Lâm Tiểu cũng khó tránh khỏi cảm giác hai chân mềm nhũn, đành phải dựa trên tường, trầm thấp cười nói: “Tiểu Kiệt, sao bộ dạng lại như vậy?”

Hứa Kiệt xấu hổ, trong ánh mắt còn lưu lại dư vị ***, hết sức gọi cảm: “Ân”

Quả thực không rõ bây giờ mình như thế nào nữa.

Kỳ thật trong lòng có điểm nghi vấn, chỉ là lúc này đang xấu hổ nên không muốn hỏi, một thời gian thật lâu sau đó, khi Hứa Kiệt đang nằm dựa vào ***g ngực hắn vào một buổi tối y mới đem vấn đề này ra hỏi: “Ta hỏi người, chúng ta lần đầu tiên như vậy, tại sao... .. tại sao chỉ cần dùng tay?”

Lâm Tiểu lưỡi biếng vuốt ve tấm lưng trần của Hứa Kiệt không yên lòng nói: “Lần đầu tiên nào chứ?”

Hứa Kiệt hai má ửng hồng thoáng đánh hắn một cái: “Chính là cái lần ta tới nước Pháp tìm người ấy.”

Lâm Tiểu bật cười lớn: “Cái kia, khi đó chúng ta đều chưa chuẩn bị, ta sợ người bị thương, hơn nữa... .. Hơn nữa lúc đó ta quá kích động, sợ làm không chính chu sẽ mất mặt.”

Hứa Kiệt cười hì hì: “Có như thế nào ta cũng sẽ không cười người đâu.”

Lâm Tiểu liền ôm chặt lấy y: “Ta biết mà, Tiểu Kiệt của ta là tốt nhất.”

Nghỉ ngơi một hồi, Lâm Tiểu ôm Hứa Kiệt vào phòng tắm, tắm rửa, qua thời gian lâu như vậy, trên mặt Hứa Kiệt lúc này mới bớt hồng hào đi.

Lâm Tiểu một mực nhìn y cười, thật sự càng ngắm lại càng thấy y đáng yêu.

Nhịn không được liền hỏi y: “Có mệt không, có muốn ngủ một chút hay không?”

Kỳ thật là y cũng rất mệt mỏi, một đêm không ngủ, đã phải ngồi 8 tiếng trên máy bay, vừa đến lại khóc một trận, nhưng mà Hứa Kiệt vẫn ôm chặt lấy hắn: “Đúng là có mệt thật, nhưng mà ta chắc không ngủ được đâu.”

Lâm Tiểu đành dỗi dành y: “Ta gọi phục vụ mang lên một ít đồ ăn, người ăn xong rồi nghỉ ngơi được không?”

Hứa Kiệt gật gật đầu.

Hai người cùng nhau ăn một chút điểm tâm, sau đó Lâm Tiểu liền đỡ y đi ngủ cùng hắn. Tới lúc sắp ngủ, Hứa Kiệt lại đột nhiên nhớ tới điều gì, lập tức lấy lại tinh thần hỏi hắn: “Lâm Tiểu, bạn gái của người bây giờ xử lý như thế nào?”

Trong mắt tuy buồn ngủ, nhưng lúc hỏi câu này, ánh mắt y vẫn rất lợi hại.

Lâm Tiểu cười khổ: “Ta sai rồi, ta thật sự sẽ không dám làm như vậy nữa.”

Hứa Kiệt vẫn không chịu buông tha cho hắn: “Sau này là như thế nào, hiện tại người ta vẫn đang là bạn gái của người đấy thôi.”

Càng nói lại càng sinh khí, muốn đứng lên đánh hấn.

Lâm Tiểu vội vàng gắt gao ôm chặt lấy y, nói: “Tiểu Kiệt, người ngủ đi, chờ người ngủ ta sẽ đi xử lý, cam đoan sau khi người tỉnh lại, mọi chuyện sẽ tốt đẹp, được không?”

Y hoài nghi nhìn chằm chằm hấn nửa ngày, sau đó mới gật đầu đồng ý.

Lâm Tiểu nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi vỗ nhẹ cho y ngủ.

Chờ y ngủ say, hấn mới ra phòng khách gọi điện cho cô hấn, thật sự không biết phải cảm tạ cô như thế nào, nếu không nhờ cô hấn phòng ngừa chu đáo trước thì bây giờ không biết phải giải quyết như thế nào nữa.

Cô hấn sau khi nghe hấn nói xong, lập tức cười rộ lên: “Cũng không biết ai lần trước nói chắc như đinh đóng cột sẽ không xem chuyện này là chuyện đùa, hôm nay lại thay đổi rồi.”

Lâm Tiểu bối rối cười, sau đấy một mực khép nép dạ vâng gì đó.

Bất quá, dù gì cũng là người một nhà, cô hấn lại vô cùng hiểu hấn tuy rằng có đem hấn ra cười nhạo một phen, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng giải quyết giúp hấn.

Lâm Tiểu lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, có cô hấn ra mặt, mọi chuyện tất nhiên sẽ được ổn thỏa, không cần phải lo lắng nữa.

Sau đó nghe nói là Lâm Thị năm nay đặt một lô hàng lớn của Hàn gia, thì mọi sự tình của hấn cũng theo đó mà lắng xuống, được xử lý một cách nhanh chóng, gọn gàng.

Lâm Tiểu tuy cũng mệt mỏi, nhưng lại thập phần hưng phấn, hoàn toàn không có buồn ngủ nhưng vẫn bước vào phòng ngủ xem Hứa Kiệt như thế nào.

Hứa Kiệt vẫn đang chìm đắm vào giấc ngủ, vô cùng yên ổn, chần chừ đắp tới ngang ngực, lộ ra một gương mặt vô cùng xinh đẹp, vừa trắng lại mịn màng, mềm mại, trên mặt vẫn còn chứa một tia ôn nhu vui vẻ.

Lâm Tiểu ngồi xuống bên giường, say đắm nhìn tình nhân của mình, nhìn tới phát ngốc luôn... ..

_____ END _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-mong-tinh-nhan>